

ГЕОРГИ ВРЪБЧЕВ
СТРАННИ МАГИСТРАЛИ
ПЪТЪОМ

chitanka.info

На Джоуи ДиМайо
To Joey DeMaio

1.

Джонатан Дейвис беше висок, едър мъж, с големи, дълги мустаци, чиито два края завършваха някъде под линията на челюстта му. Големият му корем опираше в също така големия волан, който той придържаше небрежно с едната си ръка. Нищо от тези неща не само, че не беше нетипично, но дори от определена гледна точка можеше да се каже, че беше задължително за човек като него. Той беше шофьор. Шофьор на камион. Доста голям камион.

В кабината неочаквано се разнесе телефонен звън, което автоматично намали безвкусното кънтри, пращящо от говорителите, пръснати из кабината. Тъкмо навреме, защото колеблива честота и без това го дразнеше. Кънтри — то също.

— Джо, избързваш, ще объркаш целия график и после ще трябва аз да се пека на бавен огън заради магариите ти — разнесе се остър глас в пространството около него и Джо позна диспечерката от централата на фирмата си. А и нямаше кой друг да бъде. Навигационната система май вършеше работата си и в случая я вършеше в негова вреда. Това никак не го притесни.

— О кей, Кели, спокойно, не се гипсирай, шефът няма да те пече нито на бавен, нито на бърз огън заради мен, ще вляза в график — отвърна той, като съвсем леко натърти последната дума и всмукна от преполовената цигара.

— Не се гипсирам, а и не ми говори така — гласът на Кели звънна във фалцет — внимавай да не объркаш нещо! Чу ли?!

— Да, да, чух, ти чу ли? — без да крие подигравката си отвърна Джо — Знаеш, че никога не съм „обърквал нещо“, какво има, май пак ти се заяжда и аз пак съм ти под ръка? — едрият човек гледаше напред и караше спокойно, въпреки, че така наречената Кели никак не беше спокойна.

— Това, че си върша работата като те карам да си вършиш своята, означава, че се заяждам, така ли? — въпросната Кели беше готова за война.

Джонатан отпуши пак и дълбок, бавен смях забълбука в гърлото му.

— Кели, скъпа, ти не успя да свикнеш с безразличието ми — недей, мила, не бива... не мога — вече съм обвързан — смехът му леко ускори темпото си и Джо се затресе като мечок, определено му беше забавно.

От отсрещната страна се разрази буря. Това ставаше не за пръв път. Кели по принцип беше достатъчно нервна, за да позволява на Дейвис да я дразни. Но имаше и друго. Тя самата беше част от стратегията на фирмата за преустройство, а Джо пък беше част от историята на фирмата, обект на преустройството, поради което сблъсъкът помежду им беше неизбежен. Опитният шофьор приемаше нещата от комичната им страна, но сравнително младата и не особено привлекателна, ако се съдеше по гласа и, жена в централата смяташе за въпрос на чест и въпрос на дълг да сложи „този простак“, както го наричаше *тя*, на място. Всъщност нещата бяха още по-прости, но се объркваха не по вина на Джонатан, просто ставаше дума за „въпрос на рейтинг пред шефовете“, като в случая този който правеше толкова лоши неща, докато Кели правеше толкова добри, беше именно Джо. Той разбираше прекрасно всичко това, не се сърдеше на „момичето“, както *той* я наричаше, но и никога не пропускаше случай да се пошегува с нея.

— ... невъзможен, невъзможен. Ужасно е, че трябва да общувам с такива... с такива... хора... докато толкова неща ме чакат, толкова неща зависят от мен! — ни най-малко притеснение не се прокрадна в гласа и при това гръмко изявление — Дейвис, ще подам оплакване, ще...

— Да, бе, да — заплахата за оплакване беше дежурна — Спокойно, мила, ще се преборим за световния мир и за всичко друго, което зависи от теб — това „мила“ и особено допълнението след него, наляха още масло в огъня и Кели продължи да крещи, гласът и усилен от колоните кълтеше в кабината на камиона. Шофьорът направи кисела физиономия за момент, след което се усмихна.

— Кели, Кели, губя те... губя те — Джонатан замачка със свободната си ръка празна опаковка от „Сникърс“ пред микрофона — губя те, успокой се, спирам да заредя и ще ти се обадя, ало... ало... —

помачка обвивката още десетина секунди, след което прекъсна връзката.

Никога не се интересуваше дали този номер върши работа или не — правеше го винаги, когато му станеше досадно и за него самия определено „вършеше работа“.

В дясно от магистралата се показаха постройките накацали около малка бензиностанция, сгущени една в друга, сякаш търсеци закрила след последния порив на торнадо в района. Джонатан не обичаше големите комплекси с лъскавите им магазинчета и други глупости. Беше на 48 години и по-голямата част от съзнателния си живот бе прекарал зад волана на големи камиони, кръстосвайки континента във всички възможни посоки. Сякаш изкачвайки стълба, той бе следвал развитието на научно-техническия прогрес, като през определени периоди на време поемаше управлението на нови машини, зареждаше гориво във все по-модерни комплекси. Изобщо вършеше доста неща, които времето, в което живееше година след година изискваше от него. Това обаче определено не означаваше, че тези неща му харесваха и се чувстваше длъжен да ги приеме. Напротив.

Поради тази причина, въпреки че прекрасно знаеше за съществуването на тази бензиностанция, се усмихна радостно, сякаш я виждаше за пръв път. Бензиностанцията на Стария Рос. Усмивката останала след разговора с Кели, стана още по-широка.

Камионът приближаваше обвивката. Джонатан погледна за ремаркетото последователно и в двете огледала, намали плавно и зави към бензиностанцията.

2.

Питър Крейн беше съвсем обикновено момче на 17 години. Толкова обикновено, че дори изглеждаше като 15 годишно обикновено момче. Риза, платнен елек, къси панталони, цвят каки, раница на гърба — наистина съвсем нормално момче.

Съвсем нормално, но не и за завряната в нищото скромна бензиностанция на Стария Рос, както познатите наричаха съдържателя на съоръжението. Ако можеше естествено да се нарече така конфигурацията от няколко малки паянтови постройки, чиято рождена дата се губеше някъде в разгара на хипи движението — най-късно. Перлите в короната на този „комплекс“ бяха две сравнително нови колонки за гориво, а неочакваните посетители — събитие на десетилетието. В този смисъл присъствието на момчето тук беше най-малкото необичайно.

Самия „Стар Рос“ беше в околността доста преди хипи движението, ако то се възприемеше за ориентиран пункт. С дълга, рошава брада в стила на ония /за него/ младежи от ZZ Top, които често пускаха по радиото, скърцащо болнаво от стаичката служеща за канцелария /и всичко друго/, наклонил леко глава, коронована от вехто сламено сомбреро, той измерваше Питър Крейн с очи. Седнал отпред на пейка с колеблива устойчивост, облегал длани на бастуна си, се опитваше да си придаде строго изражение. „Тези сополанковци се нуждаят от респект, иначе ти се качват на главата.“, мислеше си той и почти успяваше да изглежда така, както искаше.

— Питър Крейн, а? — потърка замислено брада — и за какъв дявол се намери тук — Стария Рос гледаше критично големите коленни стави на Питър Крейн, които изскачаха на фона на бедрата и прасците му като на проходащо жребче. Бе вперил поглед в младежа тъй, сякаш беше извършил някакво престъпление, носейки това име.

— Питър Крейн — да, но Крейн — с течение на времето — като стана „господин Крейн“ — за сега само Питър — опита момчето да остроумничи, което май не се хареса на Стария Рос.

— Ако станеш въобще — наричай ме Стария Рос — рече старецът, като само погледна протегнатата ръка на младежа.

Питър не се смути от резкия отговор, той също не хареса стареца, но трябваше да бъде търпелив.

— Пътувам на юг, мистър Рос...

— Без това „мистър“ — Стария Рос — така ми викат всички — иначе какво — мистър стар Рос или стар мистър Рос, не усещаш ли, че ме обиждаш по този начин — стар, та стар, кажи Стария Рос наведнъж и карай нататък — както се оказа, старият не само беше Рос, но беше и вкиснат, не обичаше неканени гости. Имаше специално виждане за тях.

— Пътувам на юг — повтори момчето — дали ще намеря някой да ме качи?

— От тук минават само извънземните и два гуцера — отговори ядно старецът — като ги видя ще ги питам — и зарея поглед, навирил рошавата си брада, сякаш зает с някакви изключително важни разсъждения.

Момчето разбра, че разговорът няма да потръгне — старият не искаше. Огледа се, наистина мястото не изглеждаше особено посещавано. Обърна се към стареца, който продължаваше да гледа нанякъде, сякаш забравил за него. Изминаха минута — две. Старият Рос вдигна вежда и погледна косо Питър.

Какво!

Момчето вдигна рамене.

— Нищо.

Старецът омекна. Може би пък момчето не беше толкова лошо. Може би не беше от *тях*. Пак го погледна изпитателно — юноша, може би младеж, е — носът му беше като гарванов клюн, но не изглеждаше хулиган.

— Като те гледа човек никога не би повярвал, но май имаш късмет...

Питър го погледна неразбиращо, леко засегнат.

— Скоро ще кацне Джо — с присвити очи Стария Рос кимна с брада към нажежената от слънцето лента на магистралата. Голям, ален камион се измъкваше като гигантска, ленива змия от прегръдката на два почти голи хълма.

— Малко е подранил, но все пак е точен — старият погледна часовника си и засука мустак, изглежда доволен от нещо в своята констатация.

— Дали ще спре?

— Ако той не спре, значи няма кой друг да спре — старецът вдигна поглед към Питър изпод сламената си шапка и допълни — Нито извънземните, нито дори и двата гуцера.

Напрежението между тях умря. Лицата им се отпуснаха. Аленият „МАК“ тъкмо изнасяше муцуната си към вехтата бензиностанция.

3.

Джо паркира камиона, като с хирургическа точност нагласи резервоара пред една от колонките. С изненадваща за толкова едър човек пъргавина скочи на земята и затръшна вратата със сила.

— Хей, Стари Рос, приемаш ли гости?

— Ето, момче, това е Джо, който има вероятност да те вземе за... където и да отиваше там — каза Стария Рос на Питър, докато се надигаше, подпирайки се на бастуна — Е-хе, стари палавнико, удържа на думата си да навестиш старото куче, преди да е ритнало камбаната.

Питър се загледа в мъжа, който приближаваше — изтъняла, сравнително дълга коса, широка риза на едри червено-черни квадрати, с краища, веещи се около големия му корем, поовехтели джинси — по нищо не можеше да разбере може ли да се надява да го вземе или е проклетник, който ще го остави да кисне тук до второ пришествие.

— Как си, старо — попита Джо, като прегърна дружески съдържателя на бензиностанцията — държиш ли фронта?

— Държа го аз — държа го ама да не казвам за къде — старецът стрелна с поглед момчето — справям се, нали знаеш — старостта е нещо, на което се учим в движение — замълча и хитро допълни — ето на мен, например, ми се случва за пръв път.

Джонатан се разсмя от сърце.

— Добре си ти — старо лъвче — навъртат ли се лъвици наоколо — подкачи той приятеля си.

— Даа, навъртат се то — навъртат се, колкото растат малини на луната — от два дена — само тоя юнак — посочи към Питър — но той определено не е лъвица — намигна Старият Рос — пък и него не го знам откъде цъфна тука.

Джонатан изгледа Питър и попита:

— Телефонът работи ли, да звънна на Кели, че нещо тези дни май е в цикъл — подсмихна се под мустак.

— Пак ли — хитро се ухили Стария Рос, при което брадата му щръкна войнствено — Работи — действай!

Джо се приближи към не особено модерния апарат, увиснал унило до входната врата на „канцеларията“ и пусна монета.

— Колко — провикна се старецът, след като мушна хобота на колонката в резервоара.

— До горе — отвърна му също с крясък Джо — ало Кели...

— И другия резервоар ли?

Джонатан поклати глава утвърдително.

— Ало, Кели — добре да няма да ти викам в ухото никога повече. Заклевам се! — Виж сега — при Стария Рос съм, зареждам, ще тръгна навреме, така, че не се притеснявай за графика — да, да — ти чу ли ме — хайде, чао! — затвори, докато отсреща пискливия гласец на Кели още търсеше реабилитация за егото и.

През цялото време Питър наблюдаваше двамата, като пристъпяше от крак на крак. Джо срещна погледа му, но не го заговори. Не обичаше да се занимава с хората, поне до момента, в който те не го занимаят със себе си. Точно това направи и Питър.

— Извинете, мистър, за къде пътувате? — Джо не реагира, само спря погледа си върху него — бихте ли ме взели със себе си.

— А накъде ли пътувам — допълни след кратка пауза — а бих ли те взел със себе си — интересни въпроси! А ти накъде пътуваш — и без мистър — казвам се Джо!

Питър се смути.

Джо не го изчака:

— Колко време чакаш тук?

— Близо четири часа.

— Значи нищо не ти пречи да почакаш, докато се видя със стария Рос и тогава ще получиш отговор. Става, нали? — едва ли се очакваше момчето да не се съгласи, защото пое към стареца, който бе в „кабинета“ си.

Въпреки, че беше обърнал гръб — Питър му кимна.

— Е, какво ще кажеш — да го взема ли — кимна към момчето отвън Джо, докато отпиваше от бирата, която Стария Рос му подаде.

— Как да ти кажа — стария помълча замислено, сякаш му предстоеше да направи съдбовна крачка — ами — вземи го. Не изглежда хулиган, пък и ако не го вземеш ще трябва аз да се занимавам с него — той се ухили широко и новите снежнобели зъби на протезата му лъснаха ослепително.

Джо се усмихна и се загледа в Питър.

— Иначе, как си — братле — зададе въпрос на стареца, във който освен приятелска топлина се прокрадна и приятелско съчувствие. Познаваха се от дълго време и старецът линееше пред очите му.

Старият Рос се умисли и се зае да излага „историята на заболяването“, както докторите се изразяват по навик. Понякога го избиваше на шега, но на моменти проличаваше, че наистина не му е лесно. Че наистина му е тъжно в края на неговата магистрала на живота. Джонатан само кимаше — нямаше какво да каже, не го биваше да утешава, пък и знаеше, че старият не се нуждаеше от утеха — просто не беше лесно да остаряваш сам.

Измина повече от час. Питър беше задрямал на пейката, когато гласът на Джонатан го стресна:

— Хайде, приятел, възсядай стария мустанг!

Момчето не се бе опомнило, но улови думите „приятел“ и „възсядай“ и реши да не поставя на изпитание късмета си — махна бегло с ръка на Стария Рос и се затича към камиона след едрият мъж, носещ по опаковка бира във всяка от ръцете си.

Старият Рос проследи потеглящия камион с поглед, останал само с лекия ветрец, появил се отнякъде, който завихряше прах и нажежен въздух в невидими и видими мини пясъчни бури из унилата околност на бензиностанцията.

4.

В клиниката „Сейнт Джордж“, недалеч от Оубърн, Ню Йорк, едно момиченце умираше бавно. Името му беше Скарлет. Да — точно като на героинята на Вивиан Лий, като това не беше единственото съвпадение. Малката Скарлет също бе обречена да страда, но за жалост не ѝ бе отредено време, за да стане силна и да се бори със страданието. Просто беше една малка, чудно хубава принцеса, потънала в завивките на болничното си легло, заобиколена от всякакви аксесоари, характерни да обстановката.

Възрастта на момиченцето беше някъде около единадесет — дванадесет години. Бледо-жълтото личице беше ефирно и нежно, почти прозрачно, като на малък горски елф, който сякаш в следващия миг щеше да разтвори крилете си и да запърха волно във въздуха. Уви! Момиченцето беше болно и никаква илюзия не би могла да убие този факт.

Дори и обстановката, която състрадателният болничен персонал се бе опитал да създаде около Скарлет. Самотният лъч добро в случая беше, че никой не бе ги бе задължил или синхронизирал усилията им. Просто момиченцето наистина беше мило и сякаш чупливо в своята крехкост и неусетно бе станало като рожба за цялата клиника.

Доктор Хариет, която бе приела и настанила първа момичето, бе сметнала може би, че белите болнични чаршафи са прекалено зловещи за малката ѝ пациентка и бе донесла други — бледи, синьо-зелени, изпъстрени с всевъзможни анимационни герои — стряскащо весели в случая. Това се бе оказал пример, който хората с удоволствие бяха последвали — беше започнала своеобразна надпревара кой ще обгради малката с повече грижи.

Имаше обаче и друго.

Съществуваше и личен елемент, не чак толкова благороден, но и непреодолим в човешката природа. Най-после им се бе предоставила прекрасната възможност да измият петънцата, останали по съвестта им от десетките пъти, когато бяха отклонявали с какви ли не удобни

формулировки предложения да помогнат на някого, дори с незначителни средства. Десетките пъти, когато бяха изричали или си бяха помисляли — „Как да им помогна, с какво — има богати хора — нека те помогнат сега, а когато аз помогна на себе си и забогатея, непременно ще направя нещо по въпроса.“ Или някоя друга още подходяща и красива фраза. И така продължаваха напред, като пътят придърпваха завивката, за да покрият раменцата на приспаната си съвест. Най-после им се предостави възможност да покажат, че *те* винаги са искали да направят „нещо по въпроса“ и *те* се вкопчиха в нея с неистово усърдие.

На шкафчето до главичката на момичето имаше цели пет чаши, различни по размер и рисунки. От две от тях се усмихваха Мини и Мики Маус. Те присъстваха и сред плюшените играчки, в които бе потънала стаята. Дори две жени, не от персонала, които бяха дошли на посещение при свой близък, бяха донесли по нещо — едната огромен мечок, а другата Дино от Семейство Флинтстоун със същия размер. Един от техниците, дали от състрадание, дали запален от надпреварата, бе сменил белите луминесцентни лампи с цветни и сега Скарлет сякаш плуваше в пурпурно-червено море, в което късните лъчи на слънцето меко си пробиваха път. Хората наоколо сякаш с години бяха преглъщали потребността си да правят добро и сега тя бликаше от всички страни към малкото, болно момиче.

Всички тези прояви на милосърдие и позакъсняла съвест обаче никак не променяха факта, че малката Скарлет гаснеше с всяка изминала минута и, че тъкмо най-прозаичната, но най-необходима форма на добро не беше направена — парите за бъбречната трансплантация, от които детето отчаяно се нуждаеше, не бяха събрани. Донор имаше, дори няколко пъти бе идвал реда на детето в тъжния списък на чакащите, но средства за сложната операция не стигаха. По-точно липсваха. Това не беше проблем само на „Сейнт Джордж“ — това бе процес, който бе довел Скарлет до клиниката, която въпреки усилията си не можеше да реши сама проблема.

Действително — не една, а цели две фондации, бяха взели случая присърце. Откриха сметки, започнаха кампания по набиране на средствата, но обстоятелствата наложиха едната от тях да се трансформира в енергична, млада политическа структура, а другата в негласна, политически ангажирана неправителствена организация.

Наистина беше лесно обяснимо, че проблемите на огромната държава, на огромния свят, са по важни от дребното, осиротяло момиче, потънало в прегръдките на болката и завивките на леглото си. И в резултат? Логичното. Загрижените обществени организации дори не намериха време да обяснят приоритетите си. Но и да го бяха направили, това едва ли щеше да промени факта, че сега Скарлет продължаваше да очаква развързката на жизнения си път, малко след неговото начало, самотна като банковите си сметки.

Момичето се размърда неспокойно. Мъчителна гримаса издърпа рязко чертите на бледото детско лице към левия му горен ъгъл. Клепачите се сгърчиха в къси цепки. Скарлет изстена и се разбуди, но не за дълго. Скоро пак потъна в неспокойна дрямка, прилична по всичките си признаци на кома. Това всъщност не бе далеч от истината, защото последните няколко седмици тя почти не излизаше от това състояние на полусъзнание, което бележеше бледите следи на дългия път на болката, който бе извървяла. Рядкото ѝ връщане към действителността беше красноречиво и дори за неспециалистите бе ясно, че детето умира.

Кратък проблясък на подобрение навести момиченцето, когато то разбра, че след десетки премествания в приюти и социални заведения, най-после ще бъде прието в истинска клиника, където правеха истински чудеса и връщаха малки болни момиченца към живот. Крехка надежда даде на детето самотни струи живец. Оказа се обаче, че чудесата не са приоритет на времето, в което се бе случило малката Скарлет да умира и ден след ден */а в последно време час след час/* ставаше все по-вероятно „Сейнт Джордж“ да бъде последната крайпътна станция в неособено дългата магистрала на живота ѝ.

Всъщност тази клиника се бе оказала случайно преминаващо островче на спасението в бездната под най-долното стъпало на стръмната стълба, по която детето стремглаво се спускаше към небитието. И Скарлет, за добро или за зло, бе стъпила на него в последния момент. Шефът на клиниката — д-р Харви — бе разбрал за Скарлет от случаен медицински бюлетин. Той бе загубил дете в невръстна възраст и познаваше тези измерения на нещастията отблизо. На своя глава пренасочи средства от бюджета на здравното заведение. Диабетиците точно в този момент, по пътища неведоми */Господни или Съдбовни/*, се бяха оказали недостатъчно за парите, определени за

техните нужди и сега Скарлет съществуваше благодарение на тези средства.

Постъпката на главния лекар, красива и спонтанна, бе последния етап от постепенните мъчителни актове на добра воля, имащи единствената цел да приближат деня на спасението. Уви! От ден на ден изглеждаше все по-вероятно този етап да бъде наистина последният, но не в полза на детето. Денят на спасението подобно на морски хоризонт се отдалечаваше със всяка крачка към него, докато в същия момент неизбежната смърт на момиченцето връхлиташе с цялата си мощ — пенлива и нетърпелива. Из тялото на Скарлет кротко, но методично се разливаше отровата, отделена от самото него. Секунда след секунда се стесняваше бледата на възможното спасение на бедното дете. Едва ли някой би могъл да даде смислен отговор на въпроса — на кой бе сторило това дете толкова зло, за да заслужи такава съдба, та сега под светлината на прииждащия здрач и успокояващата луминесценция в стаята, цветни и безцветни тръбички и банки с течности да се впиват тялото ѝ, сякаш бе кучето на Павлов.

Едва ли точно този въпрос си задаваше Абигейл Луиз, докато гледаше момиченцето. Последните лъчи на отиващото си слънце и меката светлина на лампите играеха по шоколадовата и кожа. Бузите и, всяка от които спокойно би напълнила мъжка шепка, бяха навлажнени. Жената, за разлика от д-р Харви, не бе губила децата си, за което благодареше горещо на бога при всеки удобен случай. Това обаче не означаваше, че не бе срещала смъртта по пътя на тихия си провинциален живот. Дълго бе живяла на този свят. Бе видяла и разбрала болката, докато маларията избиваше безжалостно близките и сред далечните блата в родната и Куба. Бе гледала давеците се бегълци по пътя към бленуваната от тях свобода. Бе вкусила несгодите на бедността в гетата на далечния юг. Бе видяла страданието в цялото му безумие преди да се превърне в добродушната, дебела негърка, която в изпълнение на социална програма за адаптация се грижеше за чистотата на пода в клиниката. Така че точно тя знаеше за смъртта, знаеше за болката и знаеше, че тя никак не е състрадателна. Ни най-малко.

Аби Луиз се приближи до леглото на детето, като предпазливо се озърна — ненужен, вроден от поколения инстинкт, да не би някой от лошите бели хора да и се скара. Нямахме никой, в клиниката би

трябвало да са останали само дежурните. Жената приседна на леглото. По точно се опита да го направи, защото с нейните габарити се оказва възможно само да опре част от себе си на него. Широка, добра усмивка повдигна внушителните и скули, които почти затвориха очите ѝ. В сумрака само две бели пламъчета блестяха на кафявото лице. Прииска ѝ се да прегърне момиченцето в скута си и да му попее. Знаеше, че е невъзможно при всичките разклонения на болничното увивно растение, простряло синтетичните си езици върху Скарлет. Вместо това просто му заговори.

— Спи, спи спокойно, малко бяло момиче, Той ще те спаси, ще дойде спасение, както е идва за всички нас — Абигейл инстинктивно започна да полюшва масивното си тяло, а с това и цялото легло, след още няколко успокоителни думи наистина тихо запя — ще слезе от небето луната / дъга ще дойде скоро / ще помилва спящото дете / ще даде милостта си отгоре... — ниският, хриплив тембър на негърката постепенно се отдалечи от опита ѝ за мелодия, премина в неравен речитатив и бавно замря. Песента беше от детството ѝ и дойде неповикана, сама.

— Бедното, мило дете, спи, спи миличко... — продължи тя, но нещо като че секна потока на думите за успокоение, които искаше да прошепне на малката Скарлет. Искеше да и каже, че всичко ще се оправи, че тя ще стане прекрасна млада дама и нейният принц щеше да дойде да я отведе в приказния си дворец. Искеше да и го каже, но сърцето ѝ не позволяваше, разумът също. Безнадеждността на положението на обсипаното в играчки момиченце покърти старата негърка.

— Ох! — простена тъжно и несъзнателно тя с невисок, гърлен глас, сякаш нещо тежко внезапно се бе стоварило върху нея. Погледна стресната момиченцето уплашена да не го събуди. Тя знаеше, че сънят помага срещу болката. И се надяваше.

Детето сякаш в отговор изплака, маркучите излизащи от тялото му се разлюляха зловещо. Аби видя в това знак, който я изплаши. Стресна се и отстъпи инстинктивно. Тя вярваше в знаците, които смяташе, че Всевишния ѝ оставя. Отпусна се тежко на единствения стол в стаята и кротко заплака.

5.

Около половин час, а може би и повече, бе изминал откакто потеглиха от бензиностанцията, но никой от двамата спътници не беше проговорил. Джо се бе дегизирал със спортна шапка с емблемата на „Минесота Вайкингс“, която покриваше проредялата отгоре коса. Не понасяше тишината в кабината, докато пътуваше и затова се опита да намери сваятна станция на радиото, но след няколко сблъсъка с кьнтрито се отказа. Посегна и включи компактдиска. Ведрото „Освободи ме...“ на Юрая Хийп изпълни кабината и мъжът доволно кимна. Обожаваше ги — още от дните, когато беше млад и волен ездач, кръстосващ магистралите, гонещ вятъра, от дните, когато вярваше в непобедимото добро.

След като свърши тази важна работа, погледна към момчето поне за десети път. Питър стоеше някак сковано стиснал раницата между двете си колена. Вперил поглед в пътната лента мълчеше. Джо намали малко звука и трмаво попита:

— Момче, май нещо не си много разговорлив, а?

— Не точно, но май съм по-добър като слушател — отвърна бързо Питър, сякаш бе очаквал въпроса.

— Хм, я метни тая раница отзад на леглото, какво си я стиснал, като че ли те е страх да не тръгне да мърсува нанякъде. — Джо потръпна в мимолетен смях.

Питър се поколеба, погледна раницата, погледна Джо и в крайна сметка последва съвета му.

— Ха, така — отпусни се малко — да не си в армията — Джо се усмихна приветливо, беше добър човек, а и обичаше да говори.

— Как се казваш?

— Питър — момчето си бе взело урок от Стария Рос.

— Само Питър — възкликна Джо с усмивка — откъде си бе, братле, да взема де отида и аз там, че имам още две имена, които страшно са ме задръстили.

— Крейн. Питър Крейн. Вие сте много опаки хора — старият се намръщи като си казах цялото име, Вие сега — обратно. Не може да ви се угоди — момчето се надяваше, че Джо ще схване шегата.

— Ами такива сме ние — плъховете по пътищата — всеки си е малко луд и то със собствен номер в целия този цирк, в който се забъркваме от самото си раждане. Да забравиш също и това „Вие“, щом съм те приел в дома си — Джо обходи с театрален жест кабината на своя „МАК“ — значи си мой гост т.е. приятел.

Момчето се поотпусна. Този шофьор явно беше чудак, но иначе изглеждаше стабилен. Не, че това би му помогнало. Питър стрелна раницата с очи и се обърна към Джо.

— Много ти е хубав камиона — реши да върне жеста.

Джо обгърна с поглед кабината и поклати глава.

— Добър опит, момче, но има и по-хубави... какво да ти кажа... Миналата година приеха нов съдружник в компанията — Джо не се и замисли дали да даде простор на сладкодумието си — Наля пари, с други думи — погледна Питър с вещината на човек, който разбира нещата — И какво — нова система, нови камиони... Качиха ме на един чисто нов — луда работа, европейска машина за чудо и приказ — целият бъккан с електроника — само дето задника не ми бършеше, горкият...

Момчето учудено погледна Джонатан при тази пауза.

— Какъв беше на цвят — реши да вмъкне въпрос.

— Черен, естествено, но не там беше въпросът — отвърна Джо, с което игнорира участието на момчето в разговора поне на този етап — Викам на шефа — „Шефе, ами като се развали тоя космически кораб в някоя завряна, воняща дупка, където определено винаги ме пращат — вмъкна забързано, сякаш да не наруши ритъма на разказа си — как ще ме вадиш от тея лайна?“ И той — нищо! — Джо погледна многозначително Питър.

Последният стратегически замълча.

— Веднъж навигацията нещо се прецака — цял ден всички в паника — помислили, че съм духнал с товара — луди хора! Карам си аз кротко, кротко по маршрута и изведнъж едни полицейски коли, сирени, изпълнения — чакайте бе хора — изкараха ми ангелите — помислих, че комунистите ни нападат — Джо се затресе в смях.

— И какво после? — на Питър този чудак започваше да му харесва, а не трябваше, опита да свъси вежди, но маниера на шофьора го бе увлякъл и успя само да спре погледа си на него.

Джо сякаш усети това и респектиращо намести спортната шапка върху главата си, при което краищата на косата му щръкнаха във всички възможни посоки.

— Какво после — послеее — нищо — казах им за милиарден път — тоя камион е за Космоса, не е за моята работа — те, не — вината в крайна сметка била моя. Ами — моя, моя — шефове — какво да ги правиш. Веднъж обаче спухах гума, то не гума, а ми цели три — изчака реакцията от момчето — Късмет — няма начин... Във Флорида някъде беше, мисля. Обаждат ми се — чакай, ще дойде екип. Добрее — чакам. Часове! Под онова убийствено слънце. По едно време гледам едно фургонче приближава. Той пътят второкласен... Момче, ти слушаш ли ме?

Питър наистина бе вперил поглед напред замислен, сякаш далеч от Джонатан и неговата история.

— Да, да — сепна се той.

— Хм, то, че и аз сигурно малко попрекалявам — така е, ама накратко — Питър се усмихна — Почти беше пристигнало фургончето — гледам, закъса и то нещо в пясъците покрай пътя — голяма история, голяма глупост, накрая хеликоптер дойде — вкара ми пясък и в задника, въртикопелето проклето! После с шефа — сериозна кавга — но нали съм ценен кадър — върнаха ми стария мустанг — с нескрита гордост Джо удари по волана — Разправям им — прериите ги познава като собствения си двигател — те, не вярват — вярно лукс и удобства, но да си имаме уважението! В Космоса им трябват космически кораби и пилоти, но тук на Земята им трябват конски сили и ездачи с моторно масло вместо кръв!

Джонатан Дейвис завърши проповедта си с патос, достоен за Колубмб в мига, в който е открил Америка.

— И на мен тези камиони ми харесват. Чичо ми имаше такъв. Казваше, че да предпочетеш друг камион пред „МАК“ било все едно си се качил от Харли на пиклива Хонда.

— Точно така — пиклива, мойто момче — Джо се запали — Това е все едно от „Линкълн“ да се метнеш на „Юго“ — шофьорът беше

доволен от находчивостта на своето сравнение и избухна в тътнещ смях, като механично превключи на по-долна предавка.

Питър нямаше представа какво беше това „Юго“, но схвана смисъла и също се засмя. Изглежда се отпускате под непрестанния порой от думи на Джо, защото след последната си шега, той съвсем не спря. Това изглежда не пречеше на Питър, който полека преодоляваше началната си скованост. В очите му обаче личеше напрежение, но точно Джо беше доста над тези неща.

Магистралата се носеше край тях монотонна и сива, а Юрая Хийп пееха за онова място, което бяха търсили по ветровития, самотен път и което никога преди не бяха виждали.

6.

Два черни микробуса и една лимузина в същия цвят бяха паркирали по периферията на бензиностанцията на Стария Рос, на известно разстояние по аварийната лента на магистралата, без да навлизат в самата отбивка към нея. Наизлезлите от тях дузина, ако не и повече, мъже и жени, сновяха из малката площ управлявана от стареца, без да дават вид, че са го забелязали. Той не бе помръднал. Забелязал, че един от новодошлите стои по-настрана и изглежда е шеф на цялата картинка, чакаше, наблюдавайки действията му, за да отгатне какво ще предприеме. Старият Рос никак не беше страхлив, откакто успя да се справи със загубата на жена си. В началото определено смяташе да уведоми новодошлите да се разкарат, независимо ще зареждат ли или не. После му хрумна друго предположение за непознатите и очите му заблестяха. Реши да изчака нещата да се изяснят и в зависимост от това — удобния момент.

Виктор Колдуел действително беше ръководител на малката групичка, която на пръв поглед не се занимаваше с нищо смислено из прашната, обрасла с тръни околност. По-точно би било да бъдат наречени отряд, защото бяха именно това.

Колдуел — бивш агент — прелетял */легално или не/* не една и две служби, след пенсионирането си ги бе събрал в екип за „специални поръчки“, както ласкаво обичаше да ги нарича. Пенсионер беше последното, което можеше да се свърже с високия едър мъж, облечен в черен строг костюм, с леко посребрена по слепоочията чуплива коса. Никакви особени отличителни белези по него не правеха впечатление, с изключение на острия му поглед, който обхождаше околността бързо и преценяващо. Единствено неговите очи не бяха скрити от баналните черни очила, изтипосани на лицата на сътрудниците му, но за това пък имаше едно от онези ефектни ушно-устни устройства, което изглежда и в момента ползваше, застанал до една от бензиновите колонки. Старецът, който между другото виждаше подобна играчка за пръв път

на живо /черни очила бе виждал/, се насочи към говорещия сякаш на себе си Колдуел, с намерението да внесе яснота в ситуацията.

— Виж, момче — започна той като се покашля, за да прочисти гърлото си — сега, както и да го погледнеш, си на територията на бензиностанцията, на моя територия — натърти Старият Рос — така че израз на безкрайно неуважение е да пъплите тука из района, без да поискате разрешение, без дори да ме уведомите за това — старецът повдигна войнствено лявата си вежда.

Високият мъж, приключил разговора си, не отмести поглед от далечния хълм, замислен, сякаш очакваше нещо. Нисичкият човек до него се напери и щракна с пръсти под брадата му. Колдуел бавно сведе очи надолу.

— Старче, не се бъркай в работи, които не те засягат.

— Ха, ти, какво ще ме плашиш ли — наежи се Старият Рос — мен ли не ме засягат, ей, момченце, аз съм опикал всеки ъгъл, всяка трънка тука последните петдесет години, на мен ли не ми влиза в работата, че се мотааете наоколо все едно, че съм Невидимия, а?

Колдуел знаеше, че не бива да оставя изкуфял дъртак като този пред него да се меси в хода на събитията, но старецът беше агресивен — изглежда с години бе търсил с кой да се заяде и сега го правеше с младежки плам. Кръвта на високият мъж кипна. Той пое дълбоко въздух, за да не се поддаде на първия порив и да удостои дъртия с ритник, който можеше да се окаже пагубен за амортизираната му телесна конструкция. Старият Рос го гледаше изпитателно и взе въздишката му за подигравка.

— Какво — дъртото куку нервира господина, а? — това въпросително „а“, което добавяше почти винаги беше по изразително от изречението преди него и поне в същата степен съдържателно.

На Колдуел му се искаше да отговори положително на този въпрос, но знаеше, че това ще ожесточи още повече досадния дъртак, а и в същия момент устройството в ухото му припука. Той се сепна. Автоматично сякаш се пренастрои на официална честота, изражението му също се промени, като деловата му отсянка излезе на преден план.

— Извинете ме за момент, трябва да поговоря и след това ще Ви обърна внимание — с крайно учтив тон, оттрениран неведнъж, отвърна той на стареца и натисна леко устройството в ухото си.

— Да, господин Фарщайн — със същия тон каза той в слушалката.

Стария Рос бе изненадан, но донякъде удовлетворен от отговора, затова остави мъжа да говори без да помръдне от мястото си, като го гледаше в устата. Това явно беше и целта на агента при последното му изявление към него, като отдалечавайки се леко игнорира и досадната му близост.

— Колдуел — на отсрещния край на линията сух глас изрече името сякаш имаше намерение да го покани на вечеря — Колдуел, момчето ми, как вървят нещата? — продължи в същия дух, но нотката на заповедност се включи осезателно.

На Колдуел това не му беше първият разговор с човека отсреща и много добре знаеше, че няма намерение да кани на вечеря нито него, нито когото и да било. Той погледна Стария Рос и се отдалечи още няколко крачки. Старецът го последва, но значително по-бавно.

— Господин Фарщайн, на една жалка бензиностанция съм, забравена от Бога — съвсем случайно я видях докато пътувахме. Изглежда обаче момчето е било тук — усещам го, но...

— Колдуел, Колдуел, защо усещате нещо, което трябва да знаете. Не Ви ли плащам достатъчно — Фарщайн не беше рязък, но не оставяше никакви илюзии у събеседника си — не беше доволен.

— Предишното проучване — на учителя в Бостън, с който малкия се заговори, след това на управителя в супермаркета — Колдуел стисна челюст — започваше да се оправдава, това го вбесяваше, но сякаш имаше избор — както Вие поръчахте — чувстваше се изключително глупаво — забави ни... и така го следваме.

— Човече, не го следвайте, гледайте го — прекъсна го Фарщайн без да повишава тон — аз ли да уча един специалист — гласът омекна и доколкото можеше, беше подкупващ в своята сухота — значи и бензиностанцията не му хареса.

— Аха — Колдуел се поотпусна и предпочете да забрави, че Фарщайн бе принудил него — възрастният мъж да се оправдава като ученик — и да се чудиш — тук има един дядка — изключително досаден — озърна се — Стария Рос явно променил решението си се отдалечаваше към сградата — просто перфектен — засмя се той, като смеха му увисна някъде в пространството — иначе момчето е било тук, по всичко личи, че се е качило в някакъв камион — не съм питал

стареца, но следите говорят за това — додаде той бързо, сякаш да не изгуби инерцията си в разговора.

Мъжът отсреща не каза нищо и след няколко мига Колдуел се видя принуден да продължи без да дочака реакция:

— Какво да го правя?

— Кого какво да правите?

— Стареца.

— Хм, ако не създава проблеми, оставете дъртото копеле, да крее и действайте по задачата, без да се занимавате с глупости и... Колдуел — Фарщайн направи пауза, която трябваше да бъде драматична — не ме разочаровайте.

Връзката прекъсна с ново изпукване, което отекна в главата на агента като звук на камбана. Мъжът скръцна със зъби и се огледа. Старецът не се виждаше, сякаш бе изчезнал в земята като зъл гном от приказките.

— Макинс — каза той в микрофона, в групичка от хората му, застанала недалеч — висок, блед момък с безизразно лице вдигна глава — бил е тук нали?

— Да, шефе, качил се е в камион и са напуснали в южна посока.

— Добре, тогава, събирайте се. Двата микробуса продължават след камиона, искам информация на всеки три минути — ясно?

В погледа на бледия млад човек, наречен Макинс угасна въпрос и той се зае да изпълнява нарежданията. Сякаш някой върна филмова лента назад към момента, в който бяха дошли — стегнато обикалящите насам — натам хора се прибираха обратно по местата си без излишни жестове или въпроси.

„Дъртото копеле“ ги наблюдаваше хищно през зацапаното стъкло на прозореца на своята обител. Дълго, много дълго ги бе чакал Старият Рос. Знаеше, че ще дойдат някой ден за него. Приведен леко над овехтялото бюро, с нахвърляни стари и изпомачкани квитанции върху него, бе сложил стъпалото си върху „т“ — образна желязна ръкохватка, стърчаща от кутия от неопределен материал, с формата на невисок паралелепипед. По ъглите на кутията висяха раздърпани паяжини — и тя дълго бе чакала този момент.

— Мамицата ви мръсна! — просъска Стария Рос и побутна устройството леко под бюрото, докато високият мъж отвън обхождайки с поглед околността се взря в него.

Още миг, още миг и щеше да им покаже. Кабел излизаше от уреда напомнящ телефон от зората на тази комуникация и изчезваше някъде в задната частна стаята. Дълги години, дори десетилетия, кротко си бе стоял свързан с внушителна купчина различни по размер сандъчета, в килера, пристроен зад сградата на бензиностанцията. Дълбоко в себе си Стария Рос вярваше, че „шибаните“ извънземни най-сетне ще дойдат, за да го отвлекат и се беше подготвил. В дългите нощи на старческото му безсъние мисълта, че ще дойдат, ще го приспят и разграждайки го на малки безразумни частици ще го телепортират някъде, за да правят отвратителните си проучвания и експерименти, не му бе давала миг спокойствие. И той се бе подготвил — „О, само каква изненада им беше приготвил — страшнааа“. Периодично му хрумваше, че може би динамитът отзад не е достатъчен за неговите звездни войни, в следствие на което камарата в килера нарастваше с бавна, но стабилна прогресия. Старецът бе убеден, че взривът ще върне чуждоземните копелета обратно в тяхната галактика, независимо къде се намираше тя и от гледна точка на земните измерения не бе особено далеч от истината. Такова бе количеството взрив, което ги очакваше. Най-сериозно смяташе да ги измете, обратно, без значение дали бяха кретали по Млечния път или бяха заобиколили по Лайн्यानата магистрала — те се бяха захванали с неправилния човек и щяха да си платят.

Затаил дъх Стария Рос с почти нежен трепет наблюдаваше всяко движение на Колдуел, готов на секундата да „натисне педала на газта“ и да покаже на „шибаните извънземни“, чия ще бъде последна дума. Старецът дишаше тежко, погледа на присвитите му очи се стрелкаше между мъжа отвън и устройството под бюрото, сякаш да се увери, че и двамата са на своето място. Колдуел направи крачка встрани. Старецът се приведе напред — само още миг, един миг само. Следващата крачка към бензиностанцията беше щеше да бъде край за всички. Мъжът се поспря, огледа се за последен път и с енергична стъпка се качи в лъскавата лимузина.

Вълна на огромно разочарование плисна стареца. Той живееше за този миг. А те отново му го бяха отнели. Кракът върху ръкохватката потръпна. Дълбока въздишка се отрони в задушната стая. Старият Рос се отпусна назад и се усмихна лукаво. „Отказахте се, а? Нещастни палячовци!“ Нека, той бе готов, само да вдигнат ръка срещу него — в

пъкъла щеше да ги навре. В пъкъла на пъкъла. Неговият час щеше да дойде. Избута в ъгъла под бюрото детониращото си съоръжение. Излезе отпред, сложи ръце на кръста и с широка, доволна усмивка проследи, как черните коли се отдалечават. Постоя така докато се изгубят от погледа му, повъртя се на място, след което накуцвайки се запъти да провери дали все пак количеството взрив в килера е достатъчно.

7.

Слънцето неусетно се спускаше вдясно от пътуващите, сякаш пикираше и чакаше разрешение за приземяване.

— Тоя приятел отново ни напуска — кимна към него Джо — искаш ли? — едва на третата си бира, той се сети да предложи на Питър.

— Да, защо не — „мистър“ Крейн беше слабовато момче, но вече се усещаше */или искаше да е така/* възрастен, готов за истинския живот, за големи дела и големи отговорности. На техен фон една бира в приятната компания на този чудат шофьор беше най-малкото на което беше способен. Пое бирата, огледа се за раницата си и рече:

— Наздраве, за общия ни път! — не знаеше защо го каза, но мислеше, че е съвсем на място.

Джо явно не мислеше така.

— Общият ни път, само как звучи, а? Като се замисли човек, защо ли ни е събрала съдбата нас двамата — точно тук и точно сега?

Питър се намести в меката облегалка, сякаш за миг почувства неудобство и смущение.

Явно с течение на изпитите бири Джонатан се настройваше все по философски.

— Общият ни път... да, сега е общ и е път все пак, но дали след ден, след два ще помним въобще този път, дали ще имаме въобще спомен, че сме пътували заедно...

— Но, аз не исках да кажа нищо лошо...

— Ти и нищо лошо не си казал, мойто момче, ама като се замислиш — не е ли така?

Питър наистина се замисли — този обрат на разговора някак го притесняваше. Джо обаче не го дочака да измисли нещо, а продължи:

— Така, де — навремето и аз си мислех, че качват ни на пътя и — хоп, слигаме от него чак накрая — изплезе език и обели очи, за да подчертае смисъла на казаното — но понякога се налага да разбереш самата истина — не е толкова лесно и няма на кого друг да се сърдим

ако нещо не ни хареса — направи драматична пауза, след което каза тържествено — всеки сам си избира пътя, Пит — за пръв път го нарече по име — дали ще е път, дали ще е пътека, дали ще е задънена улица... може пък и да е магистрала, знае ли човек — добави многозначително — всякакви ги има и кой от тях ще избереш и кога ще го избереш зависи единствено от теб. Ето, ти одеве се качи при мен, без да ме познаваш. Нощта е на път — кимна към медноблестящия залез — ами ако изляза сериен убиец? Ей, така, както си карам по този път, просто и да си убивам едновременно с това — Джонатан рязко се наведе към Питър, кръвнишки озъбен, мустаците му се бяха разтеглили в неправилен ромб. Момчето се стресна не на шега и инстинктивно се озърна към раницата си сякаш търсеше нещо близко, което да го успокои.

Дълбок смях се раздвижи в гърдите на шофьора, след което той отново реши да се заеме с обичайната си работа и хвана волана. И тъкмо навреме, защото камионът плавно се насочваше към огражденията на моста, по който минаваха.

— Опа, за малко да полетим в мечтите си — Джо продължаваше да се смее — ти какво — май наистина се изплаши, дори и багажа си пригответи — нов бавен откос смях придружи думите му.

— Ами... не точно — момчето се покопоти — видях курса на камиона и си взех парашута — кимна към раницата, която стискаше с една ръка.

— Добре, добре... — не падаш по гръб — шофьора поклащайки глава се загледа в широките платна на магистралата пред себе си, посегна и включи фаровете, въпреки, че на Питър му се струваше достатъчно светло.

— Ти накъде пътуваше — забравих ли, не си ми казал ли... — попита Джо, отваряйки нова бира и нова тема на разговор.

— Сан Антонио.

— Хм, на прав път си момче, но не си особено близо — погледна шофьорът към Питър — е, с мен можеш да попътуваш още доста мили — аз съм до Остин — погледна за реакция и момчето послушно кимна — Хубав град е Сан Антонио, често съм там — районът общо взето е мой — добави с гордост в гласа си без да уточнява подробности, сякаш целия Тексас, не — целите Щати бяха територия, прилежаща към начина му на живот.

— Явно познавате района, на мен ми предстои да съм там за пръв път.

— А — сигурно ще ти е интересно. Какво ще търсиш там?

Джо погледна Питър с присвито око.

— Приятелката ми е от там.

— А! — Джо възкликна поривисто — Айде бе? Извинявай, братле — продължи той с тон, който в никакъв случай не говореше, че наистина съжالياва — ама за женските екземпляри от района и точно от Сан Антонио не мога да кажа особено ласкави неща — направи драматична пауза — жена ми е от Сан Антонио — нова пауза — и двете ми дъщери — не питай...

Питър разбра, че и да пита, най-важното вече бе казано, затова само се усмихна очаквателно.

— Опасна напаст и то години, години наред — явно това бе една от любимите теми на Джонатан, защото се впусна в такива подробности и детайли, че ако момчето бе започнало навреме, сигурно щеше да събере материал за обширна статия, ако не и за цял труд. Като за отбелязване беше, че темата от регионална за жените на Сан Антонио, прерасна в глобален, световен мащаб. Джо не си поплюваше. Питър мълчаливо слушаше с половин ухо и кимаше */като че ли имаше друг избор/*, само от време на време се намесваше с уточняващи въпроси, които само отрицваха нови потоци от думи и нови хоризонти за този житейски философ — Джонатан Дейвис.

Доста време бе изминало, нощта се бе спуснала изцяло, когато Джо явно се досети за момчето.

— Е, а твоята птичка как се представя? — вдигна вежда многозначително.

— Амии, как точно да се представя — добро момиче е...

— Ха, добро, кажи вие двамата нещооо — Джо се извърна почти изцяло към Питър, потърка многозначително двата си показалеца и го погледна с цялата хитрост на Вселената и допълни — А?

Очите на момчето се разшириха:

— Камиона! — извика то.

Невъзмутим като свинкс, Джо хвана волана с лявата си ръка, върна вещо огромния камион в пътя и без да променя нито изражението си, нито позата си повтори:

— А? — усмивка озари брадясалото му лице и сега мустаците образуваха почти правилна окръжност.

— Ние — момчето колебливо проточи кратката думичка, но явно взе някакво решение, защото продължи по-уверено, дори се опита да обърне на шега — да, ние двамата — повтори с нервна усмивка жеста на Джо с пръстите — и тя добре се представя!

Джонатан поклати глава, върна погледа си на пътя и след миг мълчание каза с полуусмивка:

— Хм, момче, хитър си ти и хлъзгав като змиорка — засмя се мъжът — вършите работата, значи, а? Добре, добре, въпреки, чеее — помълча многозначително — с това човек не се хвали, защото възникват съмнения — знаеш — куче, което много лае не хапе.

— Е, хайде сега — странен човек — в гласа на момчето се прокрадна раздражение и енергия, които не бе показало до сега, Джо изненадан го погледна — задаваш въпроси, които не те засягат, ровиш за отговори, а пък сега съм се хвалил — не е честно! — Питър се ожесточи сякаш бранеше нещо. Джо не обикаляше от вчера по пътищата и не му трябваше много, за да разбере истината, но реши да си замълчи /поне за сега/ и само притвори очи миролюбиво.

Питър се досети, че реакцията му бе рязка, но знаеше, че беше прав за себе си, бореше се за своята истина и не каза нищо. Джо му смигна усмихнат, поклати показалец поучително, но нищо не каза. Не искаше да го дразни, момчето беше младо, пък и изглеждаше добро.

— Добре, разбрах за къде си, а откъде идваш? — попита мъжът с явен опит да смени темата, отпивайки от бирата си за пореден път.

— От Бостън.

— КАК!!! — струйки бира плиснаха таблото и предния прозорец — Бостън, Бостън ли каза — попита Джонатан кашлящ задавено.

— Да, Бостън — Питър го гледаше учудено.

— А, бе, момче, ти знаеш ли Бостън къде е бе?

— Разбира се — момчето вече звучеше засегнато.

— На автостоп?

Питър кимна.

— 'ми това е почти в друга галактика бе! — Джо зарови с едната си ръка в купчинка листове и документи.

Не след дълго откри това, което търсеше и с драматичен жест го подаде на момчето.

— Ето дръж — карта — вгледай се внимателно и пак ми кажи откъде идваш — едрият мъж неистово се кискаше.

— Няма нужда, а и не виждам нищо смешно — каза момчето твърдо и прочисти гърлото си сякаш, за да подчертае, че говори сериозно. Раздразнението му отпреди минута не бе преминало и сега прерасна в яд. Буйните му младежки хормони полудяха — „Какво иска тоя шибан дебелак от него!? Той ли ще се ЕБАВА с него!“ Момчето с мъка се овладя и стисна зъби „Не бива да се дъниш. Спокойно.“ Мисленият разговор с него самия вършеше работа и преди в критични ситуации, свърши и сега. Но кутията на Пандора беше открената. Бентът на нервите му заплашваше да се скъса. Висеше на косъм. Тънък. Изтъняващ. И не се знаеше докога щеше да издържи.

Джонатан разбра, че е прекалил и сговорчиво заключи:

— Момче, ти си герой на нашата страна!

„Героят на тяхната страна“ не поде шегата и в крайна сметка Джо се зае с шофирането, като отпиваше от бирата и се подхилкваше на себе си. Момчето се загледа през страничния прозорец. На лицето му не можеше да се прочете нищо. Двамата притихнаха за известно време, всеки зает със своите мисли.

8.

Скарлет вървеше по малка полянка обсипана с маргаритки. С лек наклон, морето от трева и цветя превалеше едно почти незабележимо възвишение и продължаваше от другата му страна. Момиченцето гледаше прекрасната свежест, сред която бе попаднало и не вярваше на това, което виждаше. Наистина никога не би посмяла да мечтае, че ще попадне на такова приказно място. Очите и сияеха. Тя повдигна полите на бялата си рокля и припна към едно блестящо от росата островче маргаритки. Приклекна и внимателно протегна ръка да откъсне една. Малката детска ръка нежно обгърна крехкото стъбло на цветето. Бавно и внимателно, сякаш се страхуваше да не изчезне в мига преди да го докосне. Това не стана и малкото момиченце засия от щастие, поднасяйки бялото цветче към лицето си. Ароматът сякаш го възнесе. Протегна пак малката си ръчичка. Щеше да набере букет на майка си и да ѝ го подари. Тя обичаше маргаритките. Самата ѝ бе казала. Веднъж. Скарлет сбърчи малките си вежди. Не можеше да си спомни кога... майка и... Същевременно продължаваше да откъсва белите бисери, обсипали поляната. Постепенно букетчето в ръката ѝ започна да става букет. Кога... майка ѝ? Нямаше значение тук бе чудно хубаво. Детските очи засияха отново. Букетът бе станал огромен. Сякаш растеше сам. Скарлет се усмихна. Най-прекрасните маргаритки. Неусетно, като магия, букетът бе станал толкова голям, че се наложи тя да склочи ръцете си около него. Скарлет се изненада, изви се леко назад, за да може да го обхване с поглед. Как ще го занеса? В мига преди да се замисли къде и на кой, Скарлет чу глас:

— Хей, Лети, прекрасен букет — докато се обръщаше по посока на гласа Скарлет разбра кой е — само брат и Питър и викаше „Лети“.

„Значи е дошъл?“

— Питър! — възторжено изписка Скарлет, обръщайки се плавно сякаш бе в безтегловност — Какво правиш тук? Как ме намери?

Високото слабо момче се усмихваше дяволито.

— Откъде се взе? — Скарлет се метна на врата му, разпръсвайки цветчетата на огромния си букет във въздуха, като не забеляза, че те останаха да се реят — Не си ли на път? — тя увисна на врата на момчето.

Със същата загадъчна усмивка той протегна ръка и каза тихо:

— Ела!

Скарлет пое ръката му и двамата сякаш заплуваха сред блестящата на прежурящото слънце зеленина. Малките жълто-бели цветчета, откъснати от детската ръка падаха в следите от стъпките им в тревата. Плавно и меко.

Двете деца превалиха малкото възвишение. Тревата вече стигаше до кръста на момиченцето и се преплиташе в дантелената ѝ рокля. Беше ѝ трудно да напредва, но Скарлет успяваше да не позволи на този факт да помрачи радостта ѝ.

— Виж — посочи Питър напред.

Скарлет се загледа към хоризонта, но не го видя. Картината пред нея сякаш се размиваше нанякъде. В следващия момент осъзна, че брат и сочи нещо по-наблизо — току пред тях. Поточе. Детето ахна. С ведра усмивка погледна брат си. Той кимна напред.

Усмивната Скарлет прекрачи в подскачащата пенлива вода. Сигурно бе студена.

Крачка. Две. В душата на момичето радостта заблика като водата в краката ѝ. Скарлет продължи напред уверено. Нямаше нищо страшно. Разпери ръце, сякаш вървеше по въже, идеше и да полети.

Вървеше. Обувките и потропваха весело по паважа. Момичето се полюшваше в ритъма на гранитния ксилофон. Хоп — троп. Внезапно Скарлет осъзна, че това наистина е паваж и тя върви не в буйното планинско поточе, а потропва по безлюдна улица. Улица със стара паважна настилка, каквото не бе виждала никога, но знаеше, че съществува. Озърна се разтревожена. Усмивката все още беше на мястото си, въпреки, че никак не бе на място. Наоколо бе пусто. Питър бе изчезнал.

Питър — изпищя детето — викът не отекна, дори ехото се беше скрило.

— Пиииитъъъър! — Скарлет вече не се усмихваше. Напротив.

Пристъпи неволно. Отсреща мътни стени на мръсни сгради обграждаха улицата, но щом погледа на момичето попаднешу върху

тях, отплуваха назад, сякаш се пазеха от нея. Или от нещо. След което отново се връщаха на мястото си щом тя отместеше поглед от тях. Скарлет продължи несъзнателно напред. Всъщност тя друг избор нямаше — зад нея всичко бе изчезнало. Бе се стопило. Не съществуваше нищо. Само мрак.

Крачка. Две. Крачето и шляпна. Подхлъзна се на гладкия камък под крака ѝ. Пак вода. Очите на момичето, станали малки и кръгли от недоумение и прииждащ страх, погледнаха надолу. Вода, мътна като от пролетен порой, бавно пълзеше по паважа. Скарлет уплашена вдигна поглед. Сградите отпред бяха изчезнали. На тяхно място се простираше огромна пустош, чийто край не се виждаше, а и тя нямаше време да се вгледа.

Водата под краката ѝ започна да я плиска в глезените. Невярващо Скарлет погледна натам откъдето идваха мътните струи. Това „оттам“ не съществуваше. Пороят */защото вече бе станал такъв/* прииждаше към нея на все по-големи и големи вълни. Улицата, по която потропваха краката и преди малко, бе станала река. Мътна и зловеща. Скарлет тръгна напред към брега. Поне предполагаше, че той съществува. Надяваше се — докато гледаше уплашено мятащата се към нея вода. Невисоки талази, подобно на мъртви делфини, се преобръщаха, издигаха се и в същата секунда потъваха в общата кафеникава маса.

„Ще ме удави“ — блесна като светкавица мисъл в детската главица. Скарлет се затича. Подхлъзна се. Падна. Изправи се и продължи напред внимателно, озадачена от изненада. Реката не беше дълбока, а на дъното и продължаваше да има паваж. Но течението се засилваше. Водата яростно шибаше подбедриците ѝ, заплиташе полите на роклята ѝ в мокри, кафеникави снопове. Трябваше да се измъкне. Скарлет подскочи напред, където се молеше да има бряг. Политна и отново рухна с плясък в ледената вода. Опита се да стане, но не успя. Течението я повлече. Забравило всичко друго момиченцето започна да се бори с буйната вода. Вкопчваше се в ръбовете на ужасно гладките павета по дъното. Изплъзваха се под ръчичките ѝ. Струваше и се, че чува как ноктите ѝ драцят в тях. Всичко друго отлетя нанякъде. Остана единствено измамно плитката, мътна река.

Скарлет се бореше за живота си с ярост неприсъща за дете на нейната възраст. Но смъртта също не бе типична за възрастта ѝ, така че

във волята на детето нямаше нищо неестествено. Поне в момента.

Течението я влачеше безмилостно. Момичето усети, че наклонът, по който се спускаше се увеличава. Реката забумтя, но оставаше плитка. Кракът и напипа нещо. Сви се неистово и вкопчи в него едната си ръка. Почти успя да се изправи. Залитна и с изящен пирует падна по гръб. Отново във водата. Малкото детско телце се тътреше по каменното дъно с неравни тръпки, причинявани от откъслечните леки сблъсъци на крачетата в ниските ръбове на паважа под водата. Скарлет плачеше с беззвучни сълзи, които давеха някъде в носещата я мръсна вода. Кална вълна я плисна в устата. Преглътна. Зъбите ѝ заскърцаха от пясъка между тях. Отметна се в ужас и проточи глава над водата. Ръката ѝ се закачи в нещо. Значи все пак имаше и друго по дъното освен гладката каменна настилка на паважа. Детското личице се озари от надежда. Метна и другата си ръка върху пъна.

Тя реши, че е пън!

С крака си напипа брега. Тя реши, че е бряг...

Отново почти успя. Напрегна сили и в момента на върхово напрежение пънът /?/ изчезна и тя полетя в прегръдките на хищното течение, което я подмяташе надолу. Скарлет видя пред себе си място, където водата пищеше и съскаше като умираща змия. В следващия миг тялото и се преметна през прага и от неголяма височина плъсна в реката, която продължи да го влачи и стърже по дъното. Рязка болка се вряза в гърба на детето. Дали бе паднала върху нещо? Нямаше време да помисли за това в шеметния бяг на реката. Момичето вече пищеше, но гласът му потъваше в зверското бучене около него.

В един ужасяващо кратък миг шума на водата секна. В следващата секунда Скарлет хлътна и с шеметна бързина полетя в бездънна бездна. Не виждаше нищо. Видя го със сърцето си. И то изстина.

— Майкооооооооо — помогни ми, майкооооооооо — собствения ѝ вик проряза мозъка ѝ.

Отчаянието заля детето отвсякъде. Майка му беше мъртва — съзнаваше го ясно и болезнено като хапещ, зимен студ. Бе умряла отдавна, почти не я помнеше, но гибелния полъх на бездната, в която продължаваше да пропада я обгръщаше отвсякъде и инстинктът, я накараха да се обърне към нея. Колкото по-надолу се спускаше толкова повече мракът над нея, който трябваше да бъде небе, се съгъстяваше.

Скарлет протегна ръка натам. Смътния образ на майка ѝ се усмихна. Пое ръката ѝ в своята. Детето също се усмихна.

— Майко — прошепна то, увиснало в нищото.

— Лети — момиченцето потръпна радостно, което породи в него далечна изненада. Не бе чувала майка си да я назовава така много отдавна. Откакто тя умря. Затова беше забравила, че и друг освен Питър използваше това обръщение. А беше прекрасно.

В този момент ръката, стискаща детската десница, се откъсна. Сякаш бе нескопосано залепена и сега просто се отдели от тялото. Скарлет полетя отново в бездната, а образът на майка и се сви и се стрелна като спукан балон в гъстата тъма над нея. Детето проплака горчиво.

Мракът и червеникавата мъгла около момиченцето се превърнаха във въртящо се размазано петно. Скарлет се премятеше с нечовешка бързина, докато жестока, болката не се врязва отново в гърба ѝ. Падането престана. Отсечено като с нож, забил се в нея.

Два болезнени лъча се стрелнаха от основата на пояса ѝ, за да се съберат и избухнат в кълбо болка, разстилаща се по целия ѝ гръб. Скарлет изпищя и се изви в арка. Завивката с анимационните герои на болничното ѝ легло се отметна от спазматичното, рязко движение. Очите на момичето се отвориха, но съзнанието му тънеше все още в прегръдката на кошмара.

Извитото телце на детето се отпусна за миг, за да се смрази отново от раздиращата го болка. Изкривилата лицето му болезнена гримаса бе неописуема.

Единственото предимство на Скарлет в случая бе, че познаваше болката и угълчетата, в които да се скрие от нея. С времето ставаха все по-малко и по-малко, но детето не мислеше за това. Пробуждащото ѝ се съзнание се бе концентрирало единствено върху това, че болката ще отmine. Беше го правила и преди. Стотици пъти. Малките ръчички стиснаха страните на леглото. В трогателна борба, която можеше да се проследи по детското лице, Скарлет успя да настигне отиващия си сън и да потърси спасение в него. И там беше страшно, знаеше. Но не винаги. И не толкова.

9.

Питър седеше полуизлегнат и с премрежени очи гледаше лентата на линията, маркираща границата между две от платната на магистралата. Наистина в момента се движеха по тази магистрала някъде в сърцето на страната, в която се бе родил, но думите на шофьора до него не излизаха от главата му — „всеки сам си избира пътя“. А беше ли избрал той този път, който следваше сега? Колкото повече прехвърляше петте думи из мислите си, толкова повече му се струваше, че в момента не пътува по магистралата на живота си, а по страничен път със съмнителна чистота. Но нямаше избор, не му бе оставен такъв и не можеше да си позволи да не поеме по това вонливо странично пътче, което му представиха като магистрала. Не хранеше никакви илюзии по отношение на това, което му предстоеше, когато пое по този път, когато пое на тази мисия — това май по-добре му звучеше — но защо всичко бе някак неестествено, лишено от смисъл. Принудено. Разсъжденията на този обикновен човек, разположени на двата полюса — философията и пошлостта го объркваха. Объркваха го, защото и в двата случая бяха убедителни, бяха на мястото си.

А *той* беше ли на мястото си? Питър се размърда сякаш от неудобство. Представите му за него самия и за живота въобще май бяха меко казано погрешни. Поне в момента му изглеждаха така. Но пак се запита защо, нали в крайна сметка правеше всичко и винаги за добро, за нещо по-добро. Нали така *трябваше* да бъде. Раздразнението неравномерно затихваше. В момента Питър просто беше объркан. Поне за сега.

С къси, неумели погледи Джо от своя страна започна опит да възстановят общуването си. Не беше много вещ в тези „тънки“, както ги наричаше, работи, но не беше лош човек, беше му съвестно, че е засегнал момчето, а не можеше да мълчи толкова дълго време.

— К'во ти е бе брато, ти май нещо ме мотаеш, май тая твоята, хм... дали-и-и — Джо направи пауза, защото осезателно му се стори, прекрачва в пропаст, това го смути — а, бе, момче, за изпити пари и

изгубена любов — хич не се хаби... — човекът бе сигурен, че не е казал, каквото искаше, а и изражението на Питър говореше, че май не е казал, каквото трябваше.

— Е, момче, не се сърди, де, аз да не съм психооо... там каквото беше, та да знам какво да не казвам и какво, кога да казвам — аз съм шофьор — заяви Джонатан в своя защита, сякаш никъде на тоя свят нямаше интелигентни шофьори. Несъзнателно посегна на достойнството на хиляди свои колеги, но те не бяха там сега, а и нали трябваше да се защити някак.

— Аз не се сърдя, човече, но ми е кофти, сигурно е трудно да го разбереш, но на света има и други неща освен теб и твоите магистрали — Питър усети, че думите не се подчиняваха на намерението му да се контролира — имам си проблеми, а ти, с твоите глупости... — нещо напираше в момчето и заплашваше да излезе на повърхността. Нещо, което му тежеше и което ако успееше да си пробие път, би нанесло непоправими поражения.

— Момче, аз глупости не съм говорил никога, не говоря и сега — пресече го рязко Джо, сега сякаш беше негов ред в състезанието по докачливост — странна, недоловена до сега тъга усети момчето в тези думи — глупости съм правил, но никога не съм ги говорил...

— Не съм искал да обидя това, което си и което правиш, но ми е тъпо да се правя, че всичко е наред, да слушам анализите ти на живота, а всъщност именно той да ме е наврял в една от най-гадните вонящи дупки. Разбираш ли...

Полъх на гнило сякаш изпълни кабината. Нещо не беше наред. Но какво? Откъде се появи тази отровна струйка дим, която Джо почти видя и която стържещо пролази в душата му, сякаш умираща змия хапеше навред около себе си.

Сега бе негов ред да долови нещо непознато в това момче, което бе идентифицирал с образа на всички момчета на неговата възраст. Бе приел за даденост това за даденост и бе престанал да мисли по този въпрос. Да, долови нещо различно — тъмно, но живо. Заразено, но жизнено. Откъде се взеха тези мисли. Джо тръсна глава.

Момчето стоеше в предишната си поза на седалката, но на шофьора се стори, че се е свряло в ъгъла на кабината и плаче. Усети го, нямаше начина да го види, но го усети. Усети също, че момчето иска да каже нещо и продължи да върти волана в очакване на това.

Питър от своя страна също чувстваше, че *иска* да говори. Не усещаше, а чувстваше осезателно. *Знаеше*, че трябва да сподели на някой какво става. Но точно Джо ли беше човека. На Джо ли трябваше да каже истината. Или поне безопасната */за него/* част от нея. Установи, че се нуждае това с неистовата жажда на болен от краста да се почеше някъде... навсякъде.

Щеше да го направи, не си правеше илюзии, но трябваше да внимава. Много да внимава. Бе поел по своя път и точно в момента, когато му се струваше, *когато се надяваше*, че е станал магистрала, не биваше да допуска грешки — залогът беше много голям.

Въпреки това реши да разкаже. Заради себе си. За да се увери. Заради съвестта си. Или Бог знае защо или заради какво. Просто заговори.

— Кажи, виждам, че те тревожи н...

— Ами историята е дълг...

Двамата спътници като по даден сигнал проговориха едновременно — Джо се изненада, но Питър се вбеси.

— Какво правиш, бе, човек — момчето избухна като земна кухня, пълна с газ от хилядолетия — защо всички сте такива — нали чакаше да говоря, нали го искаше — *чувах* те как *искаш*, да *чувах* нетърпението ти да прибавиш още една житейска гавра към *явно* богатия ти набор от такива...

— Момко, внимавай какво говориш, направих ти услуга като те качих, а 'почваш да обиждаш... — шофьорът беше сериозен при тези думи и раздражението му бе не на шега.

Питър мълчеше по време на миговете, в които Джо вмъкна последните си думи, но не защото изчака събеседника си, напротив взимаше си въздух и в стремежа си едновременно да не бъде прекъснат и да прекъсне, сякаш изплю продължението на тирадата си, без видимо да обърне внимание на думите на шофьора.

— Е — няма да съжаляваш — виждал ли си... виждал ли си ги... в твоя толкова интересен и поучителен живот, по пътя който си избрал, както ти се изрази — Питър никак не прикри сарказма си — виждал ли си надписите „ЗОВ ЗА ПОМОЩ“, „ПОМОГНЕТЕ“, „ПРОЯВЕТЕ ХРИСТИЯНСКО МИЛОСЪРДИЕ“, „ПОМОГНЕТЕ НА ВОЛЯТА НА АЛЛАХ“ и още Бог знае какви други форми на една и съща трагедия — някой умира безнадежден и беден, някой умира отчаян, умира в

мъки — Питър впери предизвикателен поглед в шофьора, който не реагира — Виждаш ли ги знам — очите ти те издават — момчето спря рязко тръсна глава загледа в очите на Джо и след миг продължи — бас лоя, че си си казвал — „бих помогнал, но не мога, на мен кой ще ми помогне“ — след което си сплитал пръсти, чукал си на дърво или си правил кой знае какво друго заклинание, за да не ти се случи и на теб.

Питър Крейн замълча, кимна утвърдително, без да чака дали Джо би го направил и с явен страх да не го прекъснат продължи:

— Да, така е, правил си го и не е престъпление, но повярвай ми, винаги след като си извършил своето малко заклинание, хората, които умират остават тъжни и безнадеждни, чакащи милост не от Господ, а от някой, който е прекалено зает със себе си, за да се занимава с такива работи. Така е и със сестра ми.

Питър не погледна към Джо и не видя дълбоката като саблен разрез бръчка на челото на шофьора, която болката в гласа му остави след себе си. Не видя *очите* му разширени от изненада.

Джо мълчеше. Питър продължи.

— За някой може и да е банално — младежът беше искрен в думите си, той страдаше истински — първо единия, после другия, сякаш се бяха наговорили, и двата бърбека на сестра ми отказаха да работят, напуснаха демонстративно може да се каже и за мое огромно, повярвай ми, съжаление сестра ми не е изключение от правилото — чакаме животоспасяващата, веща намеса от някой лекар, в чиито ръце Божията промисъл е оставила съдбините на хората, чакаме висшето благоволение на някой с мъртва съвест да му плати, чакаме пари... — гласът му по детски се извиси — Разбираш ли — погледна зло и наранено — чакаме проклетите, шибани мангизи. Чакахме ги, ако трябва да бъда точен. Затова съм тук, затова съм при теб, приземих се в твоето кътче от вселената, когато *мое*та камионче от *моя* път се качи на *твоята* магистрала, ако ще ме разбереш по-добре. Да — този път си прав, аз си избрах това — *трябва* да ми дадат парите, ако стигна от северните щати до южните щати за определено време, при определени условия — младежът млъкна, сякаш някой го зашлеви през устата.

— На автостоп?! — простодушно изстреля Джо изненадан — и само това?!

Момчето се озъби.

— Пак ме прекъсваш, пак ти да определиш накъде ще върви разговора, пак ти да си над мен — о, как презирам тези неща — в тона на това възклицание нещо сякаш заклокочи, Джо разбра, че момчето има основателна причина да се държи така или поне я смята за основателна, но не успя да спре въпроса си:

— На автостоп?!

— На автостоп, мамка му, с камила, на куц крак ако ще да е, но да се добера някак и то по тия шибани пътища — Питър се вбеси, коленцата му нервно се чукнаха едно в друго разгневени — защо продължаваше да пита този човек, какво искаше от него тази жертва, какво ровеше, какво му влизаше в работата накъде е тръгнал и защо, защо трябваше да прави всичко толкова сложно, „скапан дебелак“ — момчето изпадна в истерия — Разбираш ли, разбираш ли, че сестра ми умира, че няма кой да ми помогне, нито шибания ми баща, който никога не съм виждал, нито мъртвата ми майка — Питър хриптеше — никой не понечи дори да ми помогне, никой, докато не се наложи да поема на това идиотско пътуване, да се хвана на този идиотски облог, да пътувам сега и аз не знам накъде, може би към шибания край на света и да слушам гадните ти брътвежи — няма ли да ме попиташ отново — КАК?!? — и да продължиш да ми се подиграваш — момчето плачеше без да съзнава това — да пофилософстваш, докато съм ти под ръка, докато сестра ми умира — Разбираш ли!? Разбираш ли?! — удари той с малките си костеливи юмруци по таблото пред себе си и гласът му, подгизнал от истерия, промълви още нещо, което тихо изгасна и зарови глава в раницата, лежаща на скута му.

Джо поклати глава и запали цигара.

— Не си сам. — Джо изглеждаше спокоен, но фразата изглеждаше някак пресечена, насилена.

Раменцата на младежа потръпваха на дълбоки интервали. Той не каза нищо. Джонатан посегна, взе нова бира, отвори я. Погледна в сумрака кашончето — беше на привършване. Мина му далечна мисъл, че алкохола започва да се разстила в тялото му. И по добре — нямаше да боли.

— Не си сам — повтори с влажен от отпитата бира глас — семейството ми умря по моя вина — тъгата в неговия глас също беше искрена — аз ги убих — допълни с неестествено спокойствие.

Бръчките по челото му обаче се впиха в него, дълбоки, напомнящи прорезите на Гранд каньон.

Питър вдигна глава и погледна към Джонатан. Едрият човек сякаш се бе свлякъл, бе посивял в призрачната полусветлина, рееща се в кабината. Сякаш не беше същия Джонатан Дейвис, който познаваше допреди минутка. Доколкото го познаваше. Ако го познаваше. Гледаше го безмълвно, но не каза нищо. Поне за сега.

10.

Слънцето бе превалило стръмнината, която всеки ден изкачваше по своя небесен път и сега се спускаше бавно от другата ѝ страна. Залезът беше все още далеч и светлината от лъчите му играеше по леките вълнички на езерото, около което тичаше малко момиченце на около 5–6 години. Детето беше тъмнорусо, облечено в светлосиня рокля, украсена с бели дантели. То се боричкаше с подрастващ далматинец, като звънливият детски смях се смесваше с ясното джафкане на кучето.

— Хвани ме, хвани ме, де! — детето се отскубна от прегръдката на животното и затича отново по леко наклонената поляна.

Далматинецът с пъргави, зигзагообразни движения я настигна и на шега се хвърли върху нея. Муцуната на кучето се разтегли сякаш в усмивка. Момиченцето изпищя изненадано и детският смях отново звънна. То се завъртя, за да избегне атаката и цопна в малкото езерце като не преставаше да се смее.

— Емили, предупредих те, ще настинеш! — възпълна жена, грижеща се за малката палавница, се завтече към нея, без да престава да я мъмри.

Малката не преставаше да се смее. Запляска с ръце по повърхността, без да прави никакви усилия да излезе от водата. Кучето, което се бе спряло изненадано на брега, на момента реагира и заподскача в плитката вода.

— Марш от тук, бе, проклетнико! — извика жената към него и то побърза да се отдалечи на безопасно разстояние — Емили, моля ти се, престани! — весели пръски летяха навсякъде около детето, без да пропуснат и гувернантката. Жената безуспешно се опитваше да издърпа момиченцето на сушата.

Зад прозореца на втория етаж на огромно здание, отдалечено на петдесетина метра езерото, висок, сух мъж стоеше загледан в боричкащите се долу с вял интерес. Това, че беше милиардер, по никакъв начин не се бе отразило благотворно на външния вид на

мистър Фарщайн. Дългнестото му, слабо тяло беше украсено с толкова кръгла глава, че човек, гледайки го можеше да си помисли, че някой е наденал на раменете му баскетболна топка за карнавала на Хелоуийн. Нелепото съчетание между формата на главата му и носещите я костеливи рамене беше толкова крещящо, че ако някой го нарисуваше, картината би била пълен анатомичен провал за автора ѝ. Уви! Това си беше самия той.

Чертите на лицето му бяха също тъй странни, но поне бяха съобразени с формата на главата. Всичко, от устата до ушите бе някак кръгло. Две дълбоки дъги бръчки се извиваха около устните му, отвличащи вниманието от тънките им бледолилави линии. Сякаш, за да засили впечатлението за овалност, рядка групичка дълги кичури, сплъстена от някаква помада, бе опъната в полегата арка от едното ухо до другото, в отчаян опит да скрие плешивината му. Всичко това се крепеше на врат със стърчаща предизвикателно адамова ябълка. Толкова тънък, че бе възможно човек да се притесни, че да не спуска овала над нея. На пръв поглед всичко това му придаваше почти глупаво изражение.

Това впечатление обаче беше толкова далеч от истината, колкото касапинът от мозъчният хирург, че дори и повече. Зад цялата тази фасада битуваше хладен ум, остър като средновековна гилотина и единственото нещо, което контрастираше в овала лицето му — почти затворените цепки на малките му очи, можеха да подскажат това. Но самият им притежател познаваше себе си много добре и винаги внимаваше да държи нещата под контрол. В очите му обикновено можеше да се прочете единствено това, което уважаемият мистър Фарщайн искаше да се прочете. Никога от тях обаче не изчезваше пресметливият блясък на интелекта му. Или почти никога.

Може би защото в този момент наблюдаваше дъщеря си, по изключение, погледът му беше някак вял, почти без изражение. По всичко личеше, че се отегчава. Размърда се зад големия прозорец и недоволно примижа на слънчевата светлина. Изглежда мистър Фарщайн не я обичаше особено, тъй като лицето и ръцете му, подаващи се изпод ръкавите, белееха някак нездравно на фона на тъмнозелената жилетка и кафявата риза под нея, с които бе облечен. Кървавочервената папионка, обсипана със ситни точки, никак не разведряваше образа му, напротив — бе някак нелепа. И не само тя —

така изглеждаше и цялото множество от подобни папионки в най-различни цветове, които Фарщайн ласкаво подреждаше сам в специалния за това гардероб. Това всъщност бе единственото, което бе склонен да прави сам, защото „За какво са ни всичките тези пари, ако не плащаме на някой с тях да ни слугува.“, както сам обичаше да казва на хората, с които общуваше. А те не бяха много.

Явно решил, че слънчевата светлина му идва в повече, Фарщайн, все още загледан някъде навън, дръпна замислено шнура на завесата и тя се спусна. Постоя няколко секунди така и се обърна към стаята. Със спускането на завесите невидими лампи бяха разлепи мека, приглушена светлина. Не можеше да се каже, че е слаба. По-точният израз би бил „недостатъчна“, защото на нея цялата стая изглеждаше мрачна и някак бездънна.

Помещението, което Фарщайн ползваше за кабинет беше огромно, издържано изцяло в тъмни тонове, които се губеха в рехавия сумрак на осветлението. Почти навсякъде, като пурпурноалени водопади от угасваща лава, се спускаха тежки, тъмночервени завеси, които не навеждаха в никакъв случай на мисълта, че някъде зад тях има прозорци. Напротив цялата обстановка създаваше точно обратното впечатление. Всичко бе тъмно. По-точно мрачно и невесело. Такива бяха и неизброимите лавици на безкрайната сякаш библиотека, в която бе вградена входната врата — на пръв поглед незабележима. Никой обаче не би отрекъл */ако имаше рядката чест да го види естествено/*, че кабинетът на Фарщайн */за разлика от облеклото му/* показваше усет. Представляваше беше умела симбиоза от аристократичен разкош и техника от последно поколение. Мебелите, включително и голямото колкото бизон — sameц бюро, бяха тежки, масивни, кафяви или червеникавокафяви на цвят. С една дума — махагон и нищо по-малко. Стената, която бе спасена от алената прегръдка на завесите също будеше въпроси, но и даваше един много важен отговор — мистър Фарщайн, сам по себе си не бе особено контактна личност, в никакъв случай не беше отшелник.

Внушителен портрет и огромен черен екран бяха разположени диагонално един под друг. Всъщност на пръв поглед човек би могъл да си помисли, че на стената висят две картини, като едната от тях е израз на странно виждане за изкуство, включващ масивна махагонова рамка и изображение на огромна, черна, бездънна бездна. При по внимателен

поглед обаче, в долния ляв ъгъл се забелязваше един нищожен на общата чернота мълък, червен надпис „off“ /изключен/, който за подсетливите обясняваше всичко.

Много по-голям интерес будеше обаче портретът, разположен в ляво от екрана, малко по-високо по диагонала. Черно-бялото изображение на Алберт Айнщайн изглеждаше неестествено скромно сред общата пищност и само по себе си бе сякаш въпросителен знак в луксозното изложение, което представляваше кабинетът на Фарщайн. Физиката не беше нито негова специалност, нито хоби и не тя беше причината Айнщайн да се усмихва загадъчно от стената. Определено.

Милиардерът никак не обичаше самите точни науки, напротив, смяташе ги за страшно досадни. Това обаче не означаваше, че ги отрича. Схемите на логично мислене, които даваха математиката и физиката, бяха неразделна част от неговите жизнени стратегия и тактика, но като принципна насоченост на острия му и комбинативен ум. Неговата сила беше висшия пилотаж в управлението на хората, които вършеха рутинната работа. Неговата страст не бяха гениалните постижения на великия учен, а огромното, „съдбовното“, както го наричаше влияние, което тези открития имаха върху човечеството и човешките единици, както ги разглеждаше той, в частност. Делата на учения и особено теорията на относителността, която бе открила нови простори за научно-техническия прогрес, за Фарщайн бяха символ, бяха изпитание. Той виждаше в тях върховното изкушение, пред което хората бяха поставени. Интересуваше го дали параметрите на самоубийствения инстинкт, заложен в гените им, имат някакви измерения. Интересуваше го докъде в тези дебри би стигнал човекът, скрит зад изтъркания лозунг, че всичко е в името на доброто, че всичко е за по-добро. Истината за целия този кръговрат според него криеше мъдрецът с дълга, бяла коса и също тъй бели мустаци. Затова беше във възторг от него. Обичаше да седи с часове в креслото си и да съзерцава чистия поглед на гения. Беше му благодарен, че бе показал единствения път, по който той — Дейвид Фарщайн — виждаше смисъл да върви. Който осмисляше охолното му съществуване. Поне така смяташе самият той.

Високият мъж приседна на мекото, кожено канапе, встрани от бюрото си и по навик хвърли поглед към портрета. После, сякаш сетил се за нещо стана и седна зад писалището. Тупна леко с пръст по

повърхността пред себе си. Малка настолна лампа се разтвори с мъркащ звук. Фарщайн извади бележник, подвързан с твърда, скъпа кожа. Имаше хиляди електронни приспособления, включително и такива, вградени в бюрото му, но към този бележник таеше някакъв особен сантимент. Там записваше най-брилянтните си хрумвания, споделяше със себе си истината — такава каквато я виждаше, в него криеше най-тъмните си тайни. Известно време писалката */за писане ползваше единствено и само писалка, винаги!/¹* скрибуцаше по страниците пред него, като от време на време вдигаше кръглата си глава и механично поглеждаше към Айнщайн, като че ли да мобилизира мислите си.

Далечен плисък от морски прибой постепенно изпълни обширната стая. Фарщайн хвърли светкавичен поглед към отсрещната стена — до малкия надпис „off“, светна друг „call“ */повикване/*. Той махна с ръка по посока на големия черен екран, в следствие на което червеното „off“ автоматично стана зеленото малко „on“ и до портрета на Айнщайн блесна друг — на възрастен човек с очила и тънки боядисани мустаци, който обаче за разлика от учения се поклащаше сякаш нервно в очакване да бъде прието обаждането му.

Фарщайн направи кисела физиономия. Коженият тефтер потъна някъде встрани на бюрото. Стана, приближи се към видеостената, приглади леко дрехите си и каза:

— Финигън, здравейте.

Не обичаше да общува с никого, а точно Финигън смяташе за дърт досадник и винаги се бе чудил как е могъл да направи толкова пари, че да си позволява да говори с него. Някои неща бяха необходимо зло и дори и той бе принуден да ги приеме. Донякъде.

Когато говореше с някого Фарщайн държеше, винаги да бъде в делова, стегната поза. Чужд на импровизациите, винаги заемаше почти една и съща — с ръка в джоба на жилетката си и предизвикателно повдигната глава. Така стоеше и сега. При звука от гласа му, вероятно автоматично, бе дадено начало на връзката. Изглежда едва сега човекът отсреща започна също да го вижда и чува, защото първоначално на съдържания поздрав не отговори нищо. Засуети се. Покашля се. Фарщайн обичаше тревогата, която предизвикваше у хората, затова го остави да извърви докрай унизителния път на смущението си.

— Ох, Дейвид, здравей! Как си!

— Както винаги — богат — каза Фарщайн и се усмихна доволно, като главата му за миг сякаш стана елипсовидна от широката, кратка усмивка, след което възстанови обичайната си кръгла форма.

— Хе, хе — винаги си бил находчив — човекът наистина изглеждаше объркан — аз... те притеснявам, както сам може би се досещаш по не толкова приятен повод — винаги съм уважавал и обичал Уилма и скърбя за нея — моите искрени съболезнования.

Фарщайн всъщност никак не се бе досетил и му стана неприятно. Не обичаше да му напомнят за жена му. Може би поради начина по който умря, може би поради това, че се оказа безсилен да я спаси, въпреки могъщото усещане за власт, което бушуваше в него, а може би и заради това идиотско име, което веднъж някой му бе казал, че е от анимационен филм. Беше опитал дори да я склони да го смени и почти успя. Скоро след това неизличимата болест — единственото, върху което нямаше контрол, отне живота и безпощадно и безмилостно. И оттогава вече колко, той наистина се замисли — шест или седем години — този мазен старец му се обаждаше, за да вземе новата си порция от лизане на задника му и да го върне поне за миг там, откъдето смяташе, че завинаги е избягал.

— Благодаря ти Финигън — винаги си толкова внимателен — горката, сигурно щеше да е много трогната ако можеше да те чуе там където е в момента — каза той и драматично погледна нагоре, без да прикрива сарказма нито в думите, нито в действията си — Как вървят твоите работи — инвестициите в Централна Азия потръгнаха ли? — попита Фарщайн с ясното съзнание, че човекът отсреща бе щастливец да се отърве само с лек сърдечен удар и все още продължаващо лизане на рани, от тоталния крах, който бе претърпял с китайците. Изгубил бе едно малко състояние в „креативни дейности в Централна Азия“ — както се бе изразил при разговора на предишната годишнина от смъртта на Уилма.

— Ооо — нищо особено нещата се движат с обичайния си ход — на моменти по-интензивно, на моменти като спокойната, огромна Яндзъ — отвърна очилатият старец от стената с кисела усмивка.

— Да не си бил на курсове по художествена реч, скъпи ми Финигън, много изящно звучат думите ти.

— Хм — старият може да не беше от класата на Фарщайн, но в никакъв случай не беше глупак и насоката на разговора изглежда го

изнервяше — духовит както винаги — допълни той — а ти, Дейвид — още ли се занимаваш с твоите фондации — покори бизнес света и се отдаде на алтруизъм, а? — опита се да върне удара.

Фарщайн се усмихна бегло. Въпросът на Финигън изглежда попадна точно в целта си, но не, за да го уязви. Напротив. В него сякаш се запали мощен мотор, дори лицето му се оживи.

— Алтруизъм — ха, Финигън — упорито продължаваше да го нарича на фамилно име — Бога ми — това са глупости — а колкото до фондацииите прав си пообиколих тези посеви в деловите долини на нашата Майка земя и се оказа, че нямат жътва за мен.

Фарщайн целенасочено търсеше подигравката в образното си изразяване.

— И какво сега, скучаеш... — вмъкна Финигън доволен, да възвърне позициите си в определена степен. Погрешно взе възбудата на Фарщайн за нервност.

Фарщайн направи несъзнателна крачка към екрана, но в същия миг овладя контрола над себе си и заговори спокойно, дори поучително, с патос.

— Хе — Финигън — ти май не ме познаваш — Скука!? — тази дума не съществува в моя живот — всъщност сега от тебе я научих — какво ли означава — театралната пауза не бе нарушена от събеседника му — Не, стари приятелю — фондацииите — поне във формата, която имаш пред вид, а и всички подобни рожби на демагогията или са задънена улица и фалш, или са обходен маршрут към истината. Почти всичко в този свят, в който ние с теб понякога общуваме — забележката целеше да покаже на Финигън мястото му и успя — е обходен маршрут за тази истина на съществуването, забулена в хилядолетни тайни, тонове ненужни празнословия и несъзнавани, безцелни посоки и пътища. Ако такава разбира се въобще съществува...

— Всъщност това, което ме интересува — продължи той след кратка пауза — каква е тази истина за всеки отделен човек. Трите, единадесетте или стотиците измерения, в които той я вижда, ако я вижда... и най-вече — погледна към екрана впил очи в очилата на стареца — въпроса за цената ѝ, скъпи ми Финигън, цената, която всеки е готов да плати за това, което смята, че си струва. Е, интересно ли ти звучи — завърши насмешливо след миг мълчание, като се изляя

неестествен, тракащ смях, сякаш ръждясал метроном отброи последните секунди на бомба със закъснител.

Погледът му блестеше с искри, които не бяха разум. От очите му бликаше страст, трепет, похот.

Финигън многозначително повдигна вежди запазвайки мълчание, докато най-после каза:

— Дейвид, неведнъж съм ти признавал, винаги си бил прекалено сложен за моя ум, в който вече сякаш има място само за по-красиво от последното красиво момиче, с което съм бил при някое от редките проявления, на мъжката ми идентичност — но времето е пред теб — действай — на нас остави удоволствието, че сме живи...

Ако не беше превъзбуден Фарщайн сигурно би обърнал внимание на това, което му каза Финигън и на това какво точно искаше да му каже, но не сега беше моментът.

— До скоро, Дейвид, наистина съжалявам за Уилма — допълни кротко старецът с очилата от огромния екран и връзката прекъсна. Синкава светлина остана да трепти като незавършена фраза в пространството.

— До скоро, загубеняко — глухо каза Фарщайн, загледан някъде в пространството и с движение на дланта, сякаш всмукна и обра синкавата пелена от отсрещната стена. Там остана само луксозната черна картина на бездната, с инкрустираното, рубинено „off“ в долния край и мъдрият поглед на Айнщайн.

11.

Момчето се полюшваше с движението на камиона. На пръв поглед изглеждаше, задрямало и общо взето беше така, но една част от него беше будна. Тази част, която я болеше, в чиято рана бе сипана сол и щипеше, и хапеше като бясно куче. Това не бе всичко. Но още когато прие да тръгне на това пътуване той улови онова, другото, запуши добре устата му и насила го затвори в най-отдалеченото място, което успя да намери в съзнанието си. Там, където ходеше рядко и нямаше опасност да чуе гласа му. Нямаше опасност да го отклони от верния път. Единственият път на спасението. Единственият, който момчето виждаше.

Джо равномерно въртеше волана с обработени, механични движения. Беше вперил поглед в осветяваната от фаровете пътна лента и размишляваше на фона на плавната мелодия на любимците му.

Не знаеше какво да мисли за това хлапе. Хилаво, невинно, но с толкова много злоба — не, това беше болка — в него. Това не беше единственото, което го смущаваше. Натрапчивото чувство, че пропуска нещо, караше Джо да се чувства сякаш бе седнал върху слой стъклена вата. Не можеше да си обясни защо, но това като че ли далечни неразгадаеми вълни, излъчвани от това момче, го караха да настръхва. Плашеха го сякаш. Несъзнателно и необяснимо. Той в никакъв случай не беше страхлив. Най-малкото. Бе оставил суеверието и илюзиите за следващото си прераждане, когато и да е то. Животът ясно му бе обърнал внимание, че страхът не предпазва от трагедии. Страхът не предпазва от смърт.

Джо се размърда погледна към Питър — не беше помръднал. Странно момче, определено. Не, не се страхуваше от него, подобна мисъл дори му се стори налудничава, но усещането, че е влязъл някъде, оставил е вратата отворена и някой го наблюдаваше през нея, беше осезателно.

В това дете, в очите на Големия Джо Питър наистина беше дете, имаше нещо безпомощно и едновременно с това нещо силно. Някаква

силна емоция, някаква *странна* емоция. Дали да се опита да му помогне доколкото може или да го остави да продължи своето пътешествие, по своята странна магистрала, със своя странен облог, питаше се Джо. Наистина странен облог, ако можеше да се вярва напълно на момчето. Като в едно филмче, което беше гледал някога, когато гледаше филми и когато имаше желание да ги гледа — някакъв ентузиаст бе решил да обиколи света за някакви си дни, за да докаже нещо, да докаже себе си, на някакви хора — Джо се усмихна при този спомен — филмчето му бе харесало, даже смътно си спомняше, че някакъв французин бе измислил историята.

Усмивката остана. Сигурно някой, дете беше гледал същия филм бе изпратил това момче при него. Не беше задължително да е французин, мина му абсурдна мисъл. Поне щеше да му даде пари. За Джо това беше безспорен аргумент. Но той щеше да му помогне */това подсъзнателно беше решил вече/* не, за да спечели парите, не, за да помогне дори на сестричката си, а, за да му помогне да намери себе си — тогава Питър, за пръв път мислено употреби името му, щеше да е готов да направи въобще нещо с живота си. Ако му беше писано разбира се — Джо не беше набожен в истинския смисъл на думата, но вярваше в съдбата. Знаеше, чувстваше, че момчето се нуждае от това. Знаеше също колко е трудно да търсиш себе си, след като сам си се загубил. Той още го правеше.

Джо стрелна Питър с поглед, той също го погледна — за миг. Това момче беше в беда — видя го в очите му. Това отново отклони мислите му към него самия. Тръсна глава. Трябваше да направи нещо за него. Определено реши да го стори. Пак го погледна. Щеше да му помогне. Както той си знаеше.

Случаят дойде навреме и затвърди идеята му.

— Я, виж я, палавницата, неуморни са, мамка му, ама нали и те служат на обществото — каза внезапно Джо с пресилена веселост и кимна вдясно.

Питър погледна натам.

На по-малко от четвърт миля светеше крайпътно заведение, което приближаваше стремглаво, сякаш тласкано към тях със скоростта на камиона. Не беше голямо, но рекламата му беше огромна — „КАМИОН“. Така пишеше с месести, фосфоресциращи букви и това, макар и не особено оригинално, явно беше името му. На фона на

лилавата светлина от неоновия надпис, като гротескна балерина на импровизирана сцена, отпред стоеше проститутка. Всъщност вече не стоеше, а забелязала отдалече потенциалния клиент, започна да прави всевъзможни движения, за да привлече внимание върху себе си, които ако не бяха жалки, щяха да бъдат комични.

Приближаваха се и Питър успя да различи чертите на лицето ѝ. Приглушената светлина не успяваше да скрие зле маскираната от щедрия слой червило */ако беше червило/* заешка устна. Тесни рамене, широк ханш и едри бедра, надничаци от щръкнала по формите и оскъдна поличка — всичко това пищно оцветено изцяло в електрично зелено, на лилавеещата наоколо нощ, беше кошмарно. Като в нискобюджетен филм на ужасите от 80 — те години на ХХ век. Питър беше гледал няколко. Цялата картина беше сякаш предназначена да предизвика усмивка. Но той не се усмихна, дори не се развесели. Вперил поглед в тази далечна потомка на Ева, той потръпна. Знаеше защо. Въпреки цялата пошлост на гледката, тя идваше от свят, който нощем, загледан във фосфоресциращите звезди, налепени по тавана на стаята му, мечтаеше да докосне. За него жената в зелено, не беше смешна. Тя беше *жена*.

Питър стисна очи, когато минаха покрай нея, докато тя махаше неистово с ръце и крещеше нещо. Джо видя това с крайчеца на окото си, усмихна се и посегна към клаксона на могъщия „МАК“.

— Хайде, скъпа, яхни мустанга — изкрещя той, за да надвика грохота от свирката на камиона, като погледна хитро към Питър, видимо възхитен от находчивостта си.

Не разбра изражението на момчето и реши, че му е забавно.

Дръпна ръчката на звуковия сигнал на машината. Оръдеен изстрел изпревари новата порция мучене. Камионът се люшна встрани. Джо изпусна кормилото. За миг. Изглеждаше, сякаш ще бъде последният миг.

Хилядите километри по хилядите магистрали в биографията на Джонатан Дейвис дойдоха на помощ. Все още с глупавата усмивка, която той смяташе за закачлива, от преди малко, шофьорът със сигурни движения овладя камиона и на няколко тласъка успя да спре тронаво.

Неудържим порой от ругатни, псувни и още какво ли не, изригна като повърната храна след безпаметно пиянство и сякаш опръска

всичко около Питър. Джо диво скочи от кабината, псувайки свирепо. Беше забравил за съществуването на момчето.

Бяха недалеч от неоновия жиг „КАМИОН“ върху тъмната кожа на нощта. Джо погледна платното — не приближаваха други камиони. Наведе се и бавно започна да оглежда колелата на камиона откъм пътя. Вече знаеше, че бе спукал гума. Нямаше какво друго да бъде — двигателят работеше перфектно, бумтейки като фантастична машина на времето в тъмното пространство на космическата необятност. Димът от колелетата, пълзящ по лъчите на фаровете, причинен от рязкото спиране, допълваше това впечатление. Мирисът на изгоряло обаче бе в състояние да върне и най-развоятеното въображение в реалността.

Беше някоя от *шибаните* гуми. Джо беше сигурен. Иначе ако подобен гръм бе причинен от нещо друго по камиона, сега с момчето / *мимолетно отчете присъствието му*/ сигурно щяха да са в състояние веднъж за винаги да разрешат въпроса „Има ли живот на Марс?“ или щяха да чакат Свети Петър да облече халата си, за да ги упъти нанякъде / *опасяваше се, че знае точно за къде*/. И то щяха да присъстват лично на тези изключително интересни събития.

Откъм пътя всичко беше в ред. Мъжът се промуши под камиона, за да премине от другата му страна. Не успя да прецени височината / *или се бе повдигнал от енергията на поредната ругатня*/ и изключително болезнено застърга гърба си в остро желязо. Изохка. Прималя му и вдигна рязко глава. Железен ръб го клъвна весело по темето. Новата болка беше изненадваща като печалба от лотарията. Джо побесня, замята се под камиона в неистово желание най-после да излезе изпод него. Това никак не му помогна. Напротив. Въртеше се като животно в клетка, блъскайки се във всички възможни посоки, с изключение на тази, откъдето можеше да се измъкне. В крайна сметка успя. Изскочи между камиона и мантизелата като тапа на шампанско и зарита злобно гумите, като не представяше да псува. Без да предполага, поставяше нови стандарти в това изкуство. Огромният му корем се люшкеше в ритъм с цветистите му словоизлияния. Сигурно щеше да продължи до края на вечността / *ако въобще такъв съществуваше*/, ако пронизителен крясък не го беше прекъснал.

Джо подскочи. Огледа се в очакване да види смъртта с косата или поне група зомбита.

Това, което видя беше доста по-прозаично, но не по малко отблъскващо.

Върху предната част на кабината, осветени донякъде от близкия фар, той видя тънките крайници на Питър, щръкнали иззад загърналата ги ярко зелена маса. Главата на момчето се мяташе панически в десния край на това искрящо зелено същество, което явно с най-сластния глас, който можеше да изрови, повтаряше глупаво:

— Прегърни ме, бейби, целуни ме, бейби, вземи ме, бейби... — страстта на проститутката скърцаше като ръждясала бетонобъркачка, докато тя гърчеше едрия си задник и бедра върху Питър. Полата се бе вирнала на кръста и, като отдолу надничаше бельо, напомнящо памперс — целуни ме, бейби...

Момчето пицеше. От страх. Джо го усети, не можеше да греши. Стомахът му се обърна от нотката на гибел в страха на момчето. Той се завтече към двамата.

— Махни се, махни се — пицеше в истерия Питър, без да прави дори усилия да я махне — махни се... мах...

— Изчезвай, пачавра мръсна, остави го на мира — изкрещя Джо и зарита проститутката.

Момчето използва момента, изтръгна се и се мушна бързо през отворената още врата на кабината. Трясна я здравата, при което насмалко не отнесе главата на нападателката си. Тя крещеше, докато се дърпаше от ритниците на Джо и отстъпваше полека от полесражението.

— Да не си ме пипнал, дърт евнух такъв, парите ли ти се свидят, мизерник грозен, ще го водиш при майка си безплатно, а? Престани бе дебелак, на работа съм — изкрещя глупаво накрая, след което се обърна и се изнесе в свински тръс.

Джо подскочи подир нея, ритна я още веднъж и се върна към камиона. Потърси с поглед момчето. Видя силуета му в кабината. За сега така бе по-добре. Отиде към втората двойка гуми на влекача и се наведе. Вътрешната гума се беше пръснала. Увиснала върху настилната напомняше свален скалп.

„Мамка му“ — помисли си „така не мога да карам дълго“. Поклати глава. Изправи се, за да може да си поеме въздух. Пипна мястото на темето си, което бе ударил — кръв нямаше. Сърцето му

още биеше учестено, в следствие на кофата с лайна, която някой беше плиснал върху му последните няколко минути.

„... която беше плиснал днес“, допълни мислено.

Все едно и също цял живот. Джонатан с кисела гримаса се насочи към своята врата на кабината. Ядът му бе отстъпил място на униение. Внезапно и неочаквано. Бавно, с нежелание, той се покатери на камиона, отпусна се тежко на седалката и погледна към момчето. Питър бе стиснал челюстта си и бе вперил очи някъде напред като хипнотизиран. Треперещ ситно, но отчетливо.

Джо реши да не го закача. Погледна индикатора на радиостанцията — светеше зелено */като дрехите на оная помисли си той/* — одева при Стария Рос радиовръзката се бе запилляла някъде и Кели го бе потърсила по телефона. Той се присегна и взе машинката, която трябваше да го свърже директно с диспечерката в централата на фирмата.

Ало, Кели — Джо е — зачака отговор.

Не е Кели, Джонатан, а Дилайла, какво има?

Мъжът с нежелание намали бавно пееция за прекрасната любов в юлска сутрин и с още по-голяма неприязън се потопи изцяло в реалността — нощна, мрачна и прашна.

— Авария — пръсна ми се една от гумите — отговори лаконично Джо, като за пръв път откакто работеха заедно пропусна да отбележи по някакъв начин прекрасното ѝ име.

— Къде си Джо — Дилайла също отбеляза този пропуск и премина на делови тон — за да съобщя на екип за помощ.

— Няма нужда, ще се оправя сам, но ще пренощувам при Самюъл Клинтън — погледна момчето за реакция — такава нямаше — после ще вляза в график, не се тревожи — шофьорът зачака отговора напрегнато, като не можеше да си обясни причината за това.

Известно време Дилайла не отговори. В кабината се разнасяше само тътена на двигателя.

— Прави каквото искаш — дочу се най-после отговора на жената, но гледай да не закъснееш с товара — на Дилайла дори ѝ беше все едно дали ще закъснее, но го каза по задължение и навик.

— Графика, да знам...

Джо нямаше желание да продължава разговора, поради което изключи предавателя или каквото и да беше там това „бръмбарче“,

което държеше, окачи го на специалната за целта приставка и потегли.

Пътуваха мълчаливо. Не след дълго фаровете на камиона осветиха табела, на която със стрелки беше указано — надясно — Топека, наляво — Оклахома сити. До отбивката оставяха още 10 мили, гласеше още табелата.

— Ще отседнем в един мотел — каза най-последно Джо като погледна към Питър.

Момчето не отвърна нищо. Шофьорът го прие за съгласие.

Движеха се бавно в аварийната лента на магистралата. След въпросните десет мили големият камион зави надясно, като пътят за прашния юг остана зад гърба им.

„Към мотела на Самюъл, който и да е той“, помисли си момчето. Беше му все едно. Не бързаше. Пък и му трябваше време да се съвземе. Сега поне щеше да му е по лесно, нямаше да се налага да потиска съвестта си, която се бе свила плахо в един тъгъл и тихо хлипаше. Жал му беше за нея, но нямаше избор — в делата на мъжете няма място за сантиментални глупости.

Тази мисъл го върна към прежеждието преди малко. Унижението плисна в нова върна по цялото му същество. Неведнъж го бе желал, неведнъж си бе представял това, а когато му се случи, зациври като ученичка, вместо да я „разпори“ като мъж — именно, както си го бе представял. Тръпка мина по цялото му тяло. В момента психиката му бе уязвима като пеленаче. Резултатът не закъсня. Момчето се сви, облегнато на вратата, когато свирепото като мълния проблесна мисълта за сестра му. Почувства се гузен, виновен. Срам подпали страните му. Беше гадно, сякаш бе изправен чисто гол на многолюден площад, опръскан със собствените си фекалии. Не успя да овладее тази абсурдна представа и й позволи да се сгромоляса върху него. „Докато Скарлет умираше... Щеше да умре“ — сякаш някой смачка на топка белите му дробове и ги натъпка в гърлото му. Едва се сдържаше да не заплаче. Момчето се сви още по-навътре в себе си.

— Не всички са такива — неочаквано каза Джо.

— Млъкни!

Мъжът не продължи. Той самият не знаеше защо го бе казал и какво имаше пред вид — не всички жени са такива или не всички проститутки са такива. Съобрази обаче, че с което и да е от двете да продължи, все щеше да е глупаво, така, че предпочете да замълчи.

12.

Магистралата, загърната с началото на здрача, летеше покрай тях. Страничните стъкла на микробуса */логично/* бяха затъмнени, така че предният прозорец беше своего рода екран, на който сякаш два големи прожектора осветяваха сиво-черна сцена, която като че бягаше неспирно от очите на зрителите, следящи я от микробуса си. Макинс отбелязваше тази безцветна картина с периферното си зрение повече като приличаща на магистрала лента, навита на огромен цилиндър, въртящ се неспирно пред муцуната на буса. Това само по себе си му се струваше идиотско, но именно такова впечатление се натрапваше в съзнанието му и той не правеше усилия да го отхвърли, тъй като вниманието му бе погълнато от наблюдението на огромния камион, движещ се на не повече от километър отпред. Беше отегчен и донякъде нервен. Хората в задната част на микробуса също мълчаха, унесени в някакви свои мисли или някаква своя форма на отегчение. Пътуваха по тази скучна магистрала вече часове, като единственото разнообразие, което им се предлагаше беше редуването с другия микробус пред и след камиона. Това те правеха повече заради себе си отколкото от тактическа гледна точка. Подобна дейност за тях беше повече от рутинна и с абсолютна сигурност, незабележима за обекта. Цялото това наглед безцелно следване на този съвсем обикновен камион им се струваше прахосване на силите — би могло да бъде свършено от всеки треторазреден частен детектив.

— Макинс, да не би да ни подлагат на някакъв тест за търпение? — наруши мълчанието червендалест мъж с рядка коса от задната седалка на микробуса, който вяло следеше екран, напомнящ електронна игра от зората на този вид забавление, където на черен фон между две успоредни линии пъплека три точки — първата жълта, следващите я две — червени. На човек не му се налагаше да бъде експерт, за да разпознае в тази графика камиона и двата микробуса.

— Не вярвам, Сам, доста средства се попиляха до сега, а и доста предстои да получим — отговори след кратко мълчание Макинс.

— Виж, това последното внася убедителна яснота в положението, но все пак — тъпо е.

— Така е — обади се дългнест мъж до него, който все още не бе свалил черните си очила и другарите му основателно го подозираха, че подремваше под прикритието им — тъпо е — поне да не ни бяха ангажирали всички — това би могъл да го направи и Сами с неговата таратайка, тъкмо никой не би го заподозрял в подобна допотопна машина.

— Да, бе, вярно — много е несправедливо, че не те оставиха да си вземеш следобедния сън — вметна човекът, наречен Сам и се засмя доволно, след което с престорена въздишка добави — престъпници...

Макинс като че не ги беше чул.

— Мистър Колдуел каза, че мисията е изключително важна — каза той.

— Той винаги така казва, ако не си забелязал.

— Да, но случаят бил от специалните и не вярвам да говори на вятъра — отвърна Макинс на дългнестия отзад, без да се впуска в повече подробности.

— Сигурно става въпрос за маса мангизи — каза високият с прозявка и потъна в дрямката си отново.

При тази забележка дори безмълвният до момента шофьор се оживи.

— Нека, нека има, к'во друго ни интересува — лаконично, но изразително, вметна той.

Макинс не ги слушаше. Той бе наясно с факта, кой е поръчал мисията, въпреки, че крайната й цел му бе непонятна. И то не толкова, защото Колдуел бе сметнал, че не е негова работа — това беше така — не беше негова работа. Просто като цяло изпитваше дълбоки съмнения, че както вървят нещата — имат за цел нещо смислено. Или поне смислено в нормалния смисъл на тази дума. При този поръчител можеше да имат за цел и всичко, и нищо. И то едновременно. Макинс също като колегите си негодуваше, че това лудо копеле ги размотаваше насам — натам с неясно каква идея, но в крайна сметка вярваше на Колдуел. Единствен той имаше представа кой е Фарщайн и за него последния бе именно „лудо копеле“, като постепенно започна да влага в тези думи изключително буквален смисъл. Обикновено използваше израза, за да изрази възхищението си от някоя луда глава, но в случая,

предпочиташе съвсем прякото значение на „лудо“ и „копеле“ — заедно и поотделно. Беше абсолютно сигурен, че ако разполагаше с толкова средства — почти неограничени — нямаше да го интересуват дреболии като шляещи се по света пикльовци, тероризъм или глобални затопляния. Последните дори му се струваше, че са добре дошли, защото бе готов да се закълне, че ако разполагаше със средства точно в този момент щеше да е на изключително глобално затоплен, *собствен*, тропически остров, заобиколен не като Хю Хефнър от седем, а от седемстотин седемдесет и седем знойни парчета, готови да откликнат на всяко негово желание. Затова смяташе, че да пръскаш пари по специална група, следяща някакъв недоносен хлапак, беше пълна лудост, направо неприлична. А, че беше копеле — това бе ясно. Щом заради него тъпееше тук, докато приятелката му най-вероятно */Макинс въпреки мечтите за острова беше реалист/* размяташе похотливата си женственост някъде, кой знае къде */ и с кого не пропусна да допълни вътрешният му глас/*.

Макинс усети, че мислите му вземат неправилна посока. Дори бидейки реалист, той не бе безчувствен, затова се насочи към настоящето.

— Ще е добре да кажем на Дебора да ни задминат — не сме наясно дали няма някакви дребни изненади отпред — каза той като се извърна, хората отзад го погледнаха сякаш им бе казал, че Библията е свещена книга на мюсюлманите и той допълни неловко — нали трябва нещо да правим — картата показва, че не сме много далеч от отбивката назад към Топека, смятам, че там ще продължат на юг, но до нея не знаем дали няма нещо...

Човекът наречен Сам безучастно повдигна рамене, което бе единствената реакция на думите му. Макинс бе доволен от това, защото едва ли би намерил по задълбочени мотиви. Взе трапецовидна плочка от една ниша в таблото на колата, изглежда натисна нещо по нея, защото заговори:

— Деб, чувате ли ме? Къде сте?

— На около пет километра — прозвучаха едновременно гласовете на Дебора — някъде там назад по магистралата и на червендалестия мъж, загледан в монитора — някъде там назад в купето на микробуса.

Макинс се извърна изненадано, но продължи в предавателя:

— Трябва да... чакай, задръж за момент! Дани, намали! — подвижна на шофьора — Дебора, сега не става да продължа, карайте без да бързате, трябва да говоря с Колдуел, настъпи промяна — край за сега. Сам, направи връзката!

Червендалестия мъж щракна няколко копчета по клавиатурата пред себе си. Архаичната графика на архаичната електронна игра изчезна от екрана и след нови комбинации по клавиатурата статично изображение на Колдуел зае нейното място. Секунди по-късно се появи ново, по-актуално и доста по жизнено от снимката изображение. Човекът наречен Сам, завъртя с припряно движение монитора към извърналия си назад Макинс, сякаш не искаше да среща погледа на шефа си точно в този момент.

— Какво има, Макинс?

— Мистър Колдуел, изглежда, че камионът отпред аварира, отбиха в дясното платно клатушкайки се.

— Къде сте?

— Амиии точнооо — Сами! — възкликна въпросително Макинс към червендалестия.

— Не ме интересуват координати в цифри — горе-долу.

— Спряха малко след невзрачен крайпътен мотел — недалеч от разклонението за Топека, всъщност не първото, а това от което можеш да се върнеш към града — южното — примерно 10 — 15 мили от него. В момента ги задминахме — допълни той.

Колдуел помълча за момент.

— Продължавайте напред още няколко километра и спрете — там може да започнете за слагате надписите, за всеки случай — каза той — Това е засега — образът на Колдуел изчезна, сякаш се стопи в чернотата на екрана.

Макинс обходи колегите си с поглед, след което се обърна напред и се загледа безучастно в магистралата пред себе си. Така беше обучаван.

— Дебора — говореше в същия момент шефът му на жената във следващия ги микробус — момчето е спряло малко след някакъв мотел пред вас по магистралата — като забележите камиона — спрете! — не говореше рязко, но тонът му не търпеше възражения.

— Да, мистър Колдуел, вече го виждам. Да отбием ли?

— Да, наблюдавайте и чакайте там.

— Изглежда е гръмнала гума на камиона, има и трети човек с тях — проститутка — допълни жената след кратка пауза — какво да правим?

— Не се намесвайте — наблюдавайте — повтори той — следвайте ги предпазливо, ако потеглят, дръж ме в течение.

Образът на жената изчезна от монитора на лаптопа пред него и Колдуел завъртя голямото кресло, в което бе седнал пред бюрото си. Сложи лакти на облегалките и събра върхчетата на пръстите си замислено. Нещата бяха нарушили монотонния си ритъм — или щяха да се объркат, или щяха да приближат края — при всички положения развързката бе близо. Усещаше го. И слава Богу! Беше му дотегнало. От всичко. От самото начало — от първия разговор с Фарщайн за тази задача — вършеше всичко с необяснимо и за него самия нежелание, съобразявайки се сякаш с някакво невидимо, неназовано суеверие, което за нищо на света не би нарекъл предчувствие. И то не защото не беше! Просто острието на възпитания в него хладен реализъм съсичаше всяка отсянка на предчувствия и предположения, които знаеше, че биха го довели единствено до грешка и рано или късно до гибел. Така или иначе, както и да го наречеше или да не го наречеше — това настроение бе пропъдило желанието да довърши задачата, да я изпипа, да бъде перфектна. Усещаше го като вкус на угниваща тиня под небцето си. Дали започваше да остарява — никога преди не би допуснал подобни мисли дори в предверието на съзнанието си. Угниващата тиня загорча. Колдуел тръсна глава. Чувстваше се, сякаш бе задрямал и му се бе присънил лош сън — след тази задача щеше да си вземе почивка. Трябваше!

Независимо от това, с какво бе решил да се занимава мозъка му, следващият етап от задачата чукаше на прага и трябваше да действа. Колдуел пи вода, запали пура, се да проведе няколко разговора, давайки съответните наставления.

13.

— Ало, господин президент — Джо говореше на някой в кабината.

— Даа — чу се провлачен отговор.

Джо погледна по навик към апарата на телефона, положен в специалното гнездо пред него и продължи да говори на приятеля си. Въпреки че никак не беше в настроение за това, довърши обичайната закачка с „бившия президент“:

— Господин президент, обажда се държавният секретар — по секретния канал изпратиха пуканки от Кремъл — Джо не бе завършил изречението си, когато откри, че редовната шега в случая звучи отчайващо нелепо.

— А, ти ли си, бе, Джо, защо не изчака още час, час и нещо, тъкмо щеше да минало полунощ и това, че ме будиш щеше да е още по-гадно — човекът отсреща наистина звучеше сънен и недоволен.

— Сами, в авария съм, едвам кретам, тази нощ ще ме подслониш, пък утре ще изчезна завинаги от живота ти — нов опит за шега и нов неуспех.

Джонатан се чувстваше глупаво и гадно — нищо не се бе променило, а пък сякаш нищо не беше както трябва. Уж беше в свои води, а сякаш бе забравил да плува. Въпросният Сами Клинтън на другия край на връзката съвсем не му помагаше.

Добре, къде ще спиш — обичайното нали?

Да — отвърна Джо и погледна момчето.

— Добре, дърто копеле, затваряй сега, че ми писна от теб — Клинтън се опита най-после да влезе в шегата, с която Джо бе започнал, но вече беше късно.

Шофьорът затвори, без да отвърне нищо и се усмихна горчиво. Необясними работи се случваха понякога. Обръщението, което бе свикнал да използва и да използват за него приятелите му, сякаш надигна някаква мътна вълна в него, от която му идеше да се разплаче. Ако имаше възможност */ако конят му не бе окуцял/* никога не би

отседнал същата вечер при Сами Клинтън — съдържателят на неугледното мотелче с гръмкото име „МАГИСТРАЛИ“.

Но *точно* тази възможност, *точно* днес нямаше. Огромният камион като хром старец /и със *същата* скорост/ се движеше по аварийното платно на магистралата. Кога ще стигнат нито Джо, нито сърдитият млад човек до него можеха да кажат. Единствено съдбата, изплела нишките на техния път можеше да даде достоверна информация по въпроса, но тя надменно мълчеше.

14.

Джо сложи крак на стъпалото на кабината и се обърна към Питър:

— След секунда идвам.

Момчето не реагира, но погледна след Джо, който не дочака отговор и скочи. Враждебността на Питър сякаш беше задрямала, но той не бе в настроение да говори. Просто не искаше. По-лесно му беше да свърши обещаното без да предизвиква изблици на своята болка или своята съвест. Независимо коя от тях щеше да изригне, за него нищо добро нямаше да се случи. За Джо също. Цялата тази глупост му бе омръзнала и искаше вече да свърши. Мисълта за сестричката му пулсираше настойчиво и отмиваше всичко друго. Това подхранваше страданието му, но и му даваше сили да продължи до края.

Джо пресичаше негодения паркинг на светлината от припламващата реклама на мотела, която не се различаваше по нищо от всички други реклами на всички други непретенциозни мотели, никнещи като брадавици покрай пътища и магистрали. Шофьорът хвърли пътьом бегъл поглед на големия неонов надпис с името на мотела, въпреки, че го беше виждал стотици, ако не и хиляди пъти. По една или друга причина мъжът с големите мустаци бе чест гостенин тук. И всеки път се заричаше да попита собственика — Клинтън, но не Бил, както той сам подчертаваше — какво представлява символа изобразен от жълто-розовите лампички, който просветваше до името на мотела в ритъм, обратен на неговия. Или беше възвишение с полегати склонове и едно-единствено стърчащо дърво, или */и Джо би заложил на този вариант/* изображение на женска гърда, която според идеята явно би трябвало да създава впечатление, че пулсира. При всички положения обаче тази „гърда“ */ако наистина беше такава/* ще да е била изобразена от някой много млад и не особено запознат с женската топография художник. Тези мисли, вълнували неведнъж Джонатан, сега се стрелнаха за миг в главата му и отлетяха. „Не е сега времето“ — помисли си неволно и преди да положи усилия да не

отговаря на въпроса „Защо не е сега времето“, вече влизаше в най-осветеното помещение от редицата ниски постройки. Зад него остана сумрачния безлюден паркинг, тъжен като кална локва.

— Здравсти Джо — посрещна го дребен човечец, на вид пенсионер. Говореше с гласа на Сами Клинтън и наистина беше той. Първия път, когато го видя зад тезгяха на рецепцията Джо помисли, че е седнал. Сега вече знаеше, че Самюъл е прав като свещ на работното си място. От одевешната му сънливост не бе останала и следа. Старчето беше свежо като краставичка.

— Хоп, Джони — поздрави шофьорът лаконично.

Като чу свойския поздрав Клинтън се оживи, сякаш беше изчакавал да съобрази държането си с поздрава. Той познаваше Джо съвсем не отскоро и знаеше много добре, колко дълбоко може да пропадне той, когато изгуби почва под краката си. И колко опасен беше там долу.

— Ей, бездарник, откъде накъде ме събуди току така — по никое време...

— Не ми се говори, уморен съм.

— Ха, ами аз да не би да мислиш, че си бях легнал от куртоазия — интересно копеле си, мамка му стара, трябва да съобщя някъде за теб, в някой научно-популярен канал — звъниш ми посред нощ, нахълтваш тука сякаш си в някой уестърн, а на всичкото отгоре ми се правиш на изнервен — дребосъкът зад регистърната книга гневно подскочи, при което се показва почти до гърди — хм, нещо сме много важни май, а? — лявата му веждата се стрелна нагоре като на дърт евреин — лихвар — накъде сме тръгнали с това възпита...

— Стига бе, човек, не разбираш ли, че не съм в настроение, дай ми ключа и едно „Джони“ — уморено каза Джо и погледна умолително. Наистина сякаш някой бе изсмукал всичките му сили и се чувстваше грохнал и по-стар от Сами Клинтън и папата взети заедно.

— Ха, не си в н... — собственикът на мотела чак сега осъзна какво му бе поискал Джо — „джооони“ — провлачи той — ’ми аз съм Джони — каза в отчаян последен опит да се пошегува, шофьорът беше от малкото хора, които уважаваше.

Джонатан Дейвис не реагира. Гледаше умолително и му идваше със всичките си 130 килограма да се тръшне на земята и да реве с глас. Сякаш цялото отчаяние и болка на миналото, с които мислеше, че се е

преборил, се бяха свили в чудовищен юмрук и той се бе стоварил върху него, мачкайки го безжалостно. Кой дявол измъкна това момче отнякъде и откъде? Кой му показа пътя към калната, но спокойна рекичка, в която се бе превърнал живота му? И кой му каза да скочи в ленивите ѝ води и да я превърне в яма, а калта в лайна? Неусетно състоянието, негов кошмар от години, го обсеби изцяло. Ах, колко болеше там долу — Джо издаде приглушен гърлен звук.

— „Джони“. Да — успя да каже преглъщайки с мъка. Лицето му се стегна и кожата му напомни за миг маска против бръчки. Восъчнобяла. С бръчки.

— О, кей приятел — ключа, „Джони“ — Клинтън придружаваше думите си със съответните действия, подвоуми се за миг и допълни — Сара?

Джо само кимна. Дясната му буза затрепери. Нали затова беше дошъл. Да помогне. Само, че все повече му се струваше, че този, който има нужда от помощ е той, а не момчето. Или поне така му се искаше. Нали бе свикнал да се самосъжалява. Там долу.

15.

Детето изглеждаше пухкаво и меко. Бузките му бяха измамно набъбнали като току-що изпечени хлебчета. За разлика обаче от дебелиите, сладки дечица с големи пухкави бузи, тези на Скарлет бяха болнаво жълти. Стряскащо и тъжно. Всъщност цветът не беше точно жълт, а сиво, в което сякаш някой бе изпуснал тубичка жълт оцветител. Безличните оттенъци на двата цвята се бореха за надмощие, но нито един изход от тази борба не би бил положителен за детето. Напротив отровата пълпеше като балон с радиация из детското тяло, оставяйки след себе си единствено безизходица. Каквото и да се случеше, то трябваше да бъде бързо. Въпреки това процесът, който бе най-интензивен и стабилен, бе този, че детето умираше. Ако не бъдеха предприети спешни мерки, бързи мерки, то щеше да умре. Д-р Кънингтън, дежурният лекар, знаеше това прекрасно.

— Чудя се как още е жива — каза той, докато замислено гледаше монитора до леглото на Скарлет — отдавна трябваше да е умряла.

Сестрата, която се суетеше около апарата за хемодиализа, чиито пипала стърчаха грозно забити в тялото на детето, го погледна особено. Думите му не бяха груби, нито бездушни, но сякаш демонски криле изпляскаха в тишината, на стаята, нарушавана единствено от монотонното жужене на уредите. Жената — неразделна част от съчувствения персонал, донесла плюшената змия на сина си за момиченцето — бе шокирана не от това, което каза докторът, а от това, че го каза. Съществуваха негласно разбирателство в болницата, безнадеждността, която ги обгръщаше, да не бъде изказвана гласно. Медицинската сестра също не бе изключение от хората, често навестявани от учудването, че детето е още живо. Сега обаче, когато го чу със собствените си уши, й се стори, че ако детето умре, Кънингтън ще е виновен. Всичко това прочете той в погледа на жената.

— Е, какво?! Не е така ли? — против цялата си воля се защитаваше.

Сестрата не каза нищо, просто излезе, оставяйки след себе си дъха на обвинението. Кънингтън я последва, ядосвайки се на себе си — за това, че се бе изпуснал за детето /което наистина не желаше/ и затова, че не бе поставил малката пикла /в прелестна бяла престилка/ на мястото ѝ. Да ѝ върне жеста, с други думи. Намираха се причини за това. На сестрата, с която работеше в този последен ден от мъките на Скарлет, бе предложил най-учтиво да се сработят и в други, доста по-приятни занимания. Бе внимателен, но настоятелен. В отговор тя го бе отрязала като най-големия неудачник. Така поне го прие той. Бе се зарекъл никога повече да не ѝ го позволява, но преди секунди го бе направила отново, а той стоеше и се ослушваше сякаш беше пуснал много шумно газове на много официално място. Сега бързаше да я догони и наистина смяташе да постави малката фръцла на мястото ѝ.

В розовочервената пелена на своя полусън Скарлет долавяше гласовете на хората, съчиняващи прозата на живота си около болничното ѝ легло, но не чу присъдата, неволно откъснала се от устата на този иначе толкова симпатичен младеж д-р Кънингтън.

И по добре. Плуваше в един от малкото напоследък безопасни вирове, където реката на болката, в която се давеше мъчително, забавяше своя ход и детето се чувстваше почти нормално в пространството между съня и реалността.

Не я болеше. В момента.

Усещането за разговора на доктора и медицинската сестра отзвучаваше като далечен полъх на вятъра в унасящото се съзнание.

Нежното жужене на пчелите, накацали по цветчетата, сякаш я галеше. Не виждаше нито пчелите, нито цветчетата и все пак ѝ се струваше, че са тук, около нея. Заради нея. Виждаше розовочервеникавия, копринен воал, спускащ се над леглото ѝ. Усмехната протегна ръка да го докосне. Не успя, ръката и хлътна в него и тя осъзна, че е мъгла. Но не се изплаши.

Защото не беше страшна.

Напротив.

Беше приказна.

На Скарлет и се прииска да заплува из нея. Разтвори широко очи и протегна ръце.

Мъжка фигура плавно изплува от мъглата. В черни одежди, дълга смолисто-черна коса и също тъй черни, дълбоки очи.

Короновано от високо, ясно чело, лицето на мъжа бе издължено, с отчетливи скули и властни черти.

Скарлет се вгледа в бездънния вир на очите му.

Мъжът се усмихна.

— Здравей, Скарлет! — гласът му бе дълбок и плътен.

Успокояващ.

Скарлет сякаш почувства как тялото ѝ се пръсна на милиони малки щастливи частици. Ако беше сън — то беше прекрасен. Детето потръпна.

— Как си, мило дете?

— Добре — простичко отвърна Скарлет, чувайки гласа си някъде от далече — но ме боли — сянка пробяга по лицето на детето.

Сянка пробяга и по лицето на човека с дългата, черна коса.

— Не се страхувай, дете мое, не се страхувай от болката. Ти си по-силна от нея. Не се страхувай от пътя, по който вървиш — меко и плавно заговори той.

Скарлет в момента не се страхуваше от нищо — присъствието на мъжа в черно бе отмило болката и безпокойството, както в приказките феите разпръскваха приказния си прах с едно духване върху дланта си. Не се страхуваше ни най-малко. Детското лице просветна с безгрижна веселост, зрънце сила и вяра покълна плахо в измъченото сърчице на детето:

— Аз знам кой си — момиченцето се изправи и седна — Ти си вълшебник.

Мъжът в черно се усмихна загадъчно, в лявото му око сякаш просветна бисер.

— Скарлет, Скарлет, вълшебството е това, което ние самите правим, това, в което ние самите вярваме, то...

— Не! Ти си вълшебник. Добър вълшебник! — повтори момиченцето упорито.

Човекът с дългата, черна коса се вгледа замислено в нея, но след миг се усмихна отново — момиченцето засия.

— Вълшебството, дете мое — са приказните неща, които трябва да ни се случат, които чакаме да ни се случат и които се случват точно, когато е най-вероятно това да не стане. Но... — за миг погледът на черните му очи стана още по-дълбок — често, за да стане чудо, мило дете, е нужно хората, да мечтаят, за да могат така сами да си помогнат.

Трябва да искат, да вярват — гласът на човекът в черно сякаш се разстилаше над детето като магически плащ, за да му даде защита — Ти си още мъничко момиченце, но в теб има сила. Твоят дух е силен. Вярвай ми. Знам го. И ти трябва да го знаеш. Да го повярваш! — повиши мъжът съвсем леко плавния си, напевен тембър — Нищо, мила Скарлет, не е толкова лошо колкото изглежда. Но трябва да вярваш! — дълбокият глас унасяше детето и то полегна плавно назад — Пред хората, дете мое, има пътища, по които вървят. Те се пресичат, преплитат, разминават се. Някои са прекрасни, някои са опасни, но те никога не свършват. Където един път свършва, там друг започва, Скарлет. Пътят на болката ти не е единственият. Не е последният. Пред теб са нови пътища — замълча за миг — Нови светове...

Мъжът с дългата смолисто-черна коса протегна ръка към Скарлет. Клепачите и почти се бяха затворили. Дългите, тънки пръсти леко докоснаха детското лице.

— Вярвай, Скарлет...

Момиченцето усети докосването като милувка на лек, хладен повей в зноен летен ден. Усети как болката се завихря в тънка спирала около новородения кълн вяра в ликуващата ѝ душа и сякаш полепва като малки зелени кристални кълба по върховете на пръстите на вълшебника.

... вярвай, вярвай... — гласът се стопяваше като шепот в девствена гора.

Образът на вълшебника с дългата черна коса изчезна в рехавата розова мъгла, неусетно, както се бе появил. Съзнанието на детето отплува в земи прекрасни, невиждани и нечувани. Болката не я последва и спокойствието отпусна чертите на измъченото детско лице.

Глътка въздух. Глътка въздух в мъртвата река, в която Скарлет се давеше. Глътка вяра, глътка надежда, която по жестоко реален начин не променяше факта, че детето умираше под потрепващите, алени погледи на бягащия от нощта залез.

Последни погледи. Последен залез. Последен път.

Дали друг идваше след него...

16.

Джонатан се качи в кабината тежко, сякаш с нежелание. Седна зад волана и загледан напред каза:

— В десета стая си, малкия.

Питър, който бе решил да се прави на заспал, изненадано го погледна. Джо държеше ключ. Момчето бе виждало такъв, когато преспаха една вечер в крайпътен мотел, на път за погребението на леля му — единствената сестра на неговата майка. Наистина съвсем обикновен ключ за обикновена мотелска стая. Питър сам не можеше да си обясни какво толкова имаше в този жест на Джо, но на него му се стори странен. А може би такъв беше тонът на шофьора. Момчето опита да се вгледа в него, но ясно на мигащата жълто-розова светлина виждаше само ръката му.

— За какво ми е този ключ — няма ли да спя в кабината?

— Момче — каза твърдо, след като си взе дълбоко въздух, Джо — взимай ключа и отивай в стаята си — по инерция изрече тези думи назидателно, сякаш говореше на детето си и това го сломи окончателно. Децата му бяха мъртви отдавна.

Питър никога не бе имал баща, но инстинктът го накара да се подчини. Дори се почувства гузен, докато слизаше от кабината. Понечи да затвори вратата. Вдигна поглед и видя раницата си да виси в протегнатата ръка на Джо. Мълниеносно я грабна и притисна до себе си, като наркоман, добрал се до скъпоценната доза.

— Благодаря — избъбри още по гузен и тръшна вратата.

С бързи крачки се отдалечи от камиона. Забави ход едва като наближи еднообразната редица от врати на мотела. Своя номер намери лесно, но ключалката му създаде затруднения. Беше нервен и би отнело доста време, ако решише да изброи всичките причини защо. Не го направи, подчинявайки се на някакъв подсъзнателен импулс. Не искаше да влошава и без това усложнената ситуация, в която бе въвлечен — по своя воля или по стечение на обстоятелствата.

Влезе в стаята. Механично посегна към ключа на осветлението. Спря ръката си на сантиметри от него. По-добре да не светва. Влизащата през прозореца светлина беше достатъчна. Огледа се. Стаята беше подредена и противно на очакванията изглеждаше чиста. На тази светлина. Още една причина да не светва лампата.

Питър погледна през прозореца. Отсреща блестеше звездното небе, докато хоризонтът се губеше в далечното и невидимото докосване на нощния купол до обширната равнина. Камионът беше някъде встрани и единствено нощта можеше да го наблюдава, ако изпита желание. Питър бе в такова състояние на духа, че отхвърли възможността тя да прояви интерес. Рекламата с онова идиотско изображение на планина, което бе наблюдавал, докато Джо се мотаеше в разговор със съдържателя, също не се виждаше. Мигащото ѝ присъствие пулсираше, сякаш отдалеч, но в същото време съществуването ѝ */присъствието*, мина му мисъл/ беше осезателно, като на тактичен келнер в дискретен ресторант. Какво пък, не му пречеше, нека си мига. Сякаш беше на лунапарк. Усмихна се. Никога не беше ходил, но знаеше, че там е така.

Питър се отпусна. Беглият клонинг на одевешната усмивка все още танцуваше на лицето му. Въпреки всичко, той все пак си оставаше момче и можеше да си позволи да е необяснимо весел в безизходни ситуации, които биха накарали някой по-възрастен екземпляр на човешкия животински вид да прибегне към самоунищожение.

Остави раницата си до ъгъла на леглото, изу панталоните си и ги метна заедно с другите си дрехи на нощното шкафче. Скочи в леглото и потъна в него. Изпружи тънкото си телце, гол само по гащи и си помисли, че наистина има мигове, за които си заслужава да се живее. Беше искрен. Независимо от всичко, което му се бе случило */и което щеше да му се случи/*, в момента Питър се чувстваше като баровец от криминален екшън с много стрелба, мотели и проститутки. Споменът за зеленикавото чудовище, което го нападна, когато спугаха гума, ни най-малко не го смуги. Тук беше къде, къде по-различно. Питър се усмихна. Какво ли щеше да стане, ако си поръчаше *истинска* проститутка. Стори му се, че ако имаше пари би го направил на момента. *Сигурен* беше, че ще го направи. Джо щеше да измисли нещо. Погледът му се спря на телевизора, който мълчаливо очакваше реда си под прозореца, вперил мъртвото си око в младия авантюрист.

„Във всички мотели имат кабелна телевизия! Трябва да имат!“ Питър се ухили при тази мисъл и припряно се заозърта за дистанционното. Съзря крайчеца му изпод проснатата върху шкафчето риза. Ръцете му вече го бяха открили сами. Взе го и включи уреда. По бързината, с която реагира, момчето разбра, че не е особено млад представител на аудио-визуалните чудеса, но ако *случайно* се окажеше, че има съответните програми, щеше да свърши брилянтна работа.

Имаше съответната програма и свърши брилянтна работа. Положил лакът под главата си, Питър се загледа като хипнотизиран в лишения от всякаква романтика акт на възпроизвеждане. Беше пошло, но не му пукаше. Беше сам в крайпътен мотел и гледаше порно. За такъв лукс не си бе и помислял, докато обикаляше сиропиталища и приемни родители със сестра си, след като майка му умря.

И точно в този момент, точно при тази мисъл, пламъкът, който се разгаряше в него, бе плиснат с *ужасно* студена вода и просъска предсмъртно.

Питър загаси телевизора не по-бавно, отколкото го беше включил. По страните му, по цялото му тяло, плъзна срам и вина. Скарлет умираше, а той гледаше порно. Дори уж случайно бе промъкнал ръка надолу по корема си. Чувстваше се омърсен. Чувстваше се мръсен. Затвори очи и се отпусна в униинето, което бе чакало напирасо зад крехкия бент на момчешкото му безгрижие.

„Супер некадърник и мърляч!“ Като че ли обиждайки се, се опитваше да наложи обезболяващ компрес на тъжната си съвест. Спасителят, който ще се понесе с оръжие в ръка и щеше да избави сестра си от кривите нокти на Смъртта, беше победен от похотлив, хилав младеж, които не можеше да сдържи първосигналния си нагон. „Колко по-лесно е всичко, докато си го представяш!“ Питър замахна и хвърли дистанционното към отсрещната стена. То се счупи с глух пукот. Испита болезнено удоволствие от това. „Да се оправя дебелакът!“ Момчето отново го ненавиждаше и това му бе добре дошло.

Подсъзнателно усети някакво движение и отвори очи. И то точно навреме. Това което видя надминаваше всичките му мечти.

Джо, много си дискретен, криеш се от малкото си момиче, а?

Питър стреснато скочи от леглото и се прилепи до стената. Някой май беше потъркал вместо него лампата на Аладин тази вечер. Жената

изрекла последните */и единствени за сега/* думи НЕ беше ВЕРОЯТНА. Не бе сигурен дали беше жена — струваше му се, че вижда ИЗКУШЕНИЕТО от плът и кръв. Питър беше готов да се обзаложи на живота си, че навремето не змията беше *изкушила* Ева с ябълката на познанието, а Дяволът беше *изкушил* Адам с жената, която стоеше на прага.

Момчето гледаше втренчено и се мъчеше да преглътне. На оскъдната светлина едрите къдрици на дългата и, бухнала коса, изглеждаха алени, като кипяща кръв. Лицето ѝ беше ангелски прекрасно и едновременно сякаш готово да разкаже най-дълбоките тайни на греха. Тази жена *знаеше* за страстта. Много неща.

Питър най-после въздъхна. Дълбоко и напрегнато. Като че самата Венера бе слязла при него. Беше сигурен, че вижда истинския ѝ облик. Богинята — жена или жената — богиня беше пред него — не го интересуваше. Той виждаше мечтата си от плът и кръв.

Жената изненадано мълчеше. Затвори вратата зад себе си, гледайки го с лек интерес. От въздушното течение, дрехата ѝ затрептя и Питър видя тялото ѝ под прозрачната материя. Голо и прекрасно. Загърнато в червена, мрежеста рокличка, едва покриваща това, което беше отдолу. Но момчето съвсем не се интересуваше от тези подробности. То бе приковало очи в бедрата ѝ, дълги, прави и прекрасни. Питър беше във възторг. Такива жени бяха вечни!

Изумлението изчезна от очите на червенокосата.

— Ха, Джо май ми е приготвил изненада — измърка с нисък, дрезгав глас тя и красивото ѝ лице придоби наистина котешко изражение в сумрака, недокоснато от мигащата светлина зад гърба ѝ. Продължаваше да бъде изненадана, но не го показваше. Въпросите щеше да остави после за Джо. А сега... жената се усмихна сладно.

— Здравей, сладурче — провлачи тя меко и посегна към кръста си. С леко движение развърза тънкия колан на ефирната си рокля. Може би щеше да е приятно с това младо жребче.

Питър не бе забелязал тази подробност от облеклото и хипнотизиран */отново, но до безумие/* гледаше как коланът пада на земята. Сякаш на забавен каданс двете прихлупени една над друга части на воалната ѝ дреха плавно се отделиха една от друга. Триъгълникът на деколтето, образувано от тях, се разтваряше бавно, но щедро.

Прозрачната, червена материя меко се плъзгаше, галейки божествената кожа на гърдта ѝ. Питър още се опитваше да преглътне. Двете почти незабележими ръбчета най-после се разделиха, като завеса за първо действие на древна пиеса. Продължаваха да се плъзгат встрани, спускащи се трептящи от нереалните издутини на гърдите ѝ като гирлянди. Забързани в своя път, те нежно докоснаха връхчетата на зърната ѝ, които за един чудовищно кратък миг се люшнаха встрани заедно с леката материя, след което плавно се върнаха в предишната си позиция. Питър най-после успя да преглътне. Не това не можеше да бъде истина.

Жената пристъпи напред към него. Дрехата ѝ се разлюля, но твърдите, сякаш магически наедрили още повече зърна под нея останаха скрити. Единствено два тъмни полукръга от вътрешната страна на двете почти прилепени една до друга пълни, плътни дъги на гърдите, украсяваха с голотата си неустоимата ѝ женственост. Погледът на момчето бе прикован. Окован. Никога през живота си не беше виждал подобно съвършенство. Никога. Плъзна очите си по тъмната, почти незабележима, линия, спускаща се до вълшебната окръжност на пъпа ѝ и не намери сили в себе си да продължи по-надолу. Момчето потръпна и неволно издаде гърлен звук.

Сара трепна. Не бе чувала този зов отдавна. Чист и откровен, от дълбините на човешката същност. Тя се усмихна и с незабележимо движение остави дрехата да се плъзне по гърба ѝ. Мекото докосване на плата я накара да настръхне. Тя също беше възбудена. Изненада се повече отколкото, когато откри момчето в стаята.

С плавни движения седна на леглото пред втрещения от голотата ѝ Питър, раздалечи колене и спусна ръка по корема си. Момчето видимо трепереше.

— Ела, мили — прошепна тя, гледайки го с неподправена възбуда.

Връхчетата на пръстите докоснаха слабините ѝ.

Неочаквано и диво Питър се хвърли върху нея. С вещина тя го пое, първо върху себе си, после в себе си. Слабото телце на младежа яростно се мяташе върху пищната ѝ женственост с пламъка на това, което вече не беше негово, което беше крил, което беше събирал и което беше изригнало в този миг, за който той стотици нощи, заспиващ сред унижение, безпътност и болка, бе мечтал.

— Джонатан, Джонатан... — промълви жената, усмихна се и нежно, почти майчински притисна Питър към себе си.

17.

Тежко Питър се отпусна до топлото тяло на жената. Виеше му се свят. Мислите му летяха объркани сред празното пространство, което представляваше съзнанието му. За този миг си заслужаваше дори да умре. Направи неопределена гримаса, която трябваше да бъде усмивка, но не си даде труд да я довърши. Той се рееше в пространството и нямаше време за глупости. Присъствието на жената, която усещаше до себе си, жената от мечтите му, го караше да иска да прегърне съдбата и да я разцелува възторжено.

Обърна се и целуна леко гърдата на проститутката. Усети лек мирис на мускус, който го замая.

Жената бе подпряла глава на дясната си ръка, заровена в буйните ѝ къдрици, неравно разпилени по възглавницата. Другата продължаваше немирните си занимания. Дългите пръсти на силната ѝ, добре поддържана длан, галеха хилавия момчешки гръден кош.

— Как си миличък — каза внимателно жената — хареса ли ти усещането? — попита тя като погледна нежно към него, протегна ръка и го погали майчински по слабините.

Питър смутено вдигна очи. Тя се усмихна мило и наведе красивите си устни към ухото му.

— Така ли си го представяше — опари топлият ѝ шепот бузата му.

Момчето подскочи. В този миг блаженството му рухна мъртво под тежкия удар на срама. Невинният въпрос се оказа *неговата* ябълка на познанието. Почувства се така, сякаш някой бе изкарал душата му чисто гола, за назидание на огромния Червен площад в Москва претъпкан с хора, които с пълно гърло му се смееха и бълвайки най-обидните подигравки на вселената. Питър болезнено осъзна, че тя бе разбрала. Разбрала бе най-съкровената му тайна, грижливо пазена от всички. И как не — точно тя. Бе разбрала, че е девствен. Стори му се, че онези хора на площада започнаха да го плюят. Приплака му се от унижение.

Момчето пламтеше в огъня на срама. Отметна нервно ръката ѝ от себе си и се втурна да събира нещата си, като се мъчеше едновременно с това да нахлузи дрехите върху хилавата си фигурка.

— Къде... — Сара се надигна, гледайки объркано — Къде тръгна, моето момче, не бързай, не... — тя улови един от крадешком хвърления му поглед и видя в него нещо, което я накара да млъкне. Не след дълго щеше да разбере, че е видяла нещо, което я е *уплашило*, но тогава вече нямаше да има значение. За нея.

Питър залитна, докато намушваше десния си крак в късия панталон. Заедно с това се стараеше да прикрие голия си задник от погледа на Сара */нелепо, но упорито/*, тъй като не бе намерил време за бельото си или пък не бе намерил самото бельо. Каквато и да беше истината, той залитна и се катурна на леглото до жената, която го бе направила мъж поне на теория... Срамът го заля с нова сила и топлина. Той зарита отчаяно.

— Чакай, миличък, какво ти стана, не бързай...

— Махни се — изкрещя истерично — махни се от мен, не ме докосвай!

Жената се отдръпна повече от изненада. Момчето скочи от леглото с почти акробатична извивка на мършавото си тяло. Грабна раницата си и изхвъркна от мотелската стая, без да се обърне назад. Напусна импровизирания олтар на съзряването си, оставяйки своята жрица с прекрасното ѝ голо тяло и неприкритото ѝ недоумение.

Имаше по важна работа от нея.

Този дебел мръсник. Тази свиня. Кой беше той, та да го поставя в това идиотско положение. Питър погледна камиона с ненавист и се забърза натам, гол до кръста, с криво закопчани панталони.

„Хареса ли ти усещането?“ — миг му трябваше да осъзнае, че тайната му явно не беше толкова дълбоко скрита. По-малко от миг му трябваше да разбере, защо Джо му беше изпратил проститутката... Той също знаеше. Това копеле щеше да си плати.

От първата в реда на всички секунди на жалкия си животец бе принуден да се сблъсква с нелепости. Всяка от тези секунди бе изложена на показ пред социални работници, съдилища или любовници на майка му. Кой ли не си беше пъхал носа в отворения шкаф на личния му живот, ако въобще бе имал такъв. Пухкави банкови чиновници в елегантните си костюми, проучвайки нуждата на

умиращата му сестра от пари, се ровеха в тъжното им съществуване, разравяйки го като кокошки, след което винаги стигаха до извода, че Скарлет не е толкова умираща. Незнаен благодетел, за който наистина не знаеше абсолютно нищо — можеше да е Господ, можеше да е самия Сатана — бе изпратил с предложение хрътките си, които бяха информирани за него повече от самия дявол. Предложението, бе такова, на което не можеше да откаже */не защото такъв беше популярният израз, а защото наистина нямаше как да откаже/*, но дори и от тези свръхинформирани тъпаци */и всички други преди тях/* бе успял да скрие съкровената си тайна. И какво — един шибан шофьор и една проститутка във вонлив мотел, не само, че бяха усетили. Те *знаеха*.

Приплака му се отново, озъби се, за да скрие слабостта си. Шибания „МАК“ сякаш се отдалечаваше. А как искаше да стигне по-скоро до него. Още една крачка, две... Питър преглътна мъчително. Гърлото му бе сухо като пустинен камък, но решимостта му бликаше като планински поток. Изведнъж мрачно спокойствие го осени, изпращайки му прегръдката на още по-мрачна увереност. Всичко това не беше случайно. Беше срамно, но не беше случайно. Малкият се почувства зловещо щастлив. Станалото бе отмило абсолютно всякакви колебания у младия човек. Вече никой не можеше да го спре. И нищо.

Скарлет дръж се! Спасителят идва.

Питър направи последните две крачки до кабината на камиона със хладна увереност. Сграбчи дръжката с тънките си пръсти и дръпна вратата. Скочи като звяр на седалката. Или поне така си мислеше. Втренчи се в Джо, дишайки тежко. Състоянието на шофьора изненада момчето и отложи събитията. Временно.

18.

Дейвид Фарщайн вече дълго очакваше обаждане от Колдуел. Минутите се нижеха и той вече определено скучаеше. Не, че беше нетърпелив. Както смяташе, че има цялата власт да направи каквото и да е, така считаше, че разполага с цялото време да направи същото. Дълбок трепет на възбуда изостряше сетивата му. Бе отхвърлил дори идеята да попише в скъпоценния си бележник. Сега беше рано — времето за това щеше да дойде. В момента определено скучаеше. Седнал на мекото канапе, метнал единия си крак по продължението му, той неосъзнато бе вперил поглед в очите на Айнщайн. Не след дълго осъзна това и се сепна. Дали не прочете укор в очите на гения? Това го смути. Него — Великият Дейвид Фарщайн. Може би това бе единственото нещо в смъртния свят, което още можеше да го накара да се чувства неудобно — погледът на мъдреца от отсрещната стена.

Фарщайн стана. Повъртя се в средата на стаята, за да събере мислите си. Сложи ръце на кръста и се замисли. Не беше добре, че все още има такива моменти на слабост. Това не беше истинският той, а остатъчните, гангренияли части бившето му аз — победено от живота със смъртта на съпругата му. Жестока усмивка плъзна по тънките му устни. Не, тези слаби, умиращи остатъци скоро щяха да бъдат мъртви.

Завесата срещу него се отмести. Сегмент от високата библиотека, широк около два метра, излезе напред, след което се плъзна встрани. Изглежда, вратата отвътре се отваряше със сензори за движение, защото всичко това стана след неговото махване с ръка — една от многото луксозни екстри на дома му. Коридорът, в който се озова, не беше ни най-малко по-приветлив от кабинета. Дълъг и пурпурно тъмен. В далечния му край се виждаше високият жълтеникав правоъгълник на прозорец. Светлината откъм него също бе обуздана в плътни щори. Фарщайн бързо се придвижи натам. В основата му бе разположен огромен луксозен аквариум, из който десетина морски свинчета се разбягаха при приближаването му. Всичките бяха снежно бели с блестящи, рубинени очи.

Мъжът погледна хранилката встрани — кимна доволно. Бяха нахранени. Задвижен от невидим механизъм, капакът на аквариума се прибра назад. Фарщайн бръкна и с бавни движения приласка едно средно голямо животинче.

— Ела тука, Моли — как си милата ми — каза той приближавайки свинчето към лицето си. Човек би казал, че иска да го целуне.

Можеше и това да се случи, ако зверчето не бе опитало да забие острите си зъбки в носа на своя стопанин. С изненадваща бързина той го отдръпна от себе си и направи гримасата си за смях.

— Браво, миличка, какъв характер!

Фарщайн се обърна, упътвайки се към своя кабинет. Зад гърба му капакът на аквариума се върна в нормалното си положение.

Мъжът бе гушнал морското свинче и го галеше с палеца на ръката си. Животинчето изглежда се успокои. Отпусна се.

Фарщайн влезе в кабинета. Вратата безшумно се превърна в част от библиотеката. Завесата също се върна на мястото си. Той седна отново на канапето, без да престава да гали животинчето. Тънка, дори някак закачлива усмивка играеше на устните му. Отметна глава назад и сякаш заспа.

Измина доста време. Най-после мъжът се размърда, с което събуди задрямалата Моли.

— Хайде сега, мила — на състезателната магистрала — ще видиш, ще ти хареса — усмихна се Фарщайн.

Приблужи се към друг отрязък от библиотеката, плътен без книги, навеждащ на мисълта, че там би трябвало да е барчето с напитките.

Да, но не беше. И то не само защото Фарщайн не обичаше алкохола.

Със свободната си ръка той погали масивното дърво. Широката плоскост се отмести. На нейно място друг, аквариум, значително по-голям от първия, се плъзна напред към Фарщайн.

Декорацията на дъното и стените беше повече от пищна, повече от реалистична. Голи скални плочи и късове бяха осеяни със свежа зеленина. Имаше ги и задължителните сухи дървесни клони, създаващи необходимия уют, ако можеше в случая да се говори за такъв. В десния ъгъл се виждаше неголям, изкуствен вир. От него

наляво осеяно от алпинеуми с различна големина, дъното се изкачваше, като приближавайки стената ставаше все по стръмно и голо. В края оставаха само сухи, жълтокафяви скални късове. Точно над най-високия от тях имаше неголям отвор с формата на влаков тунел, който не се виждаше накъде води. Господарят на това царство реагира лениво на струящата бледозелена светлина, като повдигна леко плоската си глава и впери студените си очи в човека пред него.

Любимецът на Фарщайн — единственото същество, като се изключи дъщеря му, към което показваше някаква привързаност — беше дълъг питон-албинос. На фона на разхвърляните сухи клони изглеждаше чудовищно дебел. Долната му част, навита на неравни окръжности бе потопена в импровизираното езерце. Изтъняващата му горна почти половина на тялото бе разстлана в широк зиг-заг. Вдигната му глава висеше над камъните, издигащи се към левия край на аквариума.

Фарщайн го гледаше ласкаво. Езикът на влечугото се стрелна през устата му. Мъжът ахна.

— Хайде, мила.

Фарщайн целуна свинчето, при което то заби зъбките си в носа му. Без да обръща внимание на това, той се пресегна и внимателно, за да не плаши любимеца си, положи бялото зверче на голите камъни. В един кратък миг нито едно от животните не помръдна. Фарщайн въздъхна — обичаше да ги гледа.

Питонът изви внимателно главата си към белия гризач. Морското свинче усети студената заплаха близо до себе си и отскочи по нависоко, без да изпуска змията от очи. Мощна тръпка в серпентината на влечугото го придвижи напред.

Да. Обичаше да ги гледа. Обичаше да гледа как умират. Фарщайн бе доволен. Леко се приведе и сложи средния си пръст на дървото вляво от страничният отвор на аквариума. Тримата се задебнаха.

Внезапно главата на питона се стрелна към свинчето. Още побързо то скочи в приличната на тунел дупка. Муцуната на питона се чукна с глух звук в стената до нея. В същия момент Фарщайн натисна невидимо копче и неголяма четириъгълна плоскост внесе свинчето отново в аквариума. Отдръпналият се питон се оживи.

Свинчето с неистови усилия бягаше по движеща се върху два барабана назад лента. Козината му беше настръхнала. Съоръжението

представляваше доста реалистична симулация на магистрала. Бялата лента, играеща роля на осева линия, се стрелкаше между препускащите крачета на животното. Въпреки това то не помръдваше и сантиметър върху бягащата пътечка на смъртта.

Питонът не чака трети шанс. Разтворената му паст се впи в задницата на Моли. Свинчето изпищя. Фарщайн се изкиска. Змията придърпа жертвата си навътре и премести главата си назад. Животинчето пищеше непрекъснато. Муцунката му бе отворена и от нея прокапа слюнка. Фарщайн ликуваше. Обичаше да ги гледа как умират. Преди да поръча малкото си изобретение, напомнящо магистрала, нерядко жълто-бялото влечуго налапваше жертвите си откъм предната им част и усещането не беше същото.

Писъкът на свинчето секна като отрязан. Рубинените му очи се разшириха. Умолително впити в тези на човека те сякаш се насълзиха. Мъжът се смееше тихо, като че ли се страхуваше да не развали атмосферата на действието.

Ново придърпване навътре в гърлото на змията и животът в очите на Моли угасна. Блясъкът в тези на Фарщайн остана. Докато аквариумът не изчезна изцяло той не отвърна поглед от подаващата се от устата на питона бяла козина.

Бледата зеленикава светлина угасна окончателно. Фарщайн се завърта около оста си. Изненадан сведе поглед надолу. Бе получил ерекция. Поклати глава доволен и се запъти към бюрото. Седна зад него и притихна в притъмнялата стая. В съзнанието му обаче струеше особена светлина.

19.

— Е? — попита Джонатан, като се пресегна и спря музиката.

Този въпрос явно беше отправен към Питър, но с тона си сякаш Джо продължаваше тема, която досега беше обсъждал с празната кабина или със самия себе си.

Този въпрос спря порива на момчето и отложи събитията и тяхното погледнато сякаш в криво огледало бъдеще.

Питър довърши влизането си в камиона, като хлопна вратата на светлата обител на Джо и го загледа втренчено. Поривът му бе спрял, но паузата беше само, за да презареди. Момчето ни най-малко не бе спокойно. Напротив очите му искряха и той търсеше в шофьора вина, която щеше да подхрани ненавистта, срама и увереността му.

Джо се бе свлякъл още повече в седалката си. Кабината вонеше на алкохол. Като че ли на шофьорската седалка някой бе метнал голям, но непълен чувал, клюмнал напред към волана. Това разбира се беше самият хазяин на кабината, но почти по нищо не приличаше на одевешния Джо. Още по-малко на *истинския* Джо. На онзи Джо, който цял живот бе живял с мечтата волан да поведе за ръката жената в черно в прекрасното юлско утро и рамо до рамо да яздят свободни и влюбени завръщайки се към фантазията отново и отново. Не беше Джо, който искаше да намери най-после този вълшебник на хиляди крале и да му обясни, че той трябва да победи, а животът да падне пречупен. Не беше Джо, който бе изпил десетки цистерни алкохол под звуците на „Юрая Хийп“ и който бе прегръщал жената на живота си */неговата „жена в черно“* / припявайки „Върни се при мен“.

Не.

И в истината нямаше никаква романтика. Зад волана седеше Джо, чиято жена */същата/* никога нямаше да се върне при него. И това не беше всичко! Бе получил своеобразен бонус, жесток и ненужен — другите две госпожици, рожбите на тяхната любов — също. Никога. Заради него. Периодично Джо отскачаше до едно свое въображаемо

гише и плащаше за всичко това. С лихвите. Сега беше точно един от тези моменти.

Е? — изхлипа пак той и повдигна свършващата бутилка. Погледна към момчето, но за кратък миг, което не му позволи да прочете изражението му. Може би това щеше да повлияе на хода на събитията, но можеше и да не го направи.

Така или иначе той продължи:

— Не си сам казах ти — сякаш мислите му поеха в друга посока, оставяйки онова „е?“ неизяснено и без отговор — страдаш, знам, но страданието има не само едно измерение и — ооо, повярвай ми, измерението, след смъртта на надеждата е ужасно — Джо заплака кротко, като се стремеше това да не пречи на думите му — Дори трябва да му измислят друго име — страдание е мнооого, много слабо, мойто момче... — и изведнъж, сякаш мъката му се отприщи — не са в Сан Антонио, не са *никъде*, аз ги убих — най-после вдигна поглед към Питър, който нямаше време да реагира на дразнещото обръщение — убих ги и това е! Напих се като куче и се метнах зад волана...

— Не съм ти изповедник, най-малкото на теб — гласът на момчето беше рязък, но Джо сякаш не го чу, момчето потрепери от възбуда и възмущение.

— В този живот, момче, не знам къде съм го чул, но е вярно — неплатени сметки няма, има лихви за забава — поредността на изложението ни най-малко не вълнуваше Джо, той се бе изправил на гишето си и плащаше с различни банкноти, които не му пукаше как ще даде — най-важното бе да си плати дължимото и после да продължи / *ако можеше* /.

— Карах като бесен — продължи Джо /*явно още можеше* / и... смлях колата си в едно шибано дърво край пътя — банална история, нали — усмихна се с цялата горчивина на света — да, но ако в същото това време трите ми момичета не горяха като живи факли сред пламтящата къща — момчето понечи да го спре, защото почувства заплаха в колебанието, което го осеняше с всяка дума на дъртото хипи, но не успя — и вместо поне да се опитам да ги спася, лекарите се бореха да спасят мен — пияното лайно — в същата болница, където вече бяха поместили техните останки — колкото тленни, толкова и тлеещи — Джо се разрева с глас.

Питър го гледаше и се колебаеше. „Мамка му!“ Пак кръстопът и пак поне две магистрала. Шибана история. Трябваше му помощ. И я получи. От самия Джо.

— ... така поех по своя път, момче, но се оказа грешен. Ох, колко боли, колко... — Джо замълча за миг, мълчанието беше кратко, но съдържателно, той продължи да плаща на гишето си, но банкнотата пак беше друга — Сара — едно от най-прекрасните създания на този свят — Джо кимна към мотела, но Питър не се нуждаеше от това пояснение — беше единственият човек, да не говорим за жена, който бях допуснал до себе си, много близко до себе си... — отпи, при което част от уискито се проля по мустаците му — след онова... и... — думите му идваха бавно, но Питър вече сякаш ги беше чул и нещо в него се надигаше като вълна цунами — и... аз ти я дадох, трябваше да го направя заради... заради теб... да ти помогна... някак... или... на себе си... — при други обстоятелства самия Джо би казал за себе си, че нещо в бордовия му компютър забива, но сега единствено можеше да плаче.

Е? — най-после бе дошъл отново ред на тази разменна монета и ако се съдеше по гласа на Джо беше последната в това плащане — Хареса ли ти?

При тези */колкото познати, толкова и болезнени/* думи, Питър усети как някой сякаш пречупи съчувствието му към Джо, което беше започнало да набъбва, засилвайки колебанието му. Сгъна го като зидарски метър и го захвърли някъде в задния двор на съзнанието му. Ново странно, но сигурно усещане го изненада при тези думи на шофьора. Хвана го гнус. Дори обидата от накърнената му съкровена тайна остана на заден план. Погледна Джо с нескрита ненавист. Дебелакът се жалваше и хленчеше като скапан педал. Дори шапката на „Минесота Вайкингс“ изглеждаше на Питър противна и омразна. Този шибаняк беше почти убил единствените си близки хора и после цял живот се бе самосъжалявал. Нещастник! И тръгнал да му помага. Той, на него. Поръчал му собствената си проституираща любовница, за да му помогне. Този човек се нуждаеше от наказание. Нуждаеше се от помощ.

„Ха!“ Питър изпадна във възторг, докато гледаше стария хипар, който така и не бе успял да намери своя „вълшебник на хиляди крале“. Струваше му се, че увереността му прераства в могъщество. Като

вълна лава. Значи това, което правеше, щеше да направи, *трябваше* да направи, най-после разкри своя дълбок смисъл. Очите на момчето заблестяха в хипнотичен блясък. То беше в екстаз. Не биваше да се колебае! Той беше избран. Той имаше мисия!

Увереност, могъща като черна магия, озари лицето и очите на Питър Крейн с блясък опасен и неконтролиран.

— Така е, мойто момче, — проговори Джо, глух за сухия плясък на крилете на Танатос, който идваше да отнесе душата му към Хадес — така е — продължаваше — всеки следва своя път и аз следвам своя, но той се оказа ужасяващо грешен — шофьорът, с размити от сълзите очи погледна към Питър.

— Но моя път е верен, скапаняко! — изкрещя момчето с изкривен, неестествен глас.

Преглътна шумно и възторжено.

— Погледни ме! — еуфория, нетърпяща възражения, го караше да се чувства като главен герой в уестърн — погледни ме, погледни съдбата си — тя ме изпрати, за да бъда твоето наказание и спасение — Питър вярваше в думите си. Сигурен беше в тях!

Мина му нелепа мисъл, че сигурно изглежда като Арнолд Шварценегер, произнасящ „Аста ла виста, бейби!“.

Точно в този момент момчето си вярваше.

Джо продължаваше да се взира в него.

Питър бръкна в раницата, чието време най-после явно дойде и в стремеж за мълниеносно */като в уестърн/* движение, извади неголям пистолет с барабан. Това, че предпазителя се закачи в ръба на раницата, определено не придаде каубойска романтика на действието, но пистолетът така или иначе сочеше към Джо. Той го наблюдаваше озадачен. Постепенно изумлението измести този израз от лицето му. Ако имаше достатъчно време щеше да го навести и страх.

Питър продължаваше да играе главната роля в своето представление за Дивия запад.

— Това беше условието на облога, готин! — каза малкият и стреля.

Това щеше да обясни всичко на шофьора, но му трябваше време да се замисли и да види всичко, което му се случи през *последния* ден, в светлината на тези думи. Времето за него обаче бе най-непосилната величина в този момент.

Пистолетът беше нов и лъскав забеляза Джо и умря. Питър, който не беше стрелял никога преди, бе точен като снайперист. Темето и неопределима като размер на пръв поглед част от главата на Джо беше отнесена. Пръсната като фойерверк. Кървави гирлянди се стичаха по страничния прозорец и навсякъде другаде. Погледът на Джо още питащ и объркан угасна кротко.

Изстрелът на момчето беше ужасен. Грохотът на оръжието също.

Топла, сякаш жива струйка кръв, пробяга по бузата на Питър като сълза. Искрицата разум или това, което се доближаваше най-много до него, се отърколи през съзнанието му заедно с капката кръв, напомняща сълза, спря се в неизползваемата му част и започна да гние като тумор.

Тялото на Джо лекичко се поклащаше, сякаш балансираше върху въже, но все още беше в предишното си */живото/* положение. Шапката бе килната върху неотхлупената лява половина на главата му и щеше да изглежда смешно, ако не беше безумно. След няколко мига колебание безжизненото тяло на Джо рухна върху опръсканото в органични останки табло на камиона. Сякаш трупът на шофьора най-после бе взел решение какво да прави със себе си.

Погнусата, която го бе обхванала преди около минута или преди около хилядолетие, както му се струваше, беше нищо в сравнение с това, което изпита Питър при тази гледка. Истината за стореното сякаш болезнено се заби в задника му и продра вътрешностите му. Питър повърна с крясък, като не можеше да откъсне поглед от Джо. По точно от това, което бе останало от него. Писькът му беше не по-малко оглушителен от изстрела. И понеже паниката и безумието никога не идват сами, като светкавица на лятна буря в опразненото му специално за случая съзнание, прелетя мисъл — намираше се на паркинг пред мотел, където имаше и *други хора /някои, от които добре опозна преди да стане убиец/*. Не хранеше никакви илюзии, че не са чули как уби нищо неподозиращия Джо. А дори и да не го бяха сторили, беше сигурен, че са чули писъка му, който още не беше завършил.

Спря да крещи. Скочи като ужилен и изцяло под пелената на паниката се обърна към вратата. Отвори я и се свлече на земята, като между тези четири смислени донякъде движения направи още дузина други, които не биха могли да бъдат обяснени и при нормална обстановка.

Вечерният въздух го обля с непосредствената си свежест. Като резултат физическите му сили сякаш си взеха кратка почивка. Тялото му се превърна в мек пластилин. Главата му клюмна между щръкналите раменца и пистолетът унило тупна на земята. Зад него тежката врата бавно се затвори с тихо се изщракване. Този звук остана самотен в нощта.

Наоколо цареше тишина. Постепенно Питър възвърна способността да се движи, а с това и тази да мисли. Отчасти. Горчивина, страх и безнадеждност бяха напоили цялото му същество.

Изведнъж, някак отдалече, го доядя. Къде бяха тези умници?! Нали заради тях беше убил? Нали беше изпълнил своето? Къде се мотаеха, вместо да изпълнят своето обещание и най-последно Скарлет да престане да умира. Тази мисъл го мобилизира окончателно и той наистина се ядоса, като забрави за мъртвия зад себе си. Поне за сега.

„Къде са тези копеленца, нали вече трябваше да са тук! Маmicата им, те с него ли щяха да се ебават?!“

Питър понечи да вземе оръжието си.

В този миг като огнен камшичен удар истината изплющя в лицето му нахална и чакаща.

ОКО!

20.

— Как върви? — попита Фарщайн в ухото на Колдуел.

— С шофьора е свършено. Сега малкият стои до камиона и се оглежда. Вероятно за нас. Чака.

Фарщайн се размърда иззад бюрото си и стана, като се приближи до канапето пред него, но не седна. Помълча кратко.

— Вие там ли сте Колдуел?

— Не, следя го на монитора. Моите хора са в близост до паркинга.

— Значи... шофьорът... това ли е всичко — в гласа на Фарщайн се прокраднаха презрителни нотки — това ли е всичко, което този момък е готов да ни предложи — хм — някой от мотела реагира ли на изстрела — всъщност нали го застреля, не го удуши или да му разбие главата с мощните си юмруци — Фарщайн се изсмя кратко на прилива на собственото си остроумие — забравил съм да попитам — подчертано нехайно завърши той.

— Да застреля го — Колдуел почувства, че започва да губи търпение, какъв беше този Фарщайн — зъл гений или просто луд — В мотела определено има хора, но мисля, че никой не е обърнал внимание — изстрелът бе само един — в кабината и това донякъде го приглуши — продължи Колдуел, като беше почти прав в констатациите си — Мистър Фарщайн — колебанието в гласа му бе отчетливо доловимо — не е ли по-добре да оставим нещата, каквито са в момента и да продължаваме нататък — момчето все пак се справи...

— Колдуел, Колдуел, изглежда нищичко не сте разбрал — но това не ме изненадва — хора като Вас винаги са просто машината, задвижвана от нечий разум — както и да е... — скърцащия глас затихна за кратко.

Колдуел с усилие на волята си преглътна забушувалия порив на яда си. Фарщайн целенасочено го обиждаше. Явно го правеше с удоволствие. Знаеше, че иска да го накара да избухне, да покаже чувствата си, да бъде непрофесионалист. Бившият агент прекрасно

разбираше, че това би го направило уязвим, а инстинктивно усещаше, че тъкмо това целеше Фарщайн. Да покаже слабост пред него.

Поведението на Фарщайн все повече се затвърдяваше. Увереността му, че човешките слабости са еликсирът, от който милиардерът черпеше наслада и жизненост. Ако търсеше в негово лице жертва обаче — бе сгрешил. При тази мисъл Колдуел склочи вежди. Да запази хладнокръвието си и да се въздържа щеше да му струва доста усилия, но щеше да го остави да играе шибаните си игрички. Май наистина започваше да се променя — преди никога не бе обръщал внимание нито на поръчителя, нито на задачата. Истина беше, че досега не се бе сблъсквал с подобна, което можеше да му послужи за извинение в някаква степен, но все пак чувстваше, че вече не е същия — твърд и безчувствен.

Фарщайн се приближи до прозореца или по-точно мястото, където трябваше да е той, без да отмества пурпурната завеса. Загледан в някакъв тъмночервен свой пейзаж, най-после заговори:

— Веднъж, драги Колдуел — подчертано използва това обръщение, сякаш знаеше, че то ще подразни агента — майката на едно дете, което познавах отдавна, много, много отдавна — с почти замечтан глас започна той — момче, което после стана „Уважаемият мистър Фарщайн“ — хе, хе — въпреки изключително уединения си живот, а може би именно поради това, тази майка падна в хищните нокти на алергията към котки. Поне този израз използваше тя. И какво мислите, че последва после — паузата трябваше да бъде драматична, но не беше, Фарщайн не ставаше за разказвач на приказки за лека нощ — Момчето обожаваше да гледа бой с петли, особено много обичаше да залага на тези боеве. Мислите, че е било забранено, защото е дете? Неее, скъпи Колдуел, боевете организираше самият той в ранчото им, сред децата, които канеше — с награден фонд и по всички правила на играта — сухият смях вече наистина изглеждаше замечтан, Фарщайн сякаш се опияняваше от спомените си — с една дума и накратко, за да не губим времето на нашия Питър — майката отказа на детето си пари за боевете, докато не унищожи всяка котка в имението им, та дори и в околностите му. Детето беше с характер и комбинативен дух. Направи единственото, което бе правилно за него. Изби котките, вместо да направи това с майка си — хе, хе, хе — решението беше лесно — все пак тя държеше чековата книжка на баща му в тайника си.

Колдуел също бе застанал пред прозореца си. Мълчеше загледан в тъмнината навън. Малки светлилки проблясваха в далечината на прерията, но той не ги виждаше — паузата на Фарщайн го ужасяваше. Всяка негова дума плющеше като върбова пръчка върху лепкава кал в съзнанието му. Казаното от стария копелдак натрапчиво се опитваше да проникне в коравата му като камък душа. И може би щеше да успее, ако отблъскващия глас в ухото му не бе продължил навреме.

— И така, уважаеми Колдуел, детето получи хилядарките си едва след като ги бе заслужило — котките и кучетата — момчето, за което Ви говоря играеше на сигурно — в околоръст поне десет мили зад пределите на имението им бяха анихилирани — хе, хе — голямо приключение... но това което исках да кажа е, че малкият дрисльо ще довърши обещаното — завърши той рязко.

Колдуел си помисли какъв късмет е, че не вижда лицето му.

— Да, дааа — ще го довърши определено — упорито момче е — ритъма и смисъла на говореното от Фарщайн се сменяше с умопомрачителна бързина, от заплашителен тонът му изтъня в благ и подкупен — Нека доведе нещата до край, ако иска да заслужи наградата си, да бъде достоен за нея — при тези думи Колдуел се намръщи още повече — Драги Колдуел — да бъдем справедливи и да дадем шанс на това момче да докаже, че може да се бори, че има силите някой ден да стане мъж... Не сте ли съгласен с мен, че една намеса сега би развалила всичко — попита сухият глас с прокрадваща се сатанинска нотка на невинност.

За пореден път се наложи бившият агент да поставя на изпитание границите на търпението си. Изпухтя, прикривайки микрофона пред устата си в шепа.

— Както кажете — отвърна полагайки усилия да не покаже емоция. Какво пък, на него никой никога не му беше помагал — това момче само скочи в тази това мътно езеро, а той — Колдуел правеше каквото може — в крайна сметка той не спеше със Съдбата, за да се меси в плановете ѝ — Това ли е всичко? — допълни още по-лаконично.

— Е, драги Колдуел, да не би да долавям някаква враждебност — бъдете великодушен към мен, аз само изпълнявам мисията си — засмя се искрено, сякаш се радваше, че споделя с някого — наистина, ако

Вие нямате какво да допълните на този етап — засега дочуване... и си пазете здравето, драги, все пак сме на възраст... хе-хе-хе.

Колдуел не реагира.

— До чуване, мистър Фарщайн — каза той, след което прекъсна връзката. Бе успял да възстанови равновесието си и намеците на Фарщайн му се сториха жалки.

Оставаше да просто да изчака момчето. Върна се при монитора. Гледката там не беше никак интересна — малкият продължаваше да стои вцепенен до камиона. Колдуел не беше човек, който може да стои на едно място толкова дълго време и да бездейства. Време беше да се размърда. Излезе от кабинета си. Погледна се в огледалото, окачено във фойето на сградата, която ползваше за централа на бюрото си. Костюмът му бе в задоволително състояние. Качи се в лимузината, която го чакаше и шофьорът подкара към хеликоптерната площадка.

На хиляди километри от него в огромния си мрачен кабинет, в огромното си изолирано имение „Уважаемият господин Фарщайн“ започна да се подготвя. Креслото, стоящо до сега встрани и с размери поне за двама като високия сух мъж, избута пред бюрото, точно срещу невидимата врата. Голямо огледало с рамка на колелца и издължена, правоъгълна форма, нагласи недалеч пред него. Събу обувките си и грижливо ги пъкна под канапето. Без да бърза, с някаква наслада сякаш, изу чорапите си. Първо единия — сгъна го внимателно, след това другия, с който направи същото. Наведе се, обгърна кльощавите си, жълтеникави ходила с длани и известно време постоя така със затворени очи. Въздъхна тихо, изправи се, след което със странна усмивка продължи да се съблича.

21.

Око.

Беше забравил. Или му се искаше да е така. В крайно изтощителната борба между това, че трябва да убие, за да живее сестра му и ужасът от този акт, бе забравил една подробност. Една тогава не толкова значителна подробност, която сега погълна всичко, което му се беше случило и на фона на която, то изглеждаше детска игра.

А му беше казано ясно. И той се бе съгласил. Сега разбира, че всъщност до момента, в който стреля, се бе надявал да се случи нещо, което да оправи всичко и да не му се налага да убива който и да е. Тази наивна надежда бе заглушила малката допълнителна „пикантерийка“ към убийството. Бе я изтикала на най-горната полица на разума му, да събира забравена прах и ако може никога да не му се наложи да се сети за нея.

А и какво би спряло човек, убил друг, да вземе окото на жертвата си. Така си мислеше тогава.

А сега?

Око.

Око.

Тази кратка думичка пулсираше непрекъснато пред очите му и това не го изненадваше. Помисли си, че е дошъл моментът да се побърка и да остави всичко в ръцете на Съдбата.

Да, би било много лесно, но не такъв път му беше отреден. Съвсем не такъв беше пътят на болка и страдание, който бе орисан да върви през целия си досегашен живот. Всичко в природата му се струваше толкова съвършено, че не вярваше точно в неговия случай да бъде направено изключение и да бъде улеснен в подходящия момент. Дори и по-този начин.

Продължи да осъзнава какво трябва да направи.

Всичко беше ужасно безумно и безсмислено. А това, което искаше, беше просто и нормално, независимо от цената, с която се измерваше. Желанието му беше да стои със Скарлет на брега на онова

малко езерце, което не знаеше откъде помни смътно и да хвърлят бисквити на нахалните лебеди в него. Беше обидно просто и естествено. Понякога дори успяваше да мечтае за това. Приплака му се, както никога досега.

Око — мигна в него пак.

Обърна се в съзнанието си поривисто и се опита да избяга. Неистово затърси път назад или далече от това, което трябваше да направи. Такъв нямаше. Отново беше в безизходица. Това не бе непознато за него. Искаше му се да бе умрял, независимо колко мъчително, за да не му се наложи да търси в себе си сили да отиде и да изтръгне окото на Джо. Разрева се с глас. Инстинктивно се огледа — никой не го видя как плаче. Осъзна колко нелепо беше това и заплака още по-силно.

Механично и бавно се обърна, протягайки ръка към вратата на камиона. Светлината на рекламата с цвят на разтворена във вода кръв неумолимо проблясваше отразена върху лъскавата му повърхност. Цялото лице на момчето плувна в горчива влага. Вратата му изглеждаше размита като мираж.

— Мамка ви! Мамка ви! — проточи тънък вой Питър.

Какво още искаха от него тези *извратени* копелета. Какво искаха, за да помогнат на две умиращи деца? Бройката не беше случайна — Питър вече се чувстваше мъртъв. Това, което го караха да прави го убиваше бавно и сигурно. Отвътре. Не им ли стигаше, че Скарлет */ако още е жива — мина му мисъл/* страда, Джо умря, той трябваше да убие... и колко още страдание им беше нужно?

Каквито и въпроси да си задаваше, едно знаеше със сигурност — път назад нямаше.

Хвана дръжката и дръпна вратата. Тя се бе закачила леко за затварящия механизъм. Първият път изтрака глухо без да се отвори. Вторият също. И третият. Питър задърпа диво вратата, като не знаеше от какво се страхува — от това, че няма да се отвори или от това че ще го направи. След порядъчно количество дърпания и неуспехи вратата на кабината зейна като паст на чудовище. При вида на криво свлеченото върху волана, мъртво тяло, Питър се разколеба. После целият мъчителен смисъл на думата „*трябва*“ го тласна и той се закатери към вътрешността на кабината. На лицето му се изписа мъченическа гримаса, като че ли изкачваше не няколко стъпала, а

Еверест и то без кислородна маска. Изхлипа, когато най-сетне стигна горе. Седна обърнат странично на седалката. Кракът му попадна върху нещо. С яден удар на петата изрита раницата, защото това беше именно тя, навън от кабината.

— Око, мамицата ви мръсна, око... — момчето Крейн продължаваше да хлипа.

Върховното напрежение бе изпънало нервите му до краен предел. *Трябваше* да успее, *трябваше*... Скарлет... нали той *трябваше* да я спаси... Бе обещал. Нали той беше *Спасителят*. Идеше му да натъпче в устата си шапката на Джо и да се задуши бавно и мъчително. Щеше да му е по-лесно отколкото сега. Сигурен беше.

Трупът на шофьора бе паднал така, че нито едно от очите на бившия му собственик не се виждаше. Момчето прехапа обезкръвените си устни. Налагаше се да стори и тази лудост.

Питър посегна към тялото и го дръпна назад. Никакъв резултат. Стоеше си упорито заклещено между волана и шофьорската врата. Момчето се намести на колене върху седалката и задърпа с две ръце. Понякога в този живот усърдието и усилията не остават невъзнаградени. Така стана и сега. Джо */условно казано/* плавно се облегна назад. Жив човек би направил подобно движение от облекчение. Но не и той.

Тялото спря. Сякаш някаква врата откъм все още сравнително здравата му лява част на главата се захлопна с тих, мляскащ звук. Питър не видя добре какво бе причинило този смразяващ кръвта плясък. Стигаше му, че го чу.

Това, което гледаше в момента обаче не беше в никакъв случай по-обнадеждаващо. Всъщност беше най-гадното нещо, което беше виждал и то не заради самата картина, която определено беше отблъскваща.

Питър гледаше трупа на Джо в очите и бавно осъзнаваше, че дясното око бе пометено от изстрела, а лявото беше вперено нанякъде изцъклено и най-важното обградено от най-непокътнатата част на черепа. Костта там му се струваше непристъпна като Китайската стена.

Питър заплака горчиво, без сълзи. Носът му потече и той го избърса несъзнателно с ръка, при което размаза кръв по лицето си. Бледата му кожа доби призрачен грим в дрезгавия сумрак, но това бе най-малкото зло.

Истинската беда беше, че трябваше да стреля пак. Отново да стане свидетел на ужасната гледка. За да може да изпълни идиотското условие. За да спре Скарлет да страда. Това не беше истинска беда, това беше *ИСТИНСКА ЛУДОСТ*.

Стисна очи и стреля.

Лицето му се стегна в болезнена гримаса.

Тишината продължи да се стеле над тъжната гледка. Звук нямаше. Питър беше пропуснал много важна подробност. Пистолетът беше във на паркинга.

Това, което бе останало от разсъдъка на момчето рухна окончателно. То зарева като ранен звяр. Извърна се свирепо и скочи навън. Очите му бяха празни. В тях нямаше нищо. Може би така изглеждаха отчаянието и извратената надежда накрая всичко да свърши, независимо как.

Взе пистолета. Покатери се светкавично обратно. Изправи се почти прав на седалката. Трупът отново бе паднал напред. Питър се наведе и рязко го дръпна. Мишената му се залюля безжизнено. Момчето стреля. Не улучи. Продължи да стреля, като не изпускате окото на Джо от поглед. Със същата нездрава енергия захвърли оръжието след третия изстрел и бръкна в кошмарната тъмна маса пред себе си. Въпреки шока, явно подсъзнателно, той стисна здраво клепачи и зарови в кървавата каша да намери „безценното си“, както би казало друго откачено създание, жертва на други тъмни сили, в друга история. Напипа го. Повърна, но не обърна никакво внимание на това. Дръпна и усети, че нещо се разтегна и скъса. Затвори шепата си и диво изскочи от ужасното леговище на смъртта, в което се бе превърнала кабината на красивия камион.

Спъна се в асфалта и плъосна на земята. Не намери сили да продължи. Нито да се опомни. Не му оставиха и време за това.

22.

Абигейл Луиз преодоляваше метър след метър по коридорите на клиниката, миейки пода с вяло побутване на дръжка, завършваща с нещо, приличащо на скалп от старец-клошар. Вътрешността на сградата беше обичайно пуста, но дори и да имаше кой да я види, жената едва ли би увеличила усърдието си. Мислите ѝ бяха далеч от това, което вършеше. Отново и отново се връщаха към малкото умиращо момиченце. Детето, страдащо от липсата на две неща, колкото естествени, толкова и прозаични. Малката *просто* се нуждаеше да се изпишка нормално */добрата стара Абигейл не страдаше от излишна помпозност в изразните си средства/*, нещо което милиони други дечица правеха насън дори и бе нужно *просто* някой да даде парите за операция преди тя да умре. Пари, които за отегчена, богата жена не биха стигнали за модерната аномалия — терапия с покупки, примерно. Толкова прости бяха тези неща, но се оказваха недостижими. Забранени. За Скарлет.

Имаше всъщност и едно трето нещо. Него поне Скарлет бе получила в последните дни и то в огромна доза — съчувствието и моралната подкрепа. То обаче съвсем не беше достатъчно.

Беше тъжно. Всички, които не можеха, бяха готови да помогнат.

Включително и Абигейл. Тя се прекръсти и прошепна кратки слова на молитва. Жената облегна своеобразния жезъл, с който работеше, на стената и се запъти към стаята на детето. Смяната едва започваше. Работата щеше да почака.

Аби се страхуваше от тази мисъл, но знаеше, че бърза, за да може да види Скарлет още веднъж жива.

Защо?! Защо трябваше да страда това малко дете?

Абигейл знаеше, че пътищата на доброто и злото се пресичат във всяка частица на света около нея. Борбата беше неистова. Епична. Богобоязливата негърка вярваше в Господ и светлата му могъща сила. Вярваше в доброто, което той праща на хората, но знаеше, че много от чадата божии не разбират посланието му или го разбират грешно и се

изплъзват от контрола на Всевишния. Така неусетно, отричайки злото, ставаха негови слуги.

С тези правила бе живяла през целия си живот и сега бе изправена пред поредното им потвърждение. Така я учеше отдавна преподобният Даниелс, преди в крайна сметка да стане жертва на непредизвиканото и незаслужено зло, за което предупреждаваше. Ревнив съпруг от неговия район сложи край на живота му по грешка — веднага след убийството на жена си. След което направи същото със себе си, без да разбере истината.

Остана единствено осакатеното разбиране на Абигейл именно за истината — докато злото набираше сили, доброто се задъхваше.

Тъмнокожата жена тромаво прекрачи последното стъпало за втория етаж, където се намираще стаята на детето. Тишината я потискаше. Аби мразеше болниците. Чувстваше ги по-зловещи от гробищата. Винаги, преди да влезе в клиниката се прекръстваше.

Коридорът беше празен като църква след служба. По-точно *трябваше* да бъде празен. Сякаш повече усети, отколкото видя някакво движение. Аби напрегна очи и изтръпна. Стори и се, че в дъното, недалеч от стаята на детето, нещо, прилично на черен воал, плуваше във въздуха, отдалечавайки се плавно. За миг и напомни човешка фигура. Светлината беше слаба. Негърката примигна и се взря, навеждайки глава. Отново сякаш видя тъмна, зловеща сянка, която се стопи призрачно зад тъмния ъгъл. Аби изтръпна. Дали очите не я бяха излъгали. Ако не бяха, значи бе видяла злото. Несъзнателно се прекръсти. Въздъхна мъчително. Боже, дано и се беше привидяло. Този черен воал, тази смъртна сянка. Ако беше истина?!? Аби се огледа инстинктивно. Милото дете! Жената тръсна глава. Сигурно грешеше. *Трябваше* да греша. Въпреки това продължи напред предпазливо, като напругаше отслабналите си очи до краен предел. Душата и се бе свила в тревога.

Внимателно, за да не вдига шум, влезе в стаята на момиченцето. Погледна през прозореца — последният залез на Скарлет си бе отишъл отдавна. В неголямото помещение трептеше единствено алената светлина на луминесцентните лампи — нежна и призрачна. Абигейл се приближи до спящото дете и приложи отново своята версия на присядане на леглото. Тихата песен на уредите не бе натрапчива, но ѝ беше неприятна. Лицето на Скарлет изглеждаше восъчнобяло и на Аби

й се стори, че е мъртва. Наведе се припряно и след дълги 2–3 секунди долови лекото дишане. Топка стегна гърлото на жената. Тя пое детската ръка в своята месеста длан.

Във въздуха около себе си като далечен аромат на цветя Абигейл долавяше някаква промяна. Но тя не беше в детето. То си оставаше спящо и обречено. Въпреки това имаше нещо различно, което нямаше мириса на злото, който толкова я плашеше. Нещо, което не беше на място в целият този непрекъснат кръговрат на отчаянието. Напук на това, което бе видяла или и се бе сторило, че вижда — то неусетно бе отлетяло като далечен спомен. Тя се огледа неволно. Имаше нещо различно. Стаята си бе същата, дори малко по-мрачна, но сякаш надеждата бе влязла за миг и бе оставила след себе си само полъха от своята наметката. Аби беше сигурна, че е така. Сърцето и трепна. Но защо си бе тръгнала? Възрастната негърка прехапа устни.

Детето сякаш в отговор на мислите й изстена жално и протяжно. Аби изтръпна. Усещането за надежда умря и мирисът на зло се върна, попиващ в цялото й същество.

Скарлет проплака, нервна тръпка разтърси телцето и. Жълто-сивото й лице се сви.

— Недей миличко, недей да плачеш, всичко ще се оправи, вярвай ми — заговори с гърления си глас Абигейл. — Ооох — изтръгна се от гърдите й стон на неподправена болка — Миличка, миличка, недей плака така, старата Аби ще умре с теб... — последните думи я ужасиха и тъжни сълзи плъзнаха по страните и.

Спонтанно едрата жена затананика отново песничката за дъгата, която ще слезе и ще помогне с милостта си. Думите потекоха тихо и бавно, с нежност, която никой не би предположил, че се крие в огромното тяло на негърката.

Песента детството си свързваше със спомена своята майка и задушните блата на родния си край. Свързваше я с дните, когато бе заобиколена от добри и щастливи неща. Така и бе говорила майка й, преди да умре от малария, така говореше баба й, която продължи да се грижи за нея след нещастията. Тя помнеше обичта и доброто, струящи от майчините й очи, вплетени като тънки нишки в мелодията. После торнадо сякаш пое живота и в безжалостния си бяс, но тя никога не ги забрави, както не забрави и тази песничка. Просто престана да вярва в доброто. Да вярва в чудеса.

Добрата стара негърка прекрасно разбираше, че на умиращото дете пред нея му трябваше чудо, но не вярваше в него. Вече не. Въпреки това продължи да напява с ниския си топъл глас. Онази чиста обич от детството, която тя пазеше скътана дълбоко в сърцето си, я караше да изрича думите на старата песничка, сякаш бяха молитва.

23.

Питър не бе успял да свие до край краката си в позата на ембрион, когато фанфарна музика и хеликоптерен грохот продраха мъртвата тишина.

Момчето не промени положението на тялото си, но очите му рязко се разшириха и то се вцепени.

Несъзнаваният страх, че това може да се случи, бе станал реалност. Бяха го хванали. „Федералните — при всичко, което направи...“, бе първата му ужасена мисъл. Очните му ябълки се защураха трескаво в гнездата си. Музиката не беше на място в паническата визия на малкия, но не бе в състояние да го осъзнае.

Хеликоптерът тътнеше. Някой, като че ли усили музиката „на десет“. Масивен сноп светлина блъсна Питър в лицето. Той ахна. Полека очертанята на огромен транспортен хеликоптер се изплуваха смътно над огненото око на прожектора. Спускаше се бавно. Трясъкът на машината сякаш изпълни цялата Вселена. Или поне тази на Питър. Равномерният ѝ ритъм люшкеше мозъка му също тъй равномерно. Като че ли, за да го отърси от обсебилия го кошмар.

Момчето се раздвижи. Вертолетът почти се бе спуснал на земята. Обливащата го светлина го караше да се чувства гол. И беззащитен. Стисна несъзнателно челюст и на бликащата светлина устните му заприличаха на два тънки, побелели, мъртви червея. Усещането за обреченост го обсеби. Сега щяха да го застрелят. Иззад снопа светлина. Където си поискат. Паниката го жигоса. Отново. Картината на неговата собствена екзекуция бликна в съзнанието му толкова реална, че той понечи да побегне. Не успя. Мисълта за близката смърт хищно го заръфа. Вулгарна и настойчива. „Като курва“, уточни несъзнателно Питър, като сравнението изплува в главата му основателно и съвсем неслучайно.

— **ТОВА Е НЕВЕРОЯТНИЯТ ГОСПОДИН КРЕЙН! ПОБЕДИТЕЛЯТ!!!!** — ечна екзалтиран глас, обработен и професионален, като на водещ циркова програма.

Питър се почувства малък като новородена мравка при кънтежа на този глас, но той като че го съживи. Запокити го на срещуположния полюс. Идиотска усмивка озари лицето му. Ръцете му се разпериха несъзнателно. Очите му заблестяха с безумен, лъскав блясък. *ТОЙ* бе **ПОБЕДИЛ!**

— **ДА, ТОВА Е ПОБЕДИТЕЛЯТ, УВАЖАЕМИ ДАМИ И ГОСПОДА, НЕВЕРОЯТНИЯТ ПИТЪР КРЕЙН!!!** — продължаваше да бумти гласът.

Хеликоптерът докосна земята. Откъм отворената му широко средна част се забелязваше някакво движение, но Питър не бе в състояние да го следи. Беше като хипнотизиран от струята светлина, която го обливаше и го караше да се чувства като лауреат на „ОСКАР“ в момента на връчването. Усещането за голота и паниката бяха отлетели тъй бързо, както се бяха появили. Споделиха съдбата на сякаш хилядите чувства и мисли и милионите техни нюанси, връхлетели върху му в последните няколко часа. Ако бе напълно в съзнание сигурно биха му се сторили няколко вечности. Но не беше.

Просто стоеше с поглед, потънал в ослепителния вулкан от светлина. Усмивката му заплашваше да склучи окръжност зад ушите му.

Изведнъж светлината угасна. Музиката и гласът също. Остана само шумът на хеликоптерната перка, която забавяше движението си със звук, напомнящ кашляне на великан. Покоят бе неуловимо кратък, съпътстващ миговете, през които висок, едър човек, в тъмен костюм, слезе от стъпенката на хеликоптера.

Появата му сякаш отприщи поток от хора. Лилавите кръгове, трептящи в очите му след изчезването на светлината, се стопяваха и Питър полека започваше не само да *гледа* какво става около него, а и да го *вижда*. Хората му се сториха стотици. Някои от тях държаха в ръцете си странни бухалки, други оръжия с огромни цеви, над които започнаха да светкат злоещите светлини на също така огромните им лазерни мерници. Питър изтръпна. Глъчката им го връхлетя първа. Сториха му се хиляди! Сега вече бе сигурен! Това беше краят! Започна да отстъпва, къде съзнателно, къде инстинктивно.

Секунда преди да се обърне и да побегне */напълно съзнателно/*, той започна наистина да вижда. Хората, които го връхлитаха, бяха не повече от дузина и половина. Напред тичаха репортери, следвани от

операторите — в бавен тръс, крепейки камерите, които бе взел за оръжия. Все пак Питър отстъпи още крачка и гърбът му опря в камиона. Съвсем бе забравил за него. Подобно на електричен ток го прониза безпокойство. Не успя обаче да изпадне в паника. Не му оставиха шанс за това.

— Ето го, ето го! — крещеше млада, руса жена, влагайки цялата си енергия в тези думи, сякаш бе видяла Елвис — Ето го!!!!!! — Питър несъзнателно проследи устните ѝ и изведнъж разбра, че глъчката всъщност идва от гигантските говорители на хеликоптера. Погледна към него.

— Невероятен сте, мистър Крейн, Как успяхте! — беше друга репортерка, червенокоса, също отдадена изцяло на възторга — Питър не успя да отвърне на въпросите крайно абсурдни в дадената ситуация, защото между обливащите го светлини на камерите забеляза нещо, което го порази.

Огромният военен хеликоптер бе украсен с крещящ, яркожълт надпис „ФБС“, триизмерен в горния край. Беше изключително нелеп с оглед ситуацията, мъртвецът в камиона и въобще с оглед на всичко. Питър обаче не мислеше така. Той цъфтеше. Като слънчоглед на първите утринни лъчи.

ТЕ бяха дошли! ФОНДАЦИЯ „БОЛЕН СВЯТ“, с която беше сключил облога, бе удържала на обещанието си! Както той бе удържал на своето. Ни най-малко не се смути при тази мисъл, може би защото вече не съзнаваше напълно какво беше обещал.

Скарлет! Питър се облеци, може би, защото не можеше повече да се усмихва, без да рискува да сцени разтегнатите си до краен предел устни.

Скарлет! Около него суматохата продължаваше.

— Кажете, кажете как се чувствате? — крещеше плешив, нисък човечец с жестоки очички, който размахваше микрофона си като боздуган — Кажете какво е усещането след големия финал? — микрофонът в ръката му, по-екзалтиран може би от притежателя си, подскочи и прасна Питър в челото. Той примигна глупаво.

— Ето го! Ето гоооо! — русата репортерка беше зациклила на тази фраза и гласът ѝ звънтеше в хрипкав фалцет.

— Кажете... — дребният не се предаваше, дебел мустакат оператор зад него го изблъска встрани с масивното си коляно и навря

камерата си в лицето на Питър.

Въпросите валяха един след друг, отекваха в съзнанието му и се разтваряха в него безадресно, защото там имаше само една дума — СКАРЛЕТ!!! Най-последно бе достигнал края и му предстоеше да го разбере окончателно, но сега в неговото начало, под напора на тези крещящи и аплодиращи го хора, в него се разливаше единствено неконтролираната радост, че сестра му ще живее. Нови сълзи на възторг бликнаха от очите му. Това амбицира още повече неговите „фенове“, които дружно се люшнаха напред и го притиснаха до вратата на кабината. Заплашваха да го задушат, но това не го интересуваше. Единствено божествено облекчение трептеше в цялото му същество.

Окото на Джонатан, изиграло своята нелепа роля, кротко се бе търкулнало до гумата на камиона, полепено с малки точици пясък, безсмислено самотно сред цялата суматоха. Като самия Питър.

Изведнъж глъчката откъм високоговорителите стихна. Останаха само крясъците на заобиколилите го — рехави, но настоятелни.

— ОТСТРАНЕТЕ СЕ! — прогърмя отново гласът на „водеция“
— ВСИЧКИ!

24.

Агент Колдуел — високият мъж, който бе слязъл пръв от хеликоптера, наблюдаваше Питър и хората около него внимателно. Беше отегчен, но не можеше да си го позволи. Най-после малкият ги бе довел до заключителния етап. Финалните акорди, след които щеше да се постараете най-накрая да си осигурите комфорт и спокойствие, нужни му, за да може да си позволява да не харесва или харесва някои неща, без да има значение нечие чуждо мнение или желание.

Имаше и друго. Това, което правеше в момента все повече и повече му опротивяваше. Подобна реакция никак не беше привична за него, което допълнително го наточаваше. Нито му плащаха да търси смисъла, нито беше обучаван в това. Колдуел се намръщи, сбръчвайки нос. Той беше професионалист и щеше да свърши своята работа. Независимо от Фарщайн, този малък дрисльо или от когото и да било. Бе възвърнал равновесието си.

Докато гледаше към групичката пред камиона, облегнат на мълчаливия вече хеликоптер, устройството му за свръзка за пореден път с припукване напомни за себе си. Обучаван или не — Колдуел трепна неволно. Изправи се стегнато и докосна невидимата в мрака под жълтия надпис слушалка в ухото си.

— Колдуел! — проскърца гласът отсреща.

„Фарщайн.“, каза си агентът, въпреки че нямаше кой друг да бъде. Тази връзка беше само между тях двамата. Съзнателно или не, общуването помежду им по един или друг начин го смущаваше и Колдуел се изруга мислено за тази реакция.

— Да, мистър Фарщайн — тук съм.

— Естествено — нали Ви плащам.

На малко хора на този свят Колдуел би позволил да му говорят по този начин. Откритата предизвикателност имаше обаче обратен ефект при хора като него. Остава думите да минат покрай ушите му. Това беше слабост от страна на Фарщайн, която възвърна увереността му.

— Е, — продължи Фарщайн — как се развива нашият малък питомник?

— Струва ми се, че е в шок — хили се като маймуна. Затиснали са го до камиона.

Сух смях изхриптя в ухото на Колдуел.

— Кажете им да внимават, малкият ни герой се нуждае от внимание. Фойерверки пуснахте ли?

— Не, отпратих дори двата микробуса, наблизо има мотел, както знаете — все още никой от там не се е намесил и предпочитам това да остане така. Нямаме нужда от други жертви.

— Горкият Колдуел. В справката за Вас нямаше отбелязана такава чувствителност. Момче, да не би по тези магистрали да сте срещнал Господ? Мм?! — Колдуел стисна зъби при нескритата подигравка — „Господи прости ми — правя к’вото мога...“ Трогателно е! — смехът пак се отърколи в ухото на Колдуел като зърно в празна делва.

— Вижте, Фарщайн — за пръв път не го нарече „мистър“ — тук съм, на тая скапана магистрала, в средата на нищото, както се казва и се занимавам...

— О’кей, о’кей — освен, че сте бил състрадателен, изглежда, че са пропуснали да отбележат и честолюбието, когато Ви наемах — Фарщайн подчертаваше нарочно учтивата форма и на Колдуел се наложи за пореден път да преглътне реакцията си — отново се бе излъгал, равновесието му никак не бе стабилно.

Сякаш *видял* това, Фарщайн премина към конкретни въпроси.

— И какво, нашият юнак се справи, така ли? И какво беше уговорил да му дадем ние — продължи след утвърдителният отговор на Колдуел.

— Вие — наблегна агентът на местоимението — му обещахте да отпуснете парите за лечение на сестра му.

— А, ... да...

Фарщайн отново се засмя по своя „пленителен“ начин.

— Разбирате защо питам, нали — нов смях, тих и сух.

— Да, доставя Ви удоволствие — неочаквано Колдуел получи усещането, че говори с игуана.

— Да, да... — тонът на Фарщайн беше толкова витален, че почти загатваше, че този човек може да мечтае — А какво ми бяхте казали за

някакъв мотор?

— Той е... той е от мен.

— Ха, Колдуел изненадите откъм Вас просто валят — да не би съвестта ви да се завръща от мъртвите? Ха-ха, браво, Колдуел, браво — проточи Фарщайн, доволен — показвате някакъв вид класа. И?

— Ще му го дам след превода на парите — кратко отвърна бившият агент.

— Ето, пак богоугодни дела — всъщност откъде Ви хрумна това с мотора, можеше да преведем парите и да приключваме — милиардерът печеше наемника си на бавен огън.

— Момчето е лудо по „Американската стомана“ — проверил съм — упорито каза мъжът.

— Ето, ето — Колдуел, просто се чудя дали да не започна да Ви се възхищавам — грижете се за това дете, като за своите собствени — Фарщайн направи пауза, която никак не хареса на събеседника му, смехът след нея още по-малко — Чудя се, защо не се кандидатира за мястото на Майка Тереза — за „Татко Терез“, примерно? — млъкна изчаквайки някак любопитно.

Колдуел не реагира, за момента наистина се бе върнал в нормалната си кондиция, а и думите на Фарщайн само улесняваха процеса.

— Добре — каза с делови тон Фарщайн след празното мълчание — действай и ме дръж в течение.

Агентът не каза нищо, само по навик кимна. В ухото му връзката умря.

Отсреща бутафорната разновидност на еуфория продължаваше. Сякаш течеше кичозно погребение на шофьора, изстиващ в своята кабина. Това беше първият и последният път, когато през главата му мина мисъл за съдбата на Джонатан Дейвис, след което бързо угасна. Колдуел се обърна към тъмната като гробница вътрешност на хеликоптера. Енергичен жест подкани някой отвътре. Откъм зейналата като паст на праисторическо чудовище кухня на машината стегнато излязоха Макинс и червендалестия му колега. Скочиха на земята, обърнаха се и поеха нещо, прилично на малко подвижно бюро. Сложиха го на земята и го затикаха към групичката пред камиона.

Колдуел кимна на някого в хеликоптера и пое след тях.

— ОТСТРАНЕТЕ СЕ! — прогърмя отново гласът на „водещия“
— ВСИЧКИ!

Детето зави жално — нещо хапеше безмилостно, дращеше всяка частица в него с отровни, остри нокти.

Скарлет плачеше.

Протегна ръце към образа на вълшебника. Стопи се миг преди да го докосне.

Беше сама.

Болеше.

Жестоко.

Защо?

Детето нямаше време да зададе този въпрос. Нямаше и на кого.

Скарлет усети леко убождане в тъничката си ръчичка.

Вихърът, който я носеше, вряза тялото ѝ отново във водовъртежа.

— Ела с мен Скарлет... — далечен, познат глас, далечен шепот.

— Мамо, мамо...

— Ела... — разтопи се в бученето около нея гласът на майка ѝ.

— Мамомамоoooooooooooooooooooooooooooo!

Водовъртежът леко забавяше своя ход. Плавно.

Постепенно водата се проточи в бавен, ленив поток.

Не.

Не беше вода. Беше по-гъсто, по-меко, по плътно. Беше като сълзи. Бяха сълзи. Милиони сълзи, обгръщащи я и галеци болното ѝ тяло. Плавно. Спокойно. Сега поне не болеше.

26.

Наобиколилите Питър се разцепиха на две, сякаш бяха танцова трупа, изпълняваща ансамбловото съчетание. Изникнали като от нищото двама мъже наместиха пред него подвижна масичка. Върху нея повисокият от тях положи сребрист лаптоп, отвори го и натисна копчето за включване. В същото време на импровизираната сцена се появи Колдуел. Високият мъж в черен костюм. Репортерската групичка се отдръпна още малко встрани.

— Браво, момче! — Колдуел прочисти гърлото си, актьорското майсторство не беше негова основна специалност — Нали разбираш какво предстои? — широка усмивка цъфна на лицето му.

Питър гледаше високия мъж сякаш го виждаше за пръв път, въпреки че не беше така. Цялото предприятие, в което участваха, бе подготвено и направлявано именно от Виктор Колдуел. Внушителната му фигура и държане бяха стреснали Питър неимоверно много при първата им среща. Това впечатление остана през цялото време на неговия поход. До сега.

Точно в момента Питър гледаше Колдуел сякаш бе Месията, а когато той се усмихна, усети в себе си обич, сравнима единствено с космически измерения. Във внезапен порив момчето скочи на врата на мъжа. Вкопчи в него, прегръщайки го с изненадваща за мършавото си тяло сила.

Колдуел инстинктивно се отдръпна назад. Питър буквално увисна на врата му.

— Успокой топката, братле! — в тона му се доловиха нотки на раздражение — Хайде да не губим време!

Мъжът дръпна не особено внимателно момчето от себе си. Засъхващата по лицето на Питър кръв се размаза по бялата яка на ризата му. В последни усилия на благодарност сключените зад врата на Колдуел ръце на момчето се разтегнаха, след което то отпусна хватката си.

— Благодаря, господине, благодаря! О! — нареждаше Питър и тихо плачеше.

— Хайде, момче! — подкани го мъжът, за да прекъсне излиянията му.

Питър не бе на себе си от катаклизмите през които преминаваше душата му. В полусъзнание от възторг и изтощение той кимна. Дватамата с Колдуел застанаха пред екрана на компютъра.

— Виж, малкия, ето за това ставаше дума... — не беше ясно дали го съобщава или зададе въпрос.

Питър отново кимна. На екрана тънко правоъгълно поле, над което сияеха едрите златисти цифри на сума, която не бе виждал никога през живота си написана дори, постепенно се пълнеше с наситено червен цвят. Момчето засия, оставаше още малко. Едно деление. Още едно. Последното. Питър погледна Колдуел, който се бе съсредоточил в изображението. Край. Голям искрящ надпис заблестя в центъра на екрана. Парите за живота на Скарлет — преведени по сметка на клиниката „Св. Патрик“. Погледна още веднъж. Не можеше да повярва.

Очите на момчето плувнаха в сълзи. Отново се хвърли към Колдуел, който този път внимаваше и се отмести навреме. Питър залитна и се завъртя около себе си. Закрепя с всички сили и заподскача наоколо в лудешки танц на радостта. Очите му искряха от чисто и неподправено щастие. Душата му ликуваше. Прегръщаше успокоилите се репортери, жената с червената коса дори целуна. Въртеше се, скачаше, викаше.

— Скарлет! — изкрещя най-накрая, падна на колене, разпери ръце във въздуха, след което се отпусна отмаляло напред и заплака тихо.

След като прецени, че му е оставил достатъчно време, Колдуел положи ръка на отпуснатото му рамо и го подкани да стане. Питър го погледна отнесено и не се възпротиви.

— А сега — каза Колдуел, като гледаше зашеметеното момче в очите — Сега — повиши тон несъзнателно копирайки ролята на екзалтирания водещ от вътрешността на хеликоптера — една специална награда, един приз, който не се нуждае от специални уговорки или номинации — все повече не успяваше да наподобява ничия роля, дори и своята собствена — един жест от общия ни благодетел —

при тези думи той спря, като обходи неголямата група клакьори с поглед. Думата „благодетел“ прозвуча извратно. Дали не бягаше от отговорност като го приписваше на Фарщайн?

Поради това, че се чувстваше изключително глупаво, вложи краен сарказъм в думите си и не можеше да предположи дори, колко са по-близо те до истината, отколкото до сарказма. Паузата изглеждаше драматична, но той знаеше, че тя бе нужна единствено на него.

— Всъщност това е подарък, който съм сигурен, че ще ти хареса — продължи Колдуел с обикновения си тон, без изкуствени емоции и се почувства по-добре.

Питър нито забеляза вътрешната борба на агента, нито се интересуваше вече от него. След преодолените планини от болка и стрес, това че най-накрая се пребори за победата, след всичките неуспехи през живота си, го бе зашеметило. Не бе успял още да осмисли този факт, а ето нови, още по-неочаквани, изненади. Не можеше да повярва. С цялото си страдание той и Скарлет бяха платили огромната цена за това, което се изливаше сега върху него като божията благодат. Сякаш пробуден, Питър погледна Колдуел трескаво. Те със Скарлет бяха победили!

Мъжът, чието задължение беше да режисира случващото се в момента, реши да не превишава границите на артистичния си талант. Действието беше силната му страна, затова мълчаливият агент Колдуел просто посочи към хеликоптера. Два странични прожектора осветиха зейналата врата на машината.

По специално сложена за случая невисока рампа, двамата агенти */в момента реквизитори/* бавно и тържествено спускаха огромен, чисто нов „ХАРЛИ ДЕЙВИДСЪН“.

Питър проплака от изненада. Погледна Колдуел, който още държеше ръката си протегната към хеликоптера. Той му кимна с окуражителна усмивка — точно в момента беше искрен. Възторгът в очите на момчето беше заразителен.

Питър спря да мисли. През целия си живот бе мечтал за такъв мотор. В сънищата си бе виждал себе си яхнал огромния „ХАРЛИ“, яздец вятра по вечните пътища на времето. С трепет и страхопочитание на едно изложение в Бостън, близо до сиропиталището, където чакаха държавата да каже тежката си дума, той бе докоснал сребристите пламъци по резервоара на мотора,

показан там. Със стъпкана от ботушите на негодите душа, всяка вечер момчето бе заспивало с тази мечта, толкова прозаична за някои, но така лелеяна от него. Далеч от всичко и от всички в мечтите си, той пореше необятните магистрали на Съдбата непобедим, неукротим. След това кротко бе заспивал, сложил своя компрес върху оголените си рани. Ако обаче някой се бе изправил пред него и му кажеше, че някога ще има свой „ХАРЛИ“, той не би му повярвал. Въпреки, че искаше това почти толкова, колкото желаше Скарлет да оздравее. Бе се вкопчил в него, защото не му бе оставено нищо друго. Съдбата сега наистина му се бе усмихнала широко.

Затича се към мотора, следван от наобиколилите го. Колдуел остави хората да го подминат, наблюдавайки трескавите действия на Питър.

С трепереща ръка младежът стисна кормилото на машината. С другата започна да гали красивия резервоар. Под светлината на камерите, които кой знае защо продължаваха да работят, Питър се наведе и почти любовно целуна мастиленочерния резервоар. Хромираните части светеха със студен блясък, който озари момчешкия възторг.

— Може ли? — попита той със страхопочитание агента, стоящ близо до него.

Човекът кимна.

Питър внимателно, сякаш се боеше мотора да не изчезне, седна върху него и стисна здраво ръчките на кормилото. Мъжът до него се пресегна и запали машината. Могъщо бумтене обяви пробуждането на звяра под Питър. Момчето изкрещя от екстаз. Тръпка на страст премина през цялата му тяло.

— Можеш ли да караш мотор? — попита агентът.

— Искам да потегля! — тонът не търпеше възражения, сякаш мощта на мотора се бе вселила в него.

Без да задава повече излишни въпроси, мъжът, към който бе отправена заповедта */тонът беше точно такъв/*, седна зад момчето и започна да му обяснява нещо, надвиквайки се с бумтежа на легендата „ХАРЛИ ДИ“. Бавно и тромаво те потеглиха. Макинс — защото това беше той — каза още няколко думи в ухото на Питър и скочи от мотора. Сияещ малкият започна да описва бавни кръгове из паркинга.

Колдуел разсеяно отчете ставащото. Време беше. Подаде сигнал за връзка към Фарщайн.

27.

— Кажете, Колдуел? Има ли развитие? — включи се Фарщайн.

— Без проблеми — взима уроци по каране на мотор в момента — отговори Колдуел, докато наблюдаваше как мнимите репортери и оператори започнаха да прибират реквизита.

— Еее, драги ми Колдуел, Вие сте просто ангел, не намирате ли?

— Мистър Фарщайн, искате да свършим работа или не, оставете това, какъв съм аз.

— Е, драги Колдуел, бъдете великодушен към отегчен стар човек като мен, моля Ви се — каза Фарщайн, като от ехидния му тон нито личеше, че наистина моли, нито, че въобще е способен на това — Даааа, усещането е прекрасно — продължи той с въздишка — не Ви ли се струва, че в на пръв поглед безнадеждни моменти има най-много романтика?

— Струва ми се, че ми се подигравате!

— Защо Колдуел, — възкликна човекът отсреща — нищо подобно — аз живея по този начин, бих говорил и на президента на света с тези думи, ако имаше такъв. И как бих могъл да се подигравам с Вас — Вие който направихте толкова неща за мен, които едва ли някой друг би направил. Затова именно се обърнах към Вас. Но... като че ли не сте коравият Колдуел, с който ме запозна характеристиката Ви?

— Така ли — рязко изстреля Колдуел засегнат — и защо!? Защото не се справих ли, защото имаше някакви пропуски, защото не станах съучастник в убийството ли, защото...

— Оу, оу, оу — човече спрете се — всичко направихте, но прекалявате с чувствата, това имах пред вид и какви са тези приказки за съучастие, моля Ви се, нека да се придържате към плана, без квалификации — Фарщайн замълча — можете ли?

Въпреки нескритата обида в последните думи Колдуел продължи, но вече овладял донякъде избухването си — борбата между волята и чувствата му се водеше с променлив успех и в двете посоки.

— Вижте, Фарщайн — кратка пауза, може би за да демонстрира липсата на уважение в думите си — обвинявате ме в непрофесионализъм, нали?

— Нищо подобно — просто смятам, че гледате на нещата прекалено, как да кажа, лично — какво Ви пука за това, какъв беше там — шофьор, какво Ви интересува този жалък, дребен неудачник, какво Ви интересува съдбата на целия този шибан свят, който Ви заобикаля — нали сте добре, по-силен сте от другите, по-способен — не Ви ли удовлетворява, че сте избран, за това, за което не бих избрал никой друг. А, аз, повярвайте ми, съм взискателен, много взискателен — гласът беше откровен със странни, дълбоки нюанси, такъв Колдуел не го беше чувал никога.

— Не става дума за това — аз съм убивал дори и със собствените си ръце...

— Знам — вмъкна Фарщайн.

— ... гледал съм стотици пъти смъртта в очите, вършил съм какво ли не, но, Фарщайн — Колдуел почувства облекчение, защото най-после отговори и на себе си — разликата е, че винаги е имало смисъл, било е в името на нещо. А това сега! Къде е смисъла! Защо! — мъжът млъкна задъхан — никога не се беше отпуснал така, но и никога не се бе чувствал толкова добре — беше готов да се обзаложи.

Наистина не можеше да се познае, но определено усещаше, че неясната тежест в душата му бе изчезнала. Вероятно за кратко, но просто я нямаше. Никога не се бе питал какъв е смисълът в това, което е изпратен да направи. Просто приемаше неговото съществуване. И преди, когато служеше на каузи и интереси, и след това, когато служеше само на парите. Никога не бе търсил отговор, дали има справедливост или не. Сега разбра, че именно в това е бил проблемът. Цял един живот бе изминал преди му стане ясно, че този въпрос просто е чакал своето време. Изглежда коравосърдечният Виктор Колдуел не беше чак толкова коравосърдечен.

От отсрещната страна се таеше мълчание. Момчето продължаваше да описва криви линии из цели паркинг. Веднъж, два пъти дори излезе и на самата магистрала, като клатушкайки се, връщаше чудовищния мотор обратно.

— Хм — чу се сухия глас на Фарщайн, отново с онези непознати нотки на бълбукаща сладост — вижте, Колдуел — вие сте забележителен

човек — знаете ли — често и аз съм си задавал същия въпрос, но до сега никой не го беше задавал на мен. Вижте, аз винаги съм имал всичко, което съм искал в този материален свят... но не сте ли съгласен — същността не е в материалният му израз — тя е в скрития смисъл на дела и подбуди, в тайниците на човешките души...

Паузите бяха част от разказа.

— В природата, драги ми Колдуел, съществува равновесие. Или по-точно би трябвало да съществува равновесие, но напоследък то се изплъзва, клатушка се като смъртноранен колос. Може би ще Ви е полесно де си го представите като равновесие между доброто и злото — нали така е възпитан начинът на мислене, на който сте продукт. Представете си — аз мразя математическите примери, но нали сме въввлечени в съществуване, където всичко е изразено в линии, спирали, триъгълници, квадрати, кръгове, дори времето — та, представете си една окръжност и една линия съединяваща точката на доброто с точката на злото. Първият въпрос е това линията на доброто ли е или линията на злото — смятам, че ме разбирате, следите мисълта ми.

След като Колдуел не отвърна нищо, продължи приел го като знак на съгласие.

— Дали като вървим по тази линия от точка А до точка Б, след като минем средата ще сме в тъмночервеното царство на злото или малко по-натам и колко по-натам... — интересно нали?

— До някъде — отвърна бившият агент и продължи озадачен от себе си — не беше това неговата игра — човек спокойно би могъл да мине не през средата на *Вашата* окръжност, а по линиите на полуокръжбата ѝ, от двете страни на *Вашата* точка А. Нали така? — завърши ядно с въпрос той.

— Колдуел, Колдуел — поучително продължи Фарщайн — добър въпрос, но недейте да затвърждавате убеждението ми, че съм объркал в преценката си за Вас — не смята ли човек като Вас, че и двата пътя, които ми посочвате, не са нищо повече от заобиколен маршрут, околоръстни магистрали, подходящи за кротки, беизменни ги наричам аз, създания — за масата... а и защо смятате, че тръгваме от точка А — ха, ха — Ние с Вас? — смехът му продължи с онази нова натрапчива нотка.

— Вижте, Колдуел цялата работа всъщност се заключава в това, че измеренията в които аз мисля, които виждам, съвсем не са три — аз

виждам онези хиляди, милиони — пътища, пътеки, магистрали, които лъкатушат по стръмнините в тази окръжност, криволичат, пълпят или зашеметяващо се спускат от доброто към злото и обратно. В които тъмночервеното се налива или избледнява — не се ли интересувате кога и къде става това, как става — кривата на тази амплитуда? — в гласа на Фарщайн трептеше възторг — от него самия — Вместо да задавате този идиотски въпрос „ЗАЩО?“ Дали магистралата не е по-интересна от град, приличащ на милиони други, в нейния край? Колко пъти, драги ми Колдуел, сте се питал, защо е сторено добро, кажете ми?

Вече никак не му харесваше, че е въввлечен в този монологичен спор. Въпреки това отвърна без да мисли, защото това, което каза беше най-естественото нещо:

— Защото не ти трябва причина, за да направиш добро.

— Ха — оживи се Фарщайн — именно — добро заради самото добро, но нали, в този свят има или трябва да има равновесие — защо тогава за злото трябва да има причина? Зло заради самото зло? Как мислите? Не е ли справедливо?

Колдуел се почувства глупаво, защото бе изгубил нишката на мисълта си оплетен във въпросите на Фарщайн. Още въпроси, които никога не си бе задавал.

Фарщайн не го дочака. Той нямаше нужда от него.

— Ето го отговорът на това, което питате, драги ми Колдуел — Грижа се за това равновесие и правя всичко, което е по силите ми, за да му помогна. Полезни сме си взаимно, така да се каже. Предполагам, не, скъпи Колдуел, надявам се, то да ми помогне да отговоря най-после на въпроса, който занимава дребните умове от хилядолетия — има ли някаква основателна причина за всичко това, на което сме подложени. Отговорът на цялото изпитание пред което сме изправени в тази игра, която някой някога е нарекъл живот. С цялото й безумие и страст... — заключи със стихващ патос Фарщайн.

На Колдуел му се стори, че минаха часове и тъкмо се чудеше какво да каже и дали въобще нещо да казва, когато Фарщайн продължи замислено, с неописуема наслада.

— Дааа, точно затова, човече, а и — дълбока въздишка изсвистя в ухото на Колдуел — ... освен това... мога да си го позволя — удоволствие се разля в гласа на Фарщайн — имам властта, имам

парите — сухият му смях забълбука в отблъскващи спирали — и най-вече — имам желанието — смехът му закрета по някакви свои влажни, плесенясали пътечки.

Колдуел поклати глава. Наистина Фарщайн имаше всичко това, а най-важното за него беше, че никой не можеше да го спре. Най-малкото той — Колдуел — наемникът. Не бе могъл до сега, едва ли щеше да успее и занапред. Той — срещу неограничените възможности. Той като един малък китаец срещу един огромен танк — помнеше тази снимка. Не вярваше в тези неща. В света, в който се бе родил и — нека бъдат дълги и спокойни дните му — някой ден щеше да умре — такива неща не се случваха в реалността. Беше безсилен. Обида и накърнено достойнство ръфаха съвестта му, пареха вътрешностите му като киселина. Да застане срещу гигантския танк на неограничените средства и неограничената лудост. Не. Беше романтично и красиво — да, но беше глупаво. Тази мисъл го успокои. Помогна му. Иронична усмивка заигра в крайчеца на устата му. След тази идиотска — убеден беше в това — мисия, му се предлагаше сигурността на охолния живот, време за дъщеря му, която не бе виждал за повече от три часа толкова отдавна, най-после щеше да поживее като бял човек, както се казва — и в замяна на това да спре един луд? Това нямаше да стане. Нямаше да го направи. И най-важното — липсваше му мотив.

И Фарщайн, и малкия дрисльо си имаха свой път, своя съдба и трябваше да се справят сами. На добър им час. Това беше животът. Победители и победени. Печелещи и губещи. Спасители и спасени. Всеки имаше своята магистрала и не беше работа на Колдуел да се меси, когато някой от тях решише да използва отбивка, за да слезе от нея.

И освен това — той беше от съвсем друга категория.

Оцеляващи и оцеляващи.

Затова да си гледат работата всички. Беше изключително доволен от това заключение — най-после се бе завърнал в свои води.

— Вижте, мистър Фарщайн, тези странни и сложни конструкции, с които ме затрупахте съвсем ме объркаха — безизразно каза той — по-добре кажете какво да правя — не вярвам да Ви разбера, а и не ми е работа това — не е ли така.

Фарщайн като че долови нещо в гласа му, но чувствата на Колдуел не го вълнуваха ни най-малко. Той бе възбуден от това, че най-

накрая бе споделил гласно истината със себе си и фактът, че бившият агент стана причината не го интересуваше.

— Добре, хайде, приключвайте там! — каза Фарщайн бавно и нехайно, със задавен, сякаш развълнуван глас.

Колдуел не се нае да разгадава отсенките в тона му, защото инстинктивно усещаше, че в тъмните места, където щеше да го отведе това, не би му се искало да надниква. Не му се щеше да стига до там, където страстите на Фарщайн можеха да го отведат — определено!

28.

Скарлет вървеше по широка, просторна магистрала. Не бързаше. Все пак целият път беше пред нея. Момичето се огледа. Странно. Аутобанът сякаш висеше в безбрежно черно пространство, напомнящо нощно небе, но с една съществена разлика. Нямаше ги звездите. Въпреки това Скарлет не се плашеше. Тя виждаше ясно магистралата пред себе си, под себе си. Някакво неземно спокойствие бе прегърнало душата ѝ и тя вървеше. Някъде отпред колебливо се прокрадваше бледа светлина. „Моята звезда.“, каза си Скарлет.

Тя вървеше. Плавно. Равномерно. Сякаш се разхождаше. Ненадейно момичето спря поглед на желязната мантиanela, която ограждаше магистралата. Загледа се в елемент, свързващ отделните ѝ части. Съвсем случаен. И продължи да го гледа. Продължи и да ходи. Тя гледаше все същия елемент и все така продължаваше да ходи. Объркана Скарлет погледна в краката си. Настилката на магистралата се движеше назад. Тя спря за миг и вдигна поглед към познатия ѝ вече елемент. Той бавно започна да се отдалечава. Стресната тя закричи отново — елементът не помръдна от малко по-отдалеченото си място. Скарлет се затича, като неземното спокойствие остана само далечен спомен. Не можеше този път да бъде страшен! Озадачена, тя продължаваше да вярва.

Затича по-бързо. Започна да се задъхва. Страхът пробяга по ъгълчетата на съзнанието и.

Този път не можеше да е страшен! Скарлет се вкопчи в тази мисъл.

Спря рязко. В края на краищата какво щеше да стане — да се върне откъдето идваше. В света на болката. Нищо, стига да беше този, който познаваше.

Магистралата стоеше на мястото си монолитна и непоклатима. Спряла. Скарлет също, но крехка и изплашена.

Зачуди се дали очите ѝ не я бяха излъгали.

Постепенно увереността ѝ се възвърна и тя предпазливо продължи напред. Вървеше впила напрегнат поглед в елемента на мантинелата. Въздишка на облекчение се изтръгна от пресъхналата ѝ уста.

Не след дълго момичето забеляза някаква промяна. Усети движение. Огледа се. Из безбрежното черно пространство заплуваха рехави вълни червеникава мъгла. Това сякаш я стопли. Тя познаваше тази мъгла. Стана ѝ уютно и тя закрачи напред по-уверено. Този път не може да бъде страшен! Светът, към който водеше, не можеше да бъде страшен. Светът, където я очакваше другият път. Така бе казал вълшебникът. И тя му вярваше.

Усмихнатата Скарлет спря за миг.

По точно опита да спре за миг.

Лентата на магистралата плавно се движеше напред. Скарлет не можеше да повярва. Не отново! Тя *отказваше* да повярва. Напрегна очи в розовеещата чернота пред себе си и видя това от което подсъзнателно вече бе започнала да се страхува. Беше го виждала веднъж във филм. Назъбена, магистралата висеше в нищото. Бледата светлина, която бе забелязала преди, призрачно докосваше злоещите ѝ контури. Диагонално нащърбен, като остатъци от гнили зъби, краят ѝ сякаш леко се полюшваше. Скарлет все още не можеше да види добре, но знаеше, че след този край има пропаст. Бездънна. Усещаше я.

Обърна се и започна да върви в обратна посока. Назад. Безуспешно. Магистралата неумолимо я носеше към бездната. Детето се разтрепери от ужас. Затича се. Отново. Никаква надежда. Изведнъж с кристална яснота осъзна, че е впила поглед в добре познатия ѝ елемент от мантинелата с неговото натрапчиво, гибелно присъствие. И отново той се отдалечаваше от нея. Не по-малко ясно осъзна, какво *друго* не беше наред. Нещо, което се бе стаило кротко и чакаше най-лошия момент, за да напомни за себе си. От другата страна на мантинелата нямаше насрещно платно. Нямаше път назад. И никога не бе имало. Сълзи едри и чисти като перли се затъркаляха безмълвно по детското лице.

Воалите на червената мъгла прелитаха около нея в объркани пируети. Меки и плавни преди, сега назъбените им като рухнала магистрална настилка краища сякаш свистяха в ужасяващата тишина около Скарлет. Тя спря. Желанието ѝ магистралата отново да спре

убийствения си ход бе бликащо, непреодолимо, по-жизнено от самия живот.

Но остана неизпълнено.

Детето се обърна напред. Стон се откъсна от разкривените му устни. Нащърбеният асфалт, висящ сякаш от безвременни вечности в този бездънен космос на небитието, се виждаше доста по-ясно. Доста по-близо. Бялата линия в средата създаваше впечатление на изкривен опит за усмивка. Ако човек бе в настроение можеше да си направи снимка за спомен с този ужасяващ абсурд, дошъл от някакво древно бъдеще или друго подобно злокачествено образувание.

Но Скарлет не беше в настроение. Меко казано.

Тя плачеше. Горчиво и безутешно. Безизходно.

Магистралата пред нея я носеше все по-напред и по-напред. Към бездната.

Сред неравния ритъм на своите хлипания тя чу ниско бръмчене, което се появи сякаш от нищото. Тя трепна стреснато. Бръмченето затрещя оглушително. Тъкмо понечи да се обърне и покрай нея профуча огромен мотор. На изплашеното дете той се видя голям като багер. Рязко, но без усилие машината спря. Слаба, момчешка фигура изникна иззад високата облегалка и помахаше ведро, стряскащо свежо на фона на задушавания я страх и ужас.

— Хайде, Лети, не се мотай, идвай да яхнем стоманения звяр — усмихваше се пред нея слабоватото момче.

— Питър! — възкликна Скарлет — Питъбър! — изпищя тя с неопикуемо облекчение.

Бягащата пътека с размерите на магистрала постепенно я изравни с мотора. Брат и стискаше спирачката с всички сили и гумите се триеха с нервни подскачания в движещия се под тях асфалт. Значи най-после Питър имаше своето „ХАРЛИ“. „Боже“, мина и светкавична, неуловима за страха мисъл „той би трябвало да е най-щастливия човек на света.“

— Скачай бързо, че едвам го удържам!

— Питър... — промълви отново Скарлет, но го послуша, скочи на стъпенката, която тъкмо минаваше покрай нея и се намести зад него.

Моторът забумтя и те се понесоха напред.

Напред?! Скарлет замръзна на място и стисна здраво брат си, при мисълта за гладната бездна, пред тях. Обърна се панически. Далеч, далеч в червеникавата мъгла, сгъстяваща се в изсмукващата я тъмнина, изплува познатото, милото ѝ лице с дълбоките черни очи и дългата смолисточерна коса.

Той беше там. Значи нямаше нищо страшно. След този път идваше друг. Така беше!

Увереност необяснима точно в този момент с абсолютно нищо се разля по цялото ѝ тяло. Скарлет отпусна прегръдката си. Не можеше да не е така. Той беше вълшебник. Той не можеше да лъже.

Усмехната Скарлет се обърна напред с намерението да го посочи на Питър. В същия момент моторът с рев излетя през нащърбения рѳб на магистралата. Тя понечи да се вкопчи в брат си, но в този миг Питър, магистралата, мотора и изобщо всичко, се стопи, като че ли никога не бе съществувало. Единствено алените талази на мъглата, които я обгръщаха, летяха в чернотата на безвремието. Скарлет започна да се рее плавно. Изненадано, детето изпищя, но не успя да чуе звук от гласа си. Имаше само празнота и покой.

Цялото ѝ същество се изпълни с нежен напев и някакво божествено, чисто ликуване. Не чуваше, не усещаше дори, ударите на сърцето си. Бе попаднала в обятията на нереална безтегловност, която леко и внимателно я люлееше, преобръщаше, галеше и припяваше тихо, но неспирно. Извърна глава назад или по-точно натам, където до преди миг беше „назад“ — и в отплуващата далечина видя образа на Вълшебника — още там. Зад нея. За нея.

Той се усмихна и кимна окуражително. Скарлет стисна очи и въздъхна с облекчение. Мъжът с дългата гарвановочерна коса не можеше да греша.

Алено-черното пространство около нея продължаваше да я носи в нежните си прегръдки. Детето отвори очи.

Чудо.

Напред, сред далечната светлина, тя съзря пращен горски път — широк, гостоприемнен и загадъчен. Като в приказка. Ярката светлина струеше чиста навсякъде около него.

Скарлет разпери ръце и полетя към светлината. Към света в нея. Волна. Далеч от болката.

Сияеща по детски прекрасно тя летеше. Да, това бе пътят. Пътят на птиците. С които винаги бе искала да полети.

И полетя...

Усмихна се.

Летеше...

Усмихнато момиченцето прекрачи в пътя, който следваше след цялата ѝ болка и мъка.

29.

Единственият външен признак на съществуване, проявяван откъм мотела беше нелепата му реклама, просветваща още по нелепо в нощната тъмнина. От тези отблясъци паркингът и всичко по него се обливаше в колеблива светлина, която на всеки песимист би се сторила призрачна и зловеща. Такива обаче във на неголемия плац пред мотела нямаше.

Помощниците на Колдуел, без следа от одевешната еуфория, почти се бяха изнесли към вътрешността на големия хеликоптер. Самият Колдуел наблюдаваше без особен интерес момчето, което продължаваше бавните си обиколки из паркинга. Определено тези хора бяха отегчени, но в никакъв случай не бяха песимисти. Напротив, всеки чакаше края на мисията, за да обърне внимание на себе си. Само Колдуел обаче знаеше кога ще свърши тя.

За Питър всичко наоколо бе изчезнало. Той беше единственото същество може би на стотици километри в околоръст, което беше истински щастливо. Единственият истински оптимист, ако не на цялото земно кълбо, то поне на северната му полукълбо. Очите му светеха в неописуем възторг. От време на време издаваше кратки, високи викове, неспособни да изразят безумната радост и неконтролираното опиянение, в което бе потънало съзнанието му. Точно в този момент никаква сянка не можеше да падне върху неговата ликуваща душа. Управляван от тънките като пръчици ръце на младежа, моторът с кротко, дълбоко пърпорене се клатушкеше насам-натам. На няколко пъти се наложи Макинс да се намесва, за да не рухне машината върху новия ѝ собственик, но той като че ли вече беше по-стабилен. Периодичното прекомерно форсиране показваше, че малкият не смята да спира, напротив — това за него беше само началото.

И наистина беше така. Питър се опияняваше от могъщата вибрация, която усещаше с цялото си тяло. Усещаше в себе си сила, чувстваше се безсмъртен, непобедим. Така и беше.

Не беше ли той причината да спре Скарлет да страда? Не беше ли той нейният *Спасител*? Не беше ли той този, който мина през ада и излезе жив от там? Жив и *победител*! Напук на целия му скапан живот, на пук на цялото отчаяние, на пук на болката и безсилието, негови редовни спътници. Негова съдба. До сега.

Питър усещаше в себе си непреодолимото желание да включи на по-горната предавка, да навие ръчката на газта с всичките си сили и да се понесе напред. Да надбяга вятъра, да надбяга всичко и всички на този проклет свят, да прелети над него завинаги свободен. Лек ветрец близна перчема му, сякаш го подканяше, примамваше го на това състезание, неспечелено до сега от никой смъртен.

Момчето се озърна. Срещна единствено беглия поглед на русата репортерка, която хлътна под големия жълт надпис „ФБС“. „Тези шибани пенсионери в шибания си хеликоптер можеха да вървят на шибаната си майна, ако не предпочитаха да му дишат прахта.“ Грозно стъргане обяви покачването на предавката. Моторът изрева.

Щеше да отиде до ръба на шибания свят и да пикае от него. Питър се ухили. Първо обаче щеше Скарлет да спре да страда. Определено по пътя към края на света щеше да мине през „Свети Джордж“, за да.....

Светкавица блесна и стовари заострения си връх точно между очите му.

„СВЕТИ ПАТРИК!!!!!!!!!!“

С отровен дим жълтият надпис от екрана на монитора прогори своя жиг в мозъка на младото момче, което завинаги щеше да остане такова. Съзнанието му не получи време да се срине — то експлодира заедно със своя хазяин. Оглушителен взрив възвести безславния край на питъровия отчаян поход. Великолепната машина се пръсна на стотици парчета. Всяко от тях, като че отнесе своята частица от малкия храбрец, чиято душа се залута в непрогледния плащ на нощта.

След десетина секунди предната гума с чудовищно изкривен калник, които се стовариха на няколко метра от мотелските стаи, бяха единственото доказателство, че огромният мотор бе съществувал. За Питър такова нямаше.

30.

Колдуел погледна строго Макинс, който при взрива на мотора бе изскочил облещен, със зяпнала уста от хеликоптера. Респектът към шефа му надделя и младият агент се отдръпна навътре без да каже и дума.

— Да смятам ли, че сте доволен? — каза студено високият мъж в устройството за свързка.

По изричното искане на Фарщайн микрофонът бе останал включен и по време на взрива.

— По-важното е дали Вие сте удовлетворен, драги Колдуел? — с глух, но ироничен глас му отвърна поръчителят.

— Момент — Дебора! — извика Колдуел към вътрешността на хеликоптера — провери превода.

— Ах, Колдуел, колко сте прозаичен.

Колдуел не реагира.

— Да има превод — отвърна женски глас — от офшорна компания, чрез кипърска банка — вярвам, че няма проблем — допълни жената, като се подаде от хеликоптера.

Колдуел кимна и тя се прибра.

— Да, Фарщайн, удовлетворен съм, но съм омърсен — бе решил да си разчисти сметките с дъртия извратеняк.

Отблъскващ смях закрета в ушите му.

— Защо, да не би да Ви опръска с кръв и мозък — Фарщайн продължи да се киска.

— Много добре знаете за какво говоря!

— Хм — каза Фарщайн все още през смях с онзи неприятен дълбок оттенък в гласа — знам, разбира се — задиша учестено, от което на Колдуел започна да му се повдига — не ми четете морал, моля. Той получи наказанието си, защото се забърка в делата на Господ, за да угоди на себе си. Това нищожество посегна към жезъла на Съдбата.

— Не! Направи го, заради сестра си!

— Глупости, Колдуел — ставате просто смешен. Той искаше не да я спаси, а да бъде *Спасителят*! Той искаше да бъде *Господ*! Той прекрачи границата на егото си, а там стрелят без предупреждение — ха, ха, ха — забълбука отново на пресекулки смеха му.

— *ТОЙ* се мисли за Господ, така ли, а *ВИЕ*??! — възкликна въвн от себе си от ярост Колдуел — А *ВИЕ*??!?

— Този свят, мили ми Колдуел, гние — каза спокойно по-възрастния мъж — и тази чудовищна гангрена мутира... светът мутира, позволявайки на слабите да оцеляват, а аз... просто изрязвам гнилото — да ме извините за простоватия израз — давам на света нужното равновесие, ако Ви е по-лесно за разбиране — излая тиха, кратка порция смях — *моето* равновесие — почти изпъшка изненадващо той, като задоволството бе неприкрито.

— От къде на къде... — чу себе си Колдуел и в същия момент вече съжаляваше, случилото се до тук му бе достатъчно.

— Какво откъде накъде?

— Откъде накъде *Ви*е... — добави без желание, след мъчителна пауза агентът, наистина вече се чувстваше уморен от цялата тази лудост.

Фарщайн не дочака да отзвучи последната дума на Колдуел:

— Аз съм улеят, по който се излива Съдбата, драги ми Колдуел. Аз съм пътят!

— Господ Бог Фарщайн, така ли? — с вял, сякаш обречен сарказъм, попита Колдуел.

— Не, мили мой Колдуел, не — ако бях Бог трябваше да бъда справедлив, а справедливостта — вие добре трябва да знаете, е мъртвородена — Фарщайн изпъшка, като за погнуса на Колдуел шумно преглътна слюнка — аз съм тук просто, за да дам на всекиму заслуженото и да взема своята комисионна за това — изхриптя говорещия в допълнение.

— Мръсник! — каза кратко, окован в безсилието си да стори нещо, Колдуел и обгърна околността с поглед.

— Благодаря! — сладно отвърна Фарщайн.

Местейки очи от далечните светлини на някакъв град към притихналия, безжизнен мотел, камиона на Джо, пламтящата гума, Колдуел изведнъж усети хеликоптера зад себе си убийствено жив и

жизнен. Истината блесна в разума му като ослепителен лъч светлина. Той се затича. Фарщайн не оставяше живи след себе си.

Нямаше да остави. Не бе такъв човек.

Експлозията на хеликоптера или по-точно отломък от него, го застигна на половината по пътя до камиона и го посече на две. Високият мъж се преметна напред като умел клоун в цирково представление, след което двете половини на тялото му се проснаха на различни страни, сякаш сърдити една на друга.

Някъде отдалеч в слушалките, които все още висяха изкривени на главата му, креташе ликуващия, сух смях на Дейвид Фарщайн.

31.

— Господин Милър, просто не мога да намеря думи да изкажа какво чувствам. Благодарността като израз е много, много слаба — доктор Харви говореше на висок добре сложен мъж, с прошарена, буйна коса, облечен в сив костюм — наистина — продължи лекарят при широката усмивка на човека — вие помагате не само на нея, вие спасявате и нас, ние сякаш гаснехме заедно със Скарлет — целият персонал на болницата...

— Успокойте се, докторе, не сме спасили света, просто помощ за едно дете...

— Да, но е *дете*, носи в себе си зрънце от бъдещето на същия този свят — не, не! Моля Ви се, не бъдете скромни, Вие...

— Не, аз — аз само съдействам — „виновникът“ е той — прекъсна го учтиво, но настоятелно високият мъж, като посочи вървящия пред него.

Мъж на ръст среден, строен, целият облечен в кожа, черна като дългата му, блестяща на светлината от лампите коса, се бе насочил към изхода на клиниката. Вървеше без да се обръща, сякаш глух за благодарностите. Бе сторил своето, без да търси излишна поза.

— Джоуи! — извика след него Милър.

Мъжът извърна глава. Приближавайки към него доктор Харви бе поразен от дълбочината на погледа му.

— Господин... — паметта му изневери от вълнение — господине, това е невероятно, незабравимо, чудо... Вие...

Мъжът с дългата смолисто-черна коса продължаваше към изхода, като почти се блъсна в едра чернокожа жена. Тя се сепна и облещи очи. Вървящият зад него, със сивия костюм, я потупа успокоително, намигайки й приятелски. Жената се стресна още повече. Шефът на клиниката мина след тях, без да й обърне внимание.

Човекът в черни дрехи се поспря за миг, колкото лекарят да го наближи.

— Успокой се, братко, няма нужда от благодарности — каза мъжът, сложил ръка на рамото на лекаря — чудото е човешкия живот, а не неговото спасение — загадъчна усмивка пробяга по лицето му — за какво ми благодариш — за това, че съм човек ли — щом може да бъде направено — ще бъде направено! — завърши мъжът, облечен в кожа, без да повишава глас, без излишен патос.

— Но... — на доктора му се искаше да скача от радост, душата му ликуваше от доброто, извисило гласа си тъй неочаквано.

— Спокойно, човече, парите са като частици пепел от погребална клада, понесени от четирите вятъра, те нямат съдържание, ако не са подчинени на нещо, което има смисъл...

— Да, — възкликна лекарят — Доброто!

Мъжът в черно се усмихна.

Абигейл Луиз не чу какво говорят. Абигейл Луиз бе в шок.

С припрени движения започна усърдно да се кръсти, тихо шепнейки молитви. „Божия майко, това е знак, Боже Господи — бедното дете е изгубено. Този човек, в черните дрехи — той... той беше злото... Детето ми, милото — вече няма спасение... и доктор Харви е на негова страна, толкова късно вечер, толкова потайно... Господи...“

— Смисъл има във всичко това, което ти дава право да гледаш хората в очите и да държиш главата си изправена — продължи дългокосият мъж, докторът въздъхна — гледай напред и свърши сега своята работа — усмивката озари цялото му лице — ако зависеше от мен, братко, този свят нямаше да го познаеш.

Вече на изхода на клиниката, мъжът допълни, без да се обръща да се увери, дали доктор Харви го чува:

— Да дадеш добро на тези, които го заслужават — да — това е един от пътищата към истината. Бъди силен, братко, в това, което правиш! — махна с ръка той и изчезна в нощта.

Аби беше сигурна. Краят бе дошъл. Ръката и почти описваше кръгове в стремежа си да направи кръстния знак, колкото може по-бързо. Жената наистина вярваше, че спасение за детето вече няма — хората в черно, ако не бяха свещеници, носеха злото — той бе злата орис, *знаеше* го и сега душата й стенеше...

Тъмнокожата жена стоеше в средата на фойето вцепенена. Изправена пред победата на злото.

32.

Приглушената светлина изпълваше мрачната стая, напомняйки вход на пещера, слабо озаряван от колебливо проникващите лъчи светлина. Фарщайн седеше потънал в огромното кресло. Кльошавият му задник се бе забил в меката кожена тапицерия. Стъпалата му — голи — все още потръпваха в бегли конвулсии от преживяното. Широките нокти, покриващи като рогови плочки цялата връхна част на всеки от пръстите му, се вливаха в дебелия килим, следвайки тези конвулсии. Пищялите му — голи — стърчаха като облепени с жълтеникава кожа летви, нашарени от редки черни косми, имащи сивкав оттенък на слабата светлина. Болнавожълта течност, напомняща хрчка на умиращ, се стичаше по бледата кожа на лявата подбедрица на Фарщайн. Мъчителното плъзгане на слюзта по каньоните между едрите косми, създаваше впечатление, че гноясала, кожата му се бели. Леко раздалечените коленни стави, с които завършваше тази предна част от композицията, напомняха сглобки на строително скеле и никак не правеха притежателя им по-привлекателен.

Дясната ръка на Фарщайн бе отпусната на широката облегалка на креслото. Дланта му, още потръпваща от екстаза, бе обвита около черна пластмасова кутийка с червено копче в средата. Средният му пръст продължаваше да стои опънат върху него. Другата ръка на застарелия мъж беше между краката му. Изглеждаше сякаш затъкната в слабините — голи и нездрави. В свитата си длан той стискаше, смаляващо се като купчинка сняг под жарък слънчев лъч, това, което за някои екземпляри бе наричано мъжкото им достойнство, докато науката бе избрала доста по-непретенциозното — пенис.

Тесният цилиндър на торса му, стегнат сякаш в обръчи от стърчащите ребра, бе облегат назад. Приличният на спукан плондер корем в основата му бе полегнал настрани върху лявата китка на мъжа. Щръкналите, редки островчета окосмяване по торса и под мишниците му, биха убили всеки зачатък на страст дори и у маймуна. Благото, доволно изражение, отпуснало лицето на Фарщайн, никак не можеше

да разсее впечатлението за нещо крайно не *естествено*, нещо крайно не *нормално*. Напротив, подчертаваше го изразително.

Фарщайн бе отметнал назад темето си. Не можеше да отмести замъгления си поглед от отразяващите се в огледалото пред него слепени, потни кичури. В крайна сметка бе взел своето и бе отдал на всекиму заслуженото. Колдуел с всичките му самарянски напъни не се бе преборил със злото в себе си. Обратното — бе му се отдал като девица. А онова, недоносеното създание — Фарщайн преглътна сухо, при което адамовата му ябълка нервно подскочи — онова копеле недоправено, се спусна по своята версия на същия път, по който бе поел Колдуел. На всичкото отгоре бе имало наглостта да го сметне за магистрала за себе си и за мъртвата си сестра. Тази буренясала своя пътечка! Такива създания нямаха правото да замърсяват майката земя с гадните си изпражнения. Засмя се безмълвно, любувайки се на щръкналите от устата му кучешки зъби. Той имаше власт и я бе използвал.

Като младеж мечтаеше да предизвика потопа — да види как неспособните да оцелеят се давят в собственото си наказание. След това израстна в мечтите си, остави потопа на други още по-запалени и стана изпитанието за неспособните, което вярваше, че е създаден да бъде. Той имаше власт над всичко и над всички. Над живота. Над смъртта. Чувстваше я в себе си. И бе заплатил цената за това. Бе заплатил със скръбта и безсилието си. С последните песъчинки добро в себе си, което си бе отишло не чак толкова отдавна, но безвъзвратно, с Уилма. Мина му мисълта, че Финигън, който го върна към болезнения спомен за нея, също трябваше да си плати за това. По-късно — сега бе потънал в блаженство. Отмести поглед от огледалото към огромния екран вдясно, на който бе застинала спътникова снимка на злощастния паркинг.

Да, сега беше в екстаз от това, което бе останало, чисто от всякакви посредствени сантименти и скрупули. Това, в което се бе превърнал. Това, което караше другите да плащат. Това, което обичаше.

Обичаше го... обичаше... да се гледа. Гол. Чист. Отново сухо преглъщане. Тялото му потръпна от сладост. Плъзна бавно поглед по отражението си. Жълтеникавата течност продължаваше своя колеблив ход надолу по крака му в изтъняващо, анемично ручейче. Да. Беше прекрасно. Фарщайн се отпусна в блажена полудрямка.

— Татееее! — достигна до него далечен, но пронизителен вик, точно, когато се гмуркаше в езерото на извратената си сладост — Татееее! — малкото юмруче задумка по скритата врата, намираща се точно зад огледалото.

Фарщайн скочи като ухапан от змия.

„Боже, тя знае откъде се отваря.“ Не беше заключил. „Каква глупост!“

— Татеее, отвори искам да влязаааа — детето се лигавеше през смях — Сега ще дойде баба Мецаааааа — звънкия смях, дори приглушен, се забиваше в тъпанчетата на Фарщайн като хиляди игли. Инстинктивно той посегна и прикри слабините си със сгънатия на канапето панталон. Отвън момиченцето скачаше и удряше по стената, като само по някаква случайност не можеше да уцели копчето на устройството за отваряне. Засега.

Панически Фарщайн хвърли панталона зад бюрото. Същото направи с другите дрехи. Въпреки пулсиращия стрес, прецени, че няма време да ги облича. Скочи към една от завесите. Дръпна я встрани и от скрит зад нея гардероб измъкна тъмен халат. С накъсаното стрелкане на кльошавите си крайници напомняше ранна компютърна анимация. С объркани движения навлече дрехата и започна да завързва колана ѝ. Силен радостен вик огласи победата на детето над техниката. Фарщайн чу че вратата се плъзна встрани. Детето се бореше със тежката завеса.

— Татее! — прониза гласа му отново ушите на Фарщайн.

Задъхан с два скока той се озова до огледалото и едва свари да го отмести встрани, когато детето най-после се измъкна от прегръдката на завесата и се хвърли в неговата.

— Емили! Милата ми! — Фарщайн клекна и я прегърна. Затвори очи.

— Тате, бавачката ме тормози — гони ме навсякъде — викаше детето, като обви нежните си ръчички около врата му.

— Няма, миличката ми, сега ще ѝ се скарам — отвърна механично Фарщайн и вдъхна аромата на детската коса. Обви ръката си по-плътно около телцето на дъщеря си и го притисна незабележимо към своето. Навлажнените му пръсти се плъзнаха леко по мекия плат на детската рокличка. Потръпна. Дълбока въздишка се отрони от стиснатите му устни. Отвори очи и сред безредно разпилените кичури на косата ѝ, видя в огледалото влажните си, жадни очи.

Трябваше да направи нещо със себе си... иначе щеше да направи
нещо с нея...

33.

Скарлет се потопи в светлината. Краката ѝ стъпиха на другия път. Горския. Приказния. Вървеше. Светлината струеше навсякъде около нея.

Вървя дълго.

Вече бе започнала да се страхува, че се е изгубила, когато изведнъж забележа луминесцентните лампи, от които бликаше светлината, долови поскърцването на линолеума под стъпките си в нощната болнична тишина и осъзна, че се връщаше.

Не искаше! Светлината беше прекрасна!

Разочарованието я плисна като мощна вълна В следващия миг то изчезна като лека омара, отнесена от сутрешния бриз. Ново чувство силно и преливащо изпълни детското сърчице.

Тя отново виждаше безкрая на звездното, нощно небе. *Това* беше прекрасно!

Беше прекрасно да почувстваш, че си жив. Прекрасно беше да го разбереш. Скарлет се отдаде на усещането.

Момиченцето се усмихна слънчево. Значи това беше другият път. Пътят, който ѝ посочи Вълшебникът. Пътят след този на болката. Детето чувства, че цялото му същество замаяно ликува в радостен трепет.

Скарлет се връщаше. Стъпка по стъпка. За добро или зло.

Тя се отпусна назад.

Отново в леглото си.

Отново в себе си.

34.

Времето показва, че Колдуел — бивш агент и като цяло вече бивш във всяко отношение, на няколко пъти, се оказа неправ за някои неща. Повечето от тях бавно, но уверено, го отведоха до логичния му край, но те не бяха всичко, което той пропусна. Бе сгрешил в преценката си. Някой бе чул изстрела. Някой бе видял експлозиите. Някой бе видял всичко.

Жена, малко над средната възраст, загърната в бежов халат, от чието деколте се подаваха ръбовете на червена дреха, замислено пушеше зад един от прозорците. Кръстосала ръце пред гърдите си, тя всмукна дълбоко цигарения дим. Издиша в бавен сивкав облак, загледана в горящата пред мотелската ѝ стая мотоциклетна гума. Беше красива, но красотата ѝ сякаш бе загърната в пластове горчив житейски опит, тъга и разочарования, бележещи сгушеното ѝ в пищна, червена коса лице.

Да. Това беше Сара — последната жена в живота на Джонатан Дейвис и първата и последната в живота на неговия спътник Питър Крейн. По ирония на съдбата жестокостта на Фарщайн не се бе оказала гибелна само за едно дете — олицетворение на невинността и една жена — олицетворението на греха. Скарлет в самото начало на живота, Сара в края на неговата зрелост. Едната в ранната му, ведра пролет, другата ранната му, тъжна есен.

Но Сара по своему бе силна. Научила се бе да оцелява. Щеше да продължи да живее, независимо от това дали света е по-добър или не. Дали щеше да стане по-лош или не. С простата логика на тази философия беше оцеляла до сега по разораната магистрала на живота си, който никак не бе изпълнен с романтика. Щеше да го направи и сега. Независимо, че Джонатан, единствения човек, който я бе обичал, умря като куче пред очите. Независимо, че отново бе сама. Погледна замислено камиона, килнал се при последната експлозия върху отдалечения край на мотела. Червената пелена, плиснала прозореца на

кабината при първия изстрел, щеше да я преследва до края на живота ѝ.

Нещо помръдна. Сара погледна встрани и видя съдържателя на мотела — Клинтън — да се пули иззад тъмния прозорец на рецепцията. Усмихна се горчиво. Неговата философия също бе ясна. И практична.

Жената отвърна красивите си, тъмни очи и се загледа към блещукащите далеч, далеч ярки точки. Знаеше, че нишката на живота е много по-дълга и сложно преплетена от това, което стана пред очите ѝ. От това, което го беше предизвикало. Не се замисляше защо. Просто знаеше, че е така.

35.

Доктор Харви се завъртя на петата си като професионален танцьор. Широка усмивка бе окичила лицето му. Може би щеше да се разсмее с глас, ако не бе срещнал предизвикателният, плуващ в сълзи поглед на Абигейл Луиз. Едрата чернокожа жена едва се сдържаше да не се разплаче с глас.

Хей, Аби, какво има? — извика весело докторът.

При тези думи старата жена не издържа и се разрева безутешно, като се подпря на дръжката на парцала, с който миеше.

— Момиченцето ми — едва промълви тя през сълзи — злото го погуби — видях го...

Доктор Харви я гледа неразбиращо няколко мига, след което погледът му се проясни и той ахна.

— Милата, добра Абигейл — каза той и потупа приятелски старата жена по широкия, приведен гръб — ти си назад с информацията, мила моя — Скарлет ще живее!

Аби трепна. Извърна глава на горе и го погледна. Изучаваше очите му изпитателно, за да открие в тях жестока ирония, но не успя.

— А? — успя да каже само тя и очите ѝ се облециха, така, че Харви се уплаши, да не тупнат в краката му.

— Кой? — попита тя.

— Тайна! — каза усмихнат доктора, но тя не го чу.

Вече знаеше. Простодушната Абигейл Луиз докопа отговора с инстинкт на ловно куче. И тя усети отново онзи полъх, който ѝ се стори, че бе доловила горе в стаята на детето и който мислеше за мъртъв.

Тя усети животът, който бе вдъхнат на Скарлет.

Той беше. Не можеше да бъде никой друг! Значи него бе видяла да излиза от болничната стая. Него — като воал на тъмна зловеца сянка! Прекръсти се уплашено. Бе го взела за злото, бе го взела за дявола! Него — единственият!? Затвори очи и отново сякаш видя плавно стопяващата се черна сянка. Но този път ясно съзря стройната

Но знаеше друго и то с абсолютна сигурност. Не всичко беше загубено.

Плачеца от радост Абигейл Луиз забърза след Скарлет, понесена от полъха на надеждата, която не беше умряла.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.